

မိုးကြိုး

အမည်ပေါ်
လိပ်
ကိုပေါ်

နတ်ရွာမိုး
အမည်မဖော်လိုသူ ကိုပေါ/နတ်ရွာမိုး။ - ရန်ကုန်၊
အောင်မြင်စာပေ၊ ၂၀၁၂။
၁၆၀ - စာ၊ ၁၃၅ x ၂၁ စင်တီ။
(၁) နတ်ရွာမိုး

တုတ်ဝေသူ...ဦးအောင်မြင်၊
အတွင်းနှင့်မျက်နှာရုံးနှိုင်း...အောင်မြင်ပုံနှိပ်ဟိက်၊
ဖြန့်ချိရေး...အောင်မြင်စာပေ၊
ပထမအကြိမ်၊ ၂၀၁၂ခုနှစ် (စက်တင်ဘာ)၊ အုပ်စု(၅၀၀)။

BURMESE
CLASSIC

လူဟာ...အလုပ်နှစ်ခုပဲလုပ်တယ်...
လုပ်ချင်တာလုပ်တယ်...
လုပ်သင့်တာလုပ်တယ်...
လီယိုတော်လစ်စကွိုင်း (ရုရှားပြည်)

✧ နောက်တစ်ခုလုပ်သေးတယ်...
ရုံးထားတာတွေကို ဖွင့်ကြည့်တယ်။
နတ်ရွာမိုး (မြန်မာပြည်)

✧ နောက်တစ်ခုလုပ်သေးတယ်ဗျ...
မြှုပ်ထားတာတွေပေါ်ကြည့်တယ်...
ဒီစာအုပ်မှာ...မြှုပ်ချင်တာက...
ထွက်ဟေ့..ဆိုကတည်းက ပေါ်နေတယ်...
အဲ...ပေါ်ပေါ်ကြီးပေါ့ဗျာ...!

အမန်း(၁)

BURMESE
CLASSIC

အနောက်ဘက်ကောင်းကင်၌ မှန်ဝါးဝါး လခြမ်းလေး
ချိတ်နေဆဲ... မနက်ခင်း အဝေးပြေးလမ်းမကြီးတစ်လျှောက် နှင်း
တွေ ပိန်းပိတ်အောင် ကျနေသည်။ လမ်းဘေးတစ်ဖက်ရှိ သက်တမ်း
ရှည် ကုက္ကိုပင်ကြီးတွေပေါ်က နှင်းရည်တွေ... တစ်စက်စက် ကျနေ
သည်။ လမ်းမမည်းမည်းပေါ် နှင်းရည်တို့ ဟိုတစ်ကွက်သည်တစ်
ကွက် ရှိနေသည်။ နှင်းထူထဲ ငြိမ်သက်နေသော ကုက္ကိုပင်ကြီးတွေက
စောစောစီးစီး ဝန်စည်စလယ်တွေကို လွယ်ပိုး၍ ခရီးသွားနေသော
လူသား သားအမိကို မလှုပ်မခြောက် စောင့်ကြည့်နေသလိုပါပင်...

၈ နတ်ရွာစိုး

အဝေးက ကားမီးအဝါတန်းလေး တဖြည်းဖြည်း နီးလာပြီး ဝီးခနဲ ခရီးသွားသားအမိကို ဖြတ်သန်းသွားသည်။

ကားတာယာနှင့် ပေတစ်ရာလမ်း ပွတ်ကြိတ်သံ၊ ကားအင်ဂျင်သံက ဝန်းကျင်ကိုလှိုက်ဆူစေပြီး... တဖြည်းဖြည်း ဝေးသွားသည်။

ကားလေအဝှေ့ကြောင့် အမေ့ပခုံးပေါ် ပတ်ထားသော လျှောစောင်လေး လွင့်လစ်သွားသည်ကို သူသတိထားမိသည်။ လက်ထဲက မုန့်နှစ်ထည်ထားသော သံပုံးကို ခဏချရင်း...

‘အမေ ခဏရပ်ဦး’ ဟု ပါးစပ်ကပါ အသံထွက်သွားသည်။

အမေ့ လျှောစောင်ကို လုံအောင်ပြန်ပတ်ပေးလိုက်သည်။

“သားရယ် ထင်းစည်းကြီးတစ်ဖက်နဲ့... အမေ မချမ်းပါဘူး”

ဘူး”

“မချမ်းဘူးသာပြောနေတယ်... အမေညဉ့်က စောင်ပါးစပ် ဆိုပြီး ချောင်းနှစ်ခါထဆိုးတာ သားသိပါတယ်ဗျာ”

“သားမနိုးအောင် ဆိုးခါမှ”

“ထပ်ဆိုးရင် ကွမ်းရွက်ပြုတ်နဲ့ကိုးပါးဆေး နှိုးတိုက်မလို့ သားနားထောင်နေသေးတယ် ဟောက်သံကြားမှ သားပြန်အိပ်တာ”

မုန့်နှစ်ပုံးတစ်ဖက်ဆွဲ ထင်းစည်းကြီးတစ်ဖက် ထမ်းထားသော သားဖြစ်သူနှင့်... ခေါင်းပေါ်နှင့်နေသော ခံတောင်းနှင့် ရောမဒန်ဖလုံကြီးရွက်ထားသည့် အမေဖြစ်သူ၏ အချီအချစ်ကား ခပ်ပါးပါးကြားမှ နွေးထွေးခိုင်ကြည်သော မေတ္တာတရားကို နှင်းမှုန်များ ကြားသည်။

လက်ဆင့်ကမ်း၍ တစ်မှုန်ချင်း သတင်းပါးသောအခါ ကုက္ကိုပင်ကြီးများပါ ကြားသွားပုံရသည်။ ရှုံ့ခနဲ လှုပ်ခါ၍ ခေါင်းညိတ် သာဓုခေါ်ကြသည်။ နှင်းစက်တွေ ထပ်ကျလာ၏။

“သား... ဦးထုပ်ဆောင်းမလာဘူးလား!၊ နှင်းစက်တွေ သားခေါင်းပေါ်ကျကုန်ပြီ”

“သားက ခေါင်းမောထားတာ အမေရ၊ နှင်းရည်တွေ ပါးစပ်ထဲကျလာတာ... အေးပြီး ချိုးနေတာပဲ”

နှင်းတောထဲ ဝန်အလေးကြောင့် ချွေးစို့နေသော သားမျက်နှာကို ဝန်ပီနေသော လည်ပင်းနှင့်ပင် ရအောင် အမေစောင်းငဲ့ကြည့်လိုက်သေးသည်ကို ခံတောင်းကြီး အိခနဲ တစ်ချက်လည်သွားခြင်းက ပြဆိုသည်။

ကြင်နာခြင်း၊ ညာတာခြင်းနှင့်အတူ ရင်နှင့်ခြင်းသည် မိခင်လည်ပင်းကြွက်သားကို အားထည့်ပေးသည် ထင်သည်။

ဪ... သည်လောက် အလေးကြီးနှင့်လေ...

ဤသို့ဖြင့် မြို့အထွက် ရှမ်းစုတာဆုံလေးရှိ... ညောင်ပင်အောက်က အကြော်တလေးဆီ ရောက်လာကြသည်။ ပုံးအသာချ၊ ထင်းစည်းပစ်ချ၍ အမေ့ခေါင်းပေါ်က ဇလုံနှင့်ခံတောင်းကို အသာအယာ မချရန်ပြင်သည်။ အမေက ဒူးညှုတ်ထိုင်ပေးသည်တွင် ဝန်အလေးကြောင့် ဖင်ထိုင်ကျသွားသည်။ နင့်နေသော ခံတောင်းကို လက်မောင်းကြွက်သား တင်းအောင်ချရင်း...

“အဲ့ဒါကြောင့် ပြောတာပေါ့ ကိုအောင်ဒင့်ဆိုက်ကား ခဏငှားပြီး သားတစ်ယောက်တည်း သယ်ပါ့မယ်... သား မီးမေးပြီးမှ

အမေ အေးအေးဆေးဆေး လာကြော်ပါလို့ ခဏခဏ ပြောလည်း မရဘူး”

“သားရယ် အောင်ဒင် မနက်စောစော အော်ဒါရတတ်တယ်၊ ငွေပေးလည်း မယူတော့ အမေအားနာလို့ပါ။ အမေမှာ သားအတွက် အားတွေအများကြီး ရှိပါသေးတယ်”

ဖင်ထိုင်လျက်က ခေါင်းခုလေးကို ဖြည်ချရင်း အမေပြုံးပြသည် ချက်ချင်းပင် သူစိတ်ကို အပျော်ဘက် ပြန်လှည့်လိုက်ပါသည်။ အားရှိပါသေးတယ်ပြောပြီး လက်ပြင်းတွဲကြီးတွေ ကွေးပြနေသော အမေ့ကို စချင်ပြောင်ချင်လာသည်။

“ဟုတ်ပါ၊ . . အမေ့လက်မောင်းနှစ်ဖက်မှာ နည်းတဲ့ ကြက်ဥနှစ်လုံးလားဗျာ”

အမေက တကယ်ပြောသည်ထင်၍ ပခုမ္မာအင်္ကျီကို ပင့်တင်ပြီး ထပ်ညှစ်၍ ကြွက်သားခုံးထလာအောင် လုပ်ပြန်သည်။

“ကြက်ဥတော့ကြက်ဥပဲ အမေရ၊ ဒါပေမယ့် အစိမ်းလည်း မှုတ်ဘူး အပြတ်လည်း မှုတ်ဘူး၊ အမေဟာက အကြော်ကြီးဗျာ အကြော်မှ အိုးကင်းမှာ ကပ်နေပြီ . . . ဟားဟား”

အမေလည်း လိုက်ရယ်သည်။

“အမေ့ရယ်သံတလည်း . . . ဟီးဟီး . . . ဟီးဟီး ကြားကနေ ခိုးခိုး . . . ခိုးခိုးနဲ့ လေထွက်နေတယ်ဗျာ ဒေါ်ဗလကြီးရ၊ သွားကျိုးထဲက လေထွက်နေသလေ . . . ဟားဟားဟား”

အမောပြေရသောက်ရင်း သားအမိရယ်နေကြလေသည်။

အရှေ့ဆီမှ တိမ်စတချို့ကို ရောင်နီလှမ်းပို့ပြီ။

သူက ထင်းစအကြီးတွေကို ခါးနှင့်ခွဲနေသည်။ အမေက တောက်လက်စမ်းညွှန်ကို ဝါးပြောင်းနှင့် တဟူးဟူး မှုတ်နေသည်။ လေအေးတစ်ချက် ဝေခနဲ တိုက်ခတ်သွား၏။ အမေ့ခေါင်းက ဆံပင်တွေပေါ် ပြာမှုန်တွေ လှုပ်ခတ်ကျလာ၏။

“ဘုရားရေ . . ဆောင်းလေထဲက အခါမဲ့ မိုးနဲ့ ရလိုက်သလို ပါပဲလား သားရေ”

အမေ့စကားကြောင့် ခနော်နီခနော်နဲ့ အကြော်တဲလေး၏ ယိုင်ယုံနေသော အမိုးကို သူလှမ်းကြည့်ဖြစ်သွားသည်။ အရှေ့ဆီက ရောင်နီ ပျောက်သွား၏။ ဘယ်ကရောက်လာမှန်း မသိသော တိမ်မည်းတစ်ဆုပ် ရောင်နီကို ဖုံးအုပ်လိုက်၏။ အခါမဲ့ မိုးသည် အညှိုးနှင့် ရွာချေပြီ။ မိုးပါမက လေပါ၊ ပါလာ၏။ အမေနှင့် ဆီအိုး၊ မုန့်နှစ်အိုးတွေကို အကြော်တဲထက် ပိုလုံသော ကားဆိပ်ရှိ ဂိတ်တဲလေးထဲကို သူအတင်းရွှေ့ရသည်။

“ထင်းတွေကတော့ ရေနစ်ကုန်ပြီ အမေရေ၊ အမေ စောစောစီးစီး ပြန်နားရအောင်လို့ မိုးနတ်မင်းက ခွင့်တစ်ရက်ပေးတယ်လို့ပဲ သဘောထားလိုက်ကြတာပေါ့ အမေရယ်”

အမေ့စိတ်ပြေအောင် သူလုပ်ကြည့်သည်။ အမေ သည်တစ်ခါ လိုက်မရယ် မပြုံးနိုင်ရှာ။ အပူလုံးတစ်ခု ရှိနေပုံက အမေ့ မျက်နှာမှာ အထင်းသား။ သိပ်မကြာပါ။ မိုးတိတ်သွား၏ နေပွင့်လာသည်။ အမေက အကြော်ဖို မြေချိုင့်ထဲကရေတွေ ခပ်ထုတ်နေသည်။ သူက ထင်းတွေ နေလှမ်းနေသည်။

“ဂျိတ်!”

လမ်းဘေးထိုးရပ်လာသော ဖင်မလီယာ ကားတံခါးပိတ်သံကို မိုးကြိုးပစ်သံအလား အမေအလန်တကြား လှမ်းကြည့်သည်။ လက်ကောက်တွေ တစ်တောင်ဆစ်လောက်နှင့် တောက်ပြောင်နေသော မိန်းမဝတ်စုံလောက် . . ကားပေါ်က အမေ့ဆီဆင်းလာနေသည်ကို ညောင်မှတ်ဆိတ်ကြားက သူလှမ်းကြည့်နေမိသည်။

“ဘယ်မလဲ . . မဆယ်တင်၊ မနက်လင်းလင်းချင်း အိမ်အရောက် ပို့ပေးပါမယ်ဆိုတဲ့ ငါးဖယ်ကြော်နဲ့ဗူးသီးကြော် အလိုတော်မီးတောင် မမွေးရသေးပါလား!”

အမေ့မျက်နှာ ဆီးရွက်ခန့်သာ ရှိတော့သည်ထင်သည်။
“မြင် . . မြင်တဲ့အတိုင်းပါပဲ ညီမကြီးရယ် . . မထင်မှတ်ဘဲ မိုး . . မိုးတွေ”

“အို . . အဲဒါ ကျွန်မကိစ္စ မှတ်ဘူး၊ နောက်ပိုင်းမှာ အလှူကတန်းလန်း၊ အကြော်မပါတဲ့ မုန့်ပွဲတွေကို ဧည့်သည်တွေရှေ့ ဘယ်လိုမျက်နှာနဲ့ ချပေးရမလဲ!”

“ဘူတာလမ်းက ဒေါ်ဒွေးဖြူအကြော်ဖိုမှာ ကျွန်မလိုက်ပြီး အော်ဒါမှာပေးပါမယ် ညီမကြီးရယ်”

“သူ့အကြော်ကို အစကတည်းက မကြိုက်လို့မယူတာ ဘယ်လိုလုပ်ရမှန်းတောင် မသိတော့ဘူး၊ ကဲ . . . စရန်သုံးဆ ပြန်လျော်ပေး”

မာဆတ်လှသော စကားသံကြောင့် အမေယောင်ယမ်း၍ ချွေးခံအင်္ကျီအိတ်ထဲ နှိုက်သည်။ ပြန်ထွက်လာသောလက်ထဲ တစ်ရာတန်နှင့် အကြွေစက္ကူတချို့သာ ပါလာသည်။ သူ့ဘာမှမတတ်နိုင်

တော့၍ ညောင်ထောက်ညောင်ပျဉ်းတွေကြား ဦးခေါင်းကိုငဲ့ချ၍ မြေသားကို မမြင်ဖူးသလို လှမ်းကြည့်နေမိစဉ် . .

“လာပါမာမီရယ် ဈေးထဲမှာ ရသလောက်ဝယ်ပြီး ပြန်ကြတာပေါ့ မိုးမိထားတာလည်း အမြင်ပဲဟာကို”

နားရည်ဝနေသော အသံလေးကြောင့် သူ့ဆတ်ခနဲ မော့ကြည့်မိလျက်သား ဖြစ်သွားသည်။

ဒေါ်အာကျယ်နောက်က ပေါ်လာသော မျက်နှာလေး . .

ဟင်.. ဝတ်မှုန်ပါလား . . ဟိုဟာကြီးက သူ့အမေကိုး . .

ရွှင်းခနဲ မြေကမ္ဘာပေါ်က သူချက်ချင်း အမှုန်ငွေ့အဖြစ် ပျောက်သွားချင်တော့သည်။ စရန်ယူပြီးရင် သုံးဆပြန်လျော်ရတာ သိတယ်နော်ဟု ရာဇသံပေး၍ ကားဆီသို့ သားအမိကျောခိုင်း ထွက်ခွာနေသည်။ မြေကြီးပေါ် အမြစ်လိုတွယ်နေသော သူ့ခြေအစုံကို ရုန်းကန်၍ ထွက်လိုက်သည်။ စက်နှိုးထားသောကားနား ရောက်လာသည်။ ယဉ်မောင်းနေရာက ဝတ်မှုန်ကို သူခါးတိုင်းကြည့်ရင်း . .

“ဒီညနေ ငါဆက်ဆက်လာလျော်မယ်”

“ရပါတယ် လူမော်ရယ် . . မေ့လိုက်တော့”

ပြောပြီးပြီးချင်း ကားလေး ဝှူးခနဲ မောင်းထွက်သွားသည်။ သူ မျက်စိတဆုံးလိုက်ကြည့်ရင်း မြင်ကွင်းတွေ ဝါးလာနေသည်။

နိမ့်ပါးမှုသည် မျက်ရည်အဖြစ် မျက်လုံးထဲပြည့်လျှံလာနေသည်လေ . . မိမိကိုယ်မိမိ ငုံ့ကြည့်လိုက်တော့လည်း အခါနဲ့ရွာချလိုက်သော မိုးရေဝင်သဖြင့် ကြွက်တွင်းထဲက ထွက်လာသော အစာမဝသည် ကြွက်စုတ်တစ်ကောင်လို မြင်နေရသည်။ ရွှံ့ပွက်နှင့်အိုး

မည်း အလိမ်းလိမ်းနှင့်။ ဟူးခနဲ သူသက်ပြင်းချလိုက်မိ၏။

ဝတ်မှုန်က ပထမအစမ်းစာမေးပွဲပြီးမှ မြို့ကလေးသို့ အပြီး ပြောင်းလာသော ကျောင်းသူဖြစ်သည်။ အငြိမ်းစားဖခင် ဦးပြည့်စုံက ဇာတိမြို့မှာပင် အနားယူချင်၍ ရန်ကုန်ကို စွန့်ခွာလာခြင်းဖြစ်၏။ ဝတ်မှုန်မိခင် ဒေါ်စိန်မြမြကတော့ စပါးပေးပဲပေး ငွေတိုးချေးစား၍ အလုပ်ဖြစ်သော မြို့ကလေးကို စီးပွားရေးဈေးကွက်ဟု မှတ်ယူပုံရ သည်။ သူငယ်ချင်းစပ်စုမ တင်ပြုံးရီဆီက ဝတ်မှုန်တို့ မိသားစု အကြောင်း သူမကြားချင်လည်း နားဆင်ခဲ့ရသည်ပဲလေ။

“ဆယ်တန်း(A)မှာ ဘယ်သူအတော်ဆုံးလဲ. . . တဲ့၊ ရောက် ရောက်ချင်းမေးတာ လူမော်ရေ၊ ငါက နှစ်တိုင်းပထမရတာကတော့ နင်ပဲလို့ အမှန်အတိုင်း ပြောလိုက်တယ်၊ ပထမအစမ်းမှာ နင် ပထမ ရတော့ ဘာပြောလဲသိလား. . . ကြည့်ထား ဒုတိယအစမ်းမှာ လူမော် ဒုတိယပဲ ရစေရမယ်. . . တဲ့၊ သူ မအိပ်မနေကို ကြိုးစားတာ နင့်ကို လိုက်ဖိုက်တာလေ”

မျက်တွင်းချောင်၍ ချုံးကျသွားအောင်ပင် ဝတ်မှုန်ကြိုးစား မှန်း သူသိရသည်။ ဒုတိယစမ်း၌ သူ ဒုတိယသာယူရန် သူ့အားသာ သော ဂျီသြမေတြီတစ်ပုဒ်ကို ဖြေပြီးမှ ခြစ်ချပစ်ခဲ့သည်။ တင်ပြုံးရီ အစ်မက ဂျီသြမေတြီဆရာမမို့ သူ့အဖြေလွှာကို တင်ပြုံးရီက အိမ်မှာ မြင်လိုက်သည်။ သူတမင်ခြစ်ပစ်မှန်း ဆရာမလည်း သိသည်။

ညီအစ်မချင်း ပြောဖြစ်သည်။

“လူမော် မရိုးသားဘူး ညီမလေးရေ၊ ဒီကောင် တမင်လုပ် တာ. . . အေးလေ ဝတ်မှုန်လေးကလည်း မှန်နေအောင် လှတာကိုး

ကွဲ့”

အပျိုကြီးဆရာမ၏ မှတ်ချက်ဖြစ်ပါသည်။

ပထမရ၍ အပျော်ကြီးပျော်နေသော ဝတ်မှုန်ကို စပ်စုမ တင်ပြုံးရီက မသိသားဆိုးရွားစွာပင် သည်အဖြစ်မှန်တွေကို ခရေစေ တွင်းကျ ပြန်ပြောပြဖြစ်ခဲ့ပါသတဲ့။ ဆရာမ(သူ့အစ်မ) မှတ်ချက်ကိုပါ ထည့်၍ သာသာထိုးထိုး ပြောဖြစ်ခဲ့ပါသတဲ့။

“နင် တမင်. . . ဂျီသြမေတြီတစ်ပုဒ် ခြစ်ပစ်တာမှတ်လား လူမော်၊ နင့် Answer Paper ငါမြင်ပြီးပြီ၊ နင်မညာတတ်ဘူး မညာနဲ့” ဟူ၍ တင်ပြုံးရီမေးလာတုန်းက. . .

“ဟုတ်တယ်. . . သူ့မျက်နှာလေး ညှိုးပြီး ချုံးကျသွားတာ ရင် ထဲက ငါသနားလို့”

ဟု သူဖြေခဲ့သည်။

ဖြစ်ချင်တော့ သည်စကားတွေကိုပါ တင်ပြုံးရီက ဝတ်မှုန် ကို ပြန်ပြောခဲ့သည်တဲ့လေ။

မပြေးသော်လည်း ကန်ရာက ရှိခဲ့ပြီဖြစ်သည်။ ဆယ်ကျော် သက်ရွယ်မို့ ဝတ်မှုန်မာန အငူလေး ငေါခနဲ ထွက်လာတော့သည်။

မေးထူးခေါ်ပြော ရံခါပြုံးပြတာလေး ဆုံးရှုံးသွားခဲ့ရသည်။

ဝါကျ တစ်ကြောင်းနှင့်. . .

“ဝတ်မှုန်ပြည့်စုံဆိုတာ ဘယ်သူမှ သနားနေစရာမလိုတဲ့ ဘဝ၊ ငါ့ကို သနားတယ်ဆိုတဲ့စကားကို နောက်ဘယ်တော့မှ မပြောပါနဲ့. . . ဒါပဲ”

သူ့ကို စေ့စေ့ကြည့်၍ ပထမဆုံး ပြောလာဖူးသော ဝါကျ

ရှည် ဖြစ်ပါသည်။ ပြီးတော့ နောက်ဆုံးပြောဖူးသော စကားလည်း ဖြစ်ခဲ့ပါသည်။

“သား ခြောက်တဲ့ထင်း နည်းနည်းရွေးယူခဲ့ပါဦး”

အမေအသံသည် အဝေးကြီးကလာသောအသံလို သူ့ နား စည်မြွေကို ပဲ့တင်ထပ်၍ အခါခါလာရိုက်ခတ်သည်။ သူ့မြင်ကွင်း ထဲရှိ ရွှံ့ဗွက်တွေ ခပ်ထုတ်နေသော အမေအရိပ် ရုတ်ခြည်းမှုန်ဝါး ပျောက်ကွယ်သွား . . . . .

ဪ အမေရယ် . . . ဟု သူ့ခန္ဓာကိုယ်၏ အနက်ရှိုင်းဆုံး နေရာမှ ကြေကြေကွဲကွဲ မြည်တမ်းသံ ထွက်ပေါ်လာသည်။

လှိုက်ခနဲ တစ်ချက် နင့်သွားသည်။

ကားရှေ့ လေးကာမှန်ကိုဖြတ်၍ သူငေးကြည့်ရင်း အတွေး ပုံရိပ်တွေ သက်ဝင်လှုပ်ရှားနေခြင်း ဖြစ်သည်။ ညောင်ပင်ကြီးကို သူ့ကား ဦးတိုက်၍ ရပ်ထားခဲ့သည်မှာ ကြာပြီ။

အမေအကြော်တဲ မြေနေရာလေးကို မှန်းဆတမ်းတရင်း လွန်ခဲ့သောရုတ်နှစ်က အမေနှင့်သူ၏ပုံရိပ်ကို ရုပ်ရှင်ကားဟောင်း တစ်ခုလို ပြန်မြင်နေခဲ့ခြင်းသာပါ။

ဆွတ်ပျံ့လွမ်းမောဖွယ်နှင့် နာကျင်ခြင်းအနည်းငယ် ရော စွက်သော အလွမ်းဇာတ် ဖြစ်နေခဲ့ပါသည်။

အင်း . . . ကြေကွဲဆွေးမြေ့ခဲ့ရတဲ့ အလွမ်းတွေကို အတတ် နိုင်ဆုံး ပျော်ရွှင်ကြည်နူးဖွယ်တွေအဖြစ် ငါပြောင်းလဲပစ်ဖို့ပဲလေ။ အမေအရိပ်နှင့် ညောင်ပင်ကြီးကို သူ့ဦးညွှတ်လိုက်သည်။ ရင်ခုန်စွာ ပင် ကားစက်နှိုးလိုက်သည်။

ငါပြန်လာပြီ မြို့ကလေးရေ . . .

အဝေးပြေးလမ်းမကြီးပေါ် မောင်းတက်၍ ကားဦးခေါင်း ကို တည့်သည်။ စိတ်ထဲက ကြုံးဝါးရင်း ပြုံးလိုက်သည်။

တစ်မိုင်ပင်မဝေးတော့သော မြို့ကလေးသည် နံနက်ခင်း၏ ဆောင်းနှင်းလက်ကျန်ထဲ နီးထဲရှိနေလိမ့်မည်။ မြို့လေးထဲ ခေါင်း ထိုးဝင်သွားသော အဝေးပြေးလမ်းမ မည်းမည်းကြီးပေါ် ခဏရပ်၍ မြို့လေး၏ နေခြည်နုလင်းဖြာနေသော နှင်းဇာကောင်းကင်ကို သူ လှမ်းကြည့်နေမိသည်။

ပုံရိပ်ကြီးတစ်ခု ခပ်ပါးပါး ပေါ်လာလေသည်။

နှင်းလွှာဝတ်ရုံနှင့် ဝတ်မှုန် . . ဝတ်မှုန် . . ဝတ်မှုန် . . .

ချိန်

- လူတွေသေသွားတယ်
နာမည်တွေမသေဘူး။
- နာမည်တွေသေသွားတယ်
လူတွေမသေသေးဘူး။
- နာမည်ရောလူပါ
သေသွားတယ်။
ဘာမှမကျန်ဘူး။
- နာမည်ရောလူပါ
မသေသေးဘူး...အဲလို
ကြံတော့ပေါ့
ကျန်ဖို့။

အမည်မပေးလိုသူ တိုပေါ် ၁၉

အမည်(၂)

တစ်ပြင်အဝ၌ သူ ကားရပ်လိုက်သည်။ ဖွင့်ထားသော
မင်းမင်းလတ်၏ ယူဇနပင်နဲ့ဖကြီးဝါသီချင်းကို ပိတ်လိုက်သည်။ မှန်
တွေ တစ်ထားသဖြင့် အသံလုံနေသည်။

တစ်ပြင်သည် နှစ်ဆငြိမ်သက် တိတ်ဆိတ်နေသည်။ . ထင်
သည်။ ကားနောက်ခန်း ကူရှင်ပေါ်သို့ သူစောင်းငဲ့ကြည့်လိုက်သည်။
ဖော်ဆွဲ မြွေရေခွံ ပိုက်ဆံအိတ်ကြီးနှစ်လုံးပေါ်သို့ ပက်လက်လှန်၍
တင်ထားသော သုံးပေတစ်ပေခွဲ စကျင်ကျောက်ပြားပေါ်က ထွင်း
ထားသော စာသားတွေကို လှမ်းဖတ်လိုက်သည်။

ဒေါ်ဆယ်ထင်
(၁၉၅၂ - ၂၀၀၂)

နေအပ်အားနိမ့်ပါးခြင်း၌ မြေကျင်းထဲဆင်းခဲ့
မေတ္တာတရားကား မီးယံထက် ရွှေပိုပါးပုံထန်းဆဲ
ခန်းနားထော အမေ...

လူသား၏ နောက်ဆုံးနားနေရာ ဆိတ်ငြိမ်အေးချမ်းမှုထဲ တစ်လိမ့်ချင်း သူမောင်းဝင်လာခဲ့သည်။ အုတ်ဂူဟောင်း၊ အုတ်ဂူသစ် တွေကြားတွင် မြေပုံကြားသွားနေသော ဦးစံထီကြီးကို သူလှမ်းမြင် နေရသည်။ အရင်ကထက် ရှစ်နှစ်စာပို၍ အိုမင်းသွားသော်လည်း ခါးအနည်းငယ် ပိုကိုင်လာသည်ကလွဲ၍ အရင်လိုပင် အကြောပြိုင်း ပြိုင်းသန်မာဆဲ တွေ့ရသည်။ သူ့ကိုဘယ်လိုမှ မမှတ်မိနိုင်ဟု ထင် လိုက်သည်။

ကျောင်းအားရက်များတွင် ဒီသင်္ချိုင်းထဲ ငှက်လာပစ်ရင်း သံခဲတို့ ချစ်ဖော်တို့နှင့် ငှက်တွေအမွေးနှုတ် မီးကင် . . ဦးစံထီဆီက ထမင်းနှင့် ဝိုင်းပွဲ၍ မကြာခဏ စားသောက်ခဲ့ကြဖူးသည်။

သူတို့ကြိုက်သော ဂျိုင်းထည်းရည်ချိုပြင်းနှင့် ဦးစံထီက ဧည့်ခံလေ့ရှိသည်။ ကိုယ်တိုင်တက်ပေးသော ပင်ကျရည်စစ်စစ် ဖြစ် သည်။ သူ့ဆီက ထမင်းကလည်း စားမြိန်ထုပ်စစ်စစ် ဖြစ်သည်။

“ထမင်းမလောက်မှာတော့ မပူနဲ့ ငါ့ကောင်တွေ၊ ဒီနေ့ ငါး လောင်းတောင်ကွ သွားလေသူရဲ့ နောက်ဆုံးအလှူပဲကွ၊ ဒီနိုင်ငံမှာ လူလာမဖြစ်ပါစေနဲ့လို့ ဆုတောင်းပေးလိုက်ကြပါကွာ ကျန်ရစ်သူ တွေလည်း ဘယ်လောက်ဆင်းရဲကြသလဲဆိုတာ စားမြိန်ထုပ် ဖွင့်

ကြည့်ရုံနဲ့ သိသာတယ်၊ နောက်ဆုံးစားတဲ့ တစ်နပ်လေးတောင် ဟင်း ကကြည့်ဦး ထန်းလျက်ခဲတဲ့ကွာ၊ လေးထုပ်လုံး ထန်းလျက်ခဲချည်းပဲ ဟိုသူဌေး ကိုကြီးငွေတစ်ယောက်ပဲ ဝက်သားပါတယ်၊ တောရ ကိုယ် တော်ကြီး ဦးဇင်းကေကို လောင်းလိုက်တယ်”

အင်း . . . အဲသည်တုန်းက တို့သာ ငှက်လာမကင်ရင် သူ လည်း မနက်စာ ညဉ့်စာ ထန်းလျက်ခဲပဲ ဟဲရမှာပါလား၊ ရံခါရတဲ့ ဝက်သားကျတော့ ဆွမ်းလောင်းလျှူလိုက်တဲ့ သုဘရာဇာကြီး။

ဦးစံထီ ခုန်ဆင်းသွားသည့် ပခုံးစွန်းအထက်ပေါ်နေသော မြေကျင်းထဲကနေ သူ့ကားရပ်လိုက်သည်ကို တစ်ချက်လှမ်းကြည့် သည်။ ပြီးတော့ . . ပေါ်နေသော ခန္ဓာအထက်ပိုင်း ပျောက်သွားပြီး မြေကြီးတွေချည်း ပက်ခနဲ ပက်ခနဲ ကျင်းနှုတ်ခမ်းပေါ် မြောက်တက် လာသည်။ ဤမြို့လေး၌ ရှိမနေနိုင်သော ကားသစ်အကောင်းစား ကြီးတစ်စင်း သူနယ်မြေပိုင်နက်ထဲ ဝင်လာသည်ကို ဘယ်နှယ်မှ မနေသော သူ့စိတ်အနေအထားပင် ဖြစ်ပါသည်။

“ငါ့အမျိုးအသိုင်းအဝိုင်းက ငါ့ကို ဒီအလုပ်လုပ်လို့ ဝိုင်းကျည် ကြတယ်လေ၊ သူတို့ ငါ့လက်ထဲရောက်လာရမှာကို မေ့ဖြစ်အောင် မေ့နေကြပုံရတယ်၊ ငါကတော့ မကျပ်ပါဘူး၊ ငါကျပ်ရင် လောက်စာ ခွေးစာ ငါးရှဉ့်စာ ဖြစ်ကုန်မယ့်ဟာတွေ” တဲ့ . . .

ပြီးတော့ ရှိသေးသည်။

“လူအထင်ကြီးခံချင်တာတွေ ဖင်ခေါင်းကရင်ခေါင်းတွေ ငါနဲ့ ငါ့အမျိုးမှဆိုတာတွေ မာန်မာနတွေ မသမာလောဘတွေ . . အားလုံးကို ဒီနယ်မြေကျ ခဝါချရတာပဲ ငါနယ်မြေက ‘အတ္တကင်းစင်

နယ်မြေ' ပဲ... ဟဲဟဲ" တဲ့...။ ဦးစံထီ၏ အမှန်တရားတွေ။

ကားပေါ်က သူဆင်းလိုက်သည်။ နောက်ခန်းတံခါး ဖွင့်၍ စကျင်ကျောက်ပြားကို တစ်ခုတည်း ယူလိုက်သည်။ ကားနောက် ကြည့်မှန်ထဲတွင် အထူးပြုလုပ်ချက်(SPECIAL EFFECT) အနည်းငယ်စွက်သော သူ့မျက်နှာကို တစ်ချက်လှမ်းကြည့်လိုက်မိသေးသည်။ စိမ်းမောင်ညိုလက်သော မုတ်ဆိတ်ကျင်စွယ်ကြားက သွားဖွေးဖွေး မှန်ထဲ လင်းခနဲ ထွက်လာ၏။ ဘစ်ထီဆီ လျှောက်ခဲ့သည်။

အင်း... ဘစ်ထီလို့ခေါ်ရင် သူငယ်ရုပ်ကိုရအောင် ပြန်ဖမ်းနိုင်လိမ့်မယ်။ မြေကျင်းထဲက ထွက်လာသော မြေကြီးတွေ လွတ်ရာဘက်သို့ရွေးရင်း ကျင်းနှုတ်ခမ်းပေါ် ရပ်လိုက်သည်။ ကျင်းထဲ ငုံ့အကြည့်...။

“ရွှင်း!!.. ဖရပ်!.. ဗတ်!..”

“အား!.. ဖူး.. ဖရူး.. အဟွတ်!..”

တစ်ဂေါ်စာမြေသားတွေ သူ့မျက်နှာတည့်တည့်ကို ဝင်လာသည်။ ပါးစပ်အဟလိုက်နှင့်ကွက်တိပင် ပါးစပ်ထဲလည်ချောင်းဝအထိ တန်းဝင်သွားခြင်းဖြစ်သည်။

“အဟွတ်!.. အဟွတ်!.. အဟမ်း!..”

“ဟာ!.. မတော်လို့ မောင်ရင်ရေ၊ ပါးစပ်ထဲပါ ဝင်သွားလား”

“အဟွတ်!.. ဒါရိုက်ပဲ ဦးကြီးရေ.. ဟင်းဟင်း”

“မောင်ရင်ကံထူးတာပဲ ဒီမြေအရသာကို မြည်းစမ်းဖူးသူက ရှားမှရှားပဲကွ... ဟားဟားဟား”

သူပါ သဘောကျစွာ... တဟားဟား အော်ရယ်ပစ်လိုက်မိသည်။

ရှုပ်အင်္ကျီအပြာနုနှင့် စတိုင်ဘောင်းဘီ နက်ပြာပေါ်က သင်္ချိုင်းမြေတွေကို သူ မဖယ်ရှားဘဲ တဟားဟားရယ်နေစဉ် ဦးစံထီက ကျင်းနှုတ်ခမ်းပေါ် တက်လာသည်။ သူ့လက်ထဲက ကျောက်ပြားကို လှမ်းဖတ်ပြီး ဖြစ်ပုံရသည်။ ဒဲ့ပင်မေးသည်။

“မောင်ရင်က ဆယ်တင်မနဲ့ ဘယ်လိုပတ်သက်လဲ”

“အဲ... ဘယ်လိုပြောရမလဲ ကျွန်တော်က ဒေါ်ဆယ်တင်သား လူမော်နဲ့ ပတ်သက်တာလို့ပဲ ပြောရမှာပေါ့။ သူက အကြောင်းတစ်ခုကြောင့် ဒီကို မလာနိုင်သေးဘူးလေ၊ သူ အဖြစ်ချင်ဆုံးဆန္ဒကို ကျွန်တော်က သူ့ကိုယ်စား လာလုပ်ပေးတာပါ...”

သူ့စကားနားထောင်ရင်း ကျင်းနှုတ်ခမ်းပေါ်က ရေပုလင်းကို ဦးစံထီ ပါးစပ်နှင့်တွေ့၍ ကောက်မော့သည်။

အဖုံးပြန်ပိတ်နေစဉ်...။

“ဦးကြီး မရွံ့တတ်ရင် ရေနည်းနည်းတိုက်ပါလား!”

“ဟေ!.. မင်းကပြောရတယ်လို့ ရော့ဗျာ”

သူက လှမ်းယူ၍ ပါးစပ်တွေ့၍မော့ရင်း ပလုတ်အနည်းငယ် ကျင်းသည်။ ကျန်တစ်ဝက်ကျော်ကို ဂလုဂလုနှင့် သောက်ချပစ်လိုက်သည်။ ဦးစံထီက ခေါင်းတညိတ်ညိတ်နှင့် ပြုံးကြည့်နေသည်။

သူကမြေပုံပေါ် ဖြစ်သလိုထိုင်ချလိုက်ပြီး...။

“လူမော်က ဒေါ်ဆယ်တင် မြေပုံနေရာမှာ အကောင်းဆုံး အုတ်ဂူတစ်ခု လုပ်ချင်တယ်၊ ဒီကျောက်ပြားကို ကပ်မယ် အကောင်း

ဆုံးဖြစ်ဖို့ ဘယ်လောက်ကုန်ကုန် ဦးကြီးစံထီကို အပ်ပါတဲ့”

“ဒီကလေး ငါနာမည်ပါ ထည့်မှာလိုက်သကိုး၊ အေးလကွယ် အကောင်းဆုံးလုပ်ပေးရမှာပေါ့၊ သချိုင်းဆိုတာ သမိုင်းတန်ဖိုးကြီးတဲ့ နေရာကွ ကြည့်ပါလား နိုင်ငံခြားရပ်ရှင်တွေမှာ သူတို့ဆီက သချိုင်း တွေ ပန်းခြံထက်တောင် ခမ်းနားသေးတယ်၊ ကြီးမြတ်တဲ့ လူမျိုးဆို တာ သချိုင်းကို သထားတတ်ကြတယ်၊ အေးလကွာ ဒီမှာသာ”

ဘာမှဆက်မပြောဘဲ ထို့ခနဲထွေး၍ တက်တစ်ချက် ခပ်ပြင်း ပြင်း ခေါက်သည်။ ထိုတက်တစ်ချက်က ရာထောင်မကသော စကား လုံးတွေ ပြောလိုက်ကြောင်း သူကတော့သိပါသည်။ ကျောင်းနေရ မည့်အရွယ်ကလေးတွေ လက်ဖက်ရည်ဆိုင်မှာ စားပွဲထိုးနေလျှင် ပလပ်စတစ်ကောက်နေလျှင်လည်း သည်လိုပင် ဦးစံထီ တက်ခေါက် တတ်မှန်း သူသိခဲ့သည်။

“အမိနိုင်ငံကို ချစ်မြတ်နိုးပါတဲ့. . . ငါတို့ကပဲ နိုင်ငံကို ပေါင် စားရောင်းစား ပေယျာလကန်ထားတဲ့ ကောင်ဆိုးတွေ ဖြစ်လို့” ဟု ပြောလေ့ရှိသူ။

သူဘောင်းဘီအိတ်ထဲက ငွေစက္ကူတစ်ထုပ်ကို ကမ်းပေး ရင်း. . .

“ဦးကြီး စိတ်တိုင်းကျ လုပ်ပါ၊ ကုန်ကျစရိတ် ရှင်းပြနေစရာ မလိုပါဘူးခင်ဗျာ၊ နက်ဖြန်လာပါဦးမယ် လိုတာပြောပါ”

“မောင်ရင်က မရှင်းနဲ့ပြောလည်း စံထီကတော့ သူ့လုပ်ငန်း လုပ်နေကျအတိုင်း စာရင်းဇယားနဲ့ အတိအကျပဲလုပ်တတ်တယ် လူလေး၊ သံသယကြွေး သမိုင်းကြွေး သေးသေးတင်တောင် မခံနိုင်

လို့”

ဤကဲ့သို့သော သုဘရာဇာကြီး ဦးစံထီဖြစ်ပါသည်။

သူစိတ်ချလက်ချပင် ကားဆီထွက်လာခဲ့သည်။

ဆွေးမြေ့ဟောင်းနွမ်းစွာ တစောင်းလေးလဲကျနေသော အမေအမည်နှင့် သစ်သားမှတ်တိုင်လေးကို ခပ်ငေးငေးလှမ်းကြည့် ရင်း. . . သားပြန်လာပြီအမေ. . . ဟု. . . ရင်အနက်ပိုင်း တစ်နေရာ ဆီက နာကြည်းစွာ မြည်တမ်းလိုက်သည်။

အမေကိုချက်ချင်း ဦးလာတိုက်သင့်ပါတယ်၊ အမေကို ဦး တိုက်နိုင်ဖို့ သား အင်အားမွေးရဦးမယ် အမေ၊ သားဆံဖျားနဲ့ အမေ ခြေဖဝါးက ဖုန်မှုန့်နဲ့ မတန်သေးဘူး၊ ဘယ်လိုမှ ဆပ်မကုန်တဲ့ အနန္တ ကျေးဇူးတွေ အမေဆန္ဒတွေ သားဖြည့်ဆည်းရဦးမယ်။

“ဂျိတ်!. . ဝူး!. . ”

တစပြင်သည် နှစ်ဆလှုပ်ခတ်၍ ကျန်ခဲ့၏။

မြို့ကလေးသည် တိုက်တာအိမ်ခြေနှင့် ဆိုင်ကြီး ကနားကြီး အချို့ တိုးတက်စည်ပင်လာသည်။ ကားကို ခပ်ဖြည်းဖြည်းမောင်းရင်း ရှစ်နှစ်စာ အိုမင်းသွားသော မျက်နှာသိများနှင့် သူမသိကျွမ်းဖူးသော မျက်နှာသစ်များကို သူဖတ်ကြားလာခဲ့သည်။ (အရပ်ခေါ်)သူဌေး ကုန်း ရှိရာဘက် သူကား ဦးမော့တက်လာခဲ့သည်။

ကနုတ်ပန်းများနှင့် တန်ဆာဆင်ထားသော သံတံခါးကြီး ရှေ့ ကားဦးခေါင်း ထိုးဆိုက်လိုက်သည်။ ဟွန်းတီးစရာပင်မလို သံ တံခါးကြီး အလိုလိုလျှောတိုက်၍ ပွင့်လာပြီး သားနားသပ်ရပ်သော အိမ်ဝန်ထမ်းအဝတ်အစားနှင့် လူသုံးဦးက သူကို ဦးညွှတ်ကြိုဆို

နေကြသည်။

“မင်္ဂလာပါ ဘော့စ်”

“ဉာဏ်ကျယ်ရာ... ဒီ ဘော့စ်ဆိုတာကြီး လုပ်ပြန်ပြီ... မင်း နှုတ်ကျိုးပြီး အပြင်မှာခေါ်မိရင် ငါ့အစီအစဉ်တွေ ကမောက်ကမ ဖြစ်ကုန်မယ်နော်”

“ကာလံ ဒေသံ အဂ္ဂံ ဓနံ... တော့ ဉာဏ်ကျယ်တို့က အပ္ပမာဒေန သပ္ပါဒေထ... ပါ အာစရိရ”

သူက ကားပေါ်ကဆင်းရင်း ပုပုသေးသေးဉာဏ်ကျယ်ကို ပြောလိုက်ခြင်းဖြစ်သည်။ သံတံခါးဆွဲပိတ်ပြီး အနား၌ ရိက္ခိဇ္ဇာ လာရပ်သော အရပ်ခြောက်ပေကျော်သည့် ဗလကြီးက သူ့ကို ခပ်မိုး မိုး ကြည့်၍...

“ဆရာမျက်နှာ ရုပ်ဖျက်ထားပုံက ပီရိတယ်၊ ကားထဲမှာ ပါ လာတာ ငါ့ဆရာမှဟုတ်ရဲ့လားလို့... ကျုပ် ပထမထင်လိုက်မိသေး တယ်”

“အဲဒါ ပိုအဆင်ပြေတာပေါ့ဗျာ... ဟင်းဟင်း၊ အန်တီ တုတ်တုတ် ဘာဟင်းတွေချက်ထားလဲ”

နှုတ်တွေပေနေသော သူ့ရင်ဘတ်ကို ဘယ်သူမှ မမေးကြ။ သိနေပုံရသည်။ HOUSE KEEPER ခေါ်ဘဏ္ဍာစိုးနှင့် ထမင်းချက် ဒေါ်တုတ်က ဉာဏ်ကျယ်ဆင်ပေးထားပုံရသော ထမင်းချက်ဝတ်စုံ နှင့် ရှိုးတို့ရှုန်တန်ဖြစ်နေသည်။ ခေါင်းပေါ်က ဦးထုပ်ဖြူ ရှည်ရှည် ကြီးကို သတ်နှင့် ရွက်ထားရပုံမျိုးနှင့်...

“တောထမင်းတောဟင်းကို လက်နဲ့နယ်ပြီး ပလုတ်ပ

လောင်း စားချင်တယ်ဆို၊ ထမင်းပိုင်းကျတော့ လူကလေး သွားရည် တောင် တောက်ခနဲ ကျရစေမယ်”

“ကဲ... ကျွန်တော် ခြံထဲမှာ ခဏထိုင်ဦးမယ်၊ လုပ်စရာ ရှိတာ လုပ်ကြပါ...”

ဉာဏ်ကျယ်ကို ကားသော့ပစ်ပေးလိုက်ရင်း ညီထားသော မြက်ခင်းပြင်ကို သူဖြတ်လျှောက်၍ အိမ်ရှေ့ပန်းခြံအလယ်ရှိ သစ် သားဒန်းလေးဆီ လာခဲ့သည်။ ကိုယ်ရောစိတ်ပါ ဒန်းပေါ်ပစ်ချ၍ ထိုင်လိုက်သည်။ မနှစ်က သည်ခြံနှင့် ရှေးဟောင်းတိုက်ကြီးကို သူ အပြီးအပိုင် ဝယ်ယူခဲ့သည်။ သူ၏ပိသုကာ ကိုမြို့နှင့် တိုင်ပင်၍ ရှေးဟောင်းတိုက်ကြီးကို ရှေးမူမပျက် ခေတ်သစ်ပိသုကာနှင့် ပေါင်း စပ်ပြီး ပြုပြင်ခဲ့သည်။

ပန်းခြံနှင့်မြက်ခင်းကိုလည်း စိတ်ကြိုက်ဖန်တီးနိုင်ခဲ့သည်။ သူလိုချင်သော နှစ်ရှည်ပင်ကြီးများကိုပါ အမြစ်နှင့်တူး၍ စိုက်ပျိုး ခဲ့သည်။ သူဒန်းပေါ်မှနေ၍ စိတ်ဓါတ်အင်အားအပြည့်နှင့် သူ့ရှေ့က တိုက်နှင့်ခြံကြီးကို ငေးကြည့်နေခဲ့သည်။

မေးကြောတွေ တင်းနေခဲ့သည်ကို သူ့ကိုယ်သူပင် သတိ မထားမိခဲ့။ စိတ်ထဲ ပဲ့တင်မြည်နေသည်က... ငါပြန်ရောက်နေပြီ မြို့ကလေးရေ... ငါပြန်ရောက်နေပြီ မြို့ကလေးရေ... ငါပြန် ရောက်နေပြီ မြို့ကလေးရေ... ။

လိမ်းဆည်းထားသင့်တာက...
ဝမ်းနည်းကြေကွဲမှု၊
မျှဝေရမှာက...
ဝမ်းသာကြည်နူးမှု၊
ဖုံးထားရမှာက...
အရှက်တရား၊
ဖွင့်ထားရမှာက...
နလုံးသား၊
မပေါ်တပေါ်ထားရမှာက...
မော်ဒယ်လ်တွေ ပေါင်သား။ ၊

အမည်မဖော်လိုသူ ကိုပေါ် ၂၉

“ဒါက ငါးကျည်းခြောက်ကြပ်တင်ကို ငရုပ်ပွန်း ကြော်ထားတာ၊ ဟောဒါက ဆူးပုတ်ရွက်နုနုလေးတွေနဲ့ ကြက်ဥကြော်၊ ဒီမယ် လတ်လတ်ဆတ်ဆတ် ယုန်သားဟင်း၊ သည်ဘက်က ဇရစ်ရိုးရယ် ပဒပ်စာရယ် ကင်မွန်းရွက်ရယ်ကို ငါးကြင်းဗိုက်သားနဲ့ ချဉ်ရည်ဟင်း ချက်ထားတာ၊ ဟောဟိုက သရက်ကင်းနဲ့ ရေချိုငပိ၊ ဒီဟာက ပဲကြီးနှပ်. . ကဲ. . ကြည့်ရင် ပါးစပ်စိုမလာဘူးလား!”

“သွားရည်တောင် မျှီချနေရပါတယ်ဗျာ”

“ကဲ. . အားလုံးလာ ပိုင်းထိုင်ကြဗျာ. . ၊ ကျွန်တော့်မှာ ဒီ

မိသားစုပဲ ရှိတာလေ မိသားစုထမင်းဝိုင်းပေါ့”

ဉာဏ်ကျယ်ကတော့ အတူစားနေကျမို့ ဝင်ထိုင်သည် ဗလကြီးနှင့် တုတ်တုတ်က တစ်ယောက်ကိုတစ်ယောက်ကြည့်ရင်း မျက်စိပစ်နေသည်။ ဉာဏ်ကျယ်က မှောက်တင်ထားသော ထမင်းပန်းကန်တွေ လှန်ရင်း...

“လာပါ ဗလကြီးနဲ့တုတ်တုတ်ရ၊ ဘာလဲ ဘော့စ်ကို မိသားစုလို သဘောမထားဘူးလား၊ ဘော့စ်က ဆိုဒ်ထဲမှာလည်းဒီလိုပဲ တစ်ဝိုင်းတည်း ဝင်ဝင်စားတတ်တယ် လာထိုင်”

မရဲတရဲ ဝင်ထိုင်သော ဗလကြီးနှင့်တုတ်တုတ်၏ ထမင်းပန်းကန်ထဲ ဉာဏ်ကျယ်က ထမင်းခူးခပ်ထည့်သည်။ သူက ဟင်းတွေ ခပ်ထည့်ပေးသည်။

“နေ... နေပါ လူကလေး တုတ်တုတ်ဘာသာ ခပ်စားပါ့မယ်”

“ဒါ... ဒီမြို့လေးမှာ ကျွန်တော်ရဲ့ပထမဆုံး မိသားစုထမင်းဝိုင်းပါပဲ”

သူစားနေသလိုပင် အားလုံးခေါင်းမဖေါ်စတမ်း မြိန်ရည်ရှက်ရည် နယ်ဖတ်စားကြသည်။

“ဟိုကရင်ကြီး ပြောသလိုပေါ့ဗျာ... စားစား အားမနာသလိုစား... ကိုယ့်အိမ်မဟုတ်သလိုစား ဆိုတာလေ... ဟားဟား... သူကပြောတတ်သလို စိတ်ရင်းနဲ့ပြောတာ အားနာသလိုလို စားနေရင် ဘယ်ဝမှာလဲ၊ ကိုယ့်အိမ်မှာလိုစားနေရင် ဟင်းတွေဘာတွေ ညှာနေရမှာပေါ့၊ ရှေ့လူနောက်လူ ကြည့်နေရမှာပေါ့၊ အိုးထဲအကျန်

ကိုသိနေတော့ ဟင်းများများ မစားရဲတော့မှာစိုးလို့ ပြောတာ... ဟားဟား”

သူတို့သခင် သူဌေးက အရွှန်းဖောက်၍... ရယ်မောရင်း မိသားစုစိတ်ဓါတ်နှင့် ဟင်းခတ်ရဲလာသည်။ ထမင်းဝိုင်း လက်စသိမ်းပြီး အချို့ပွဲနှင့်ပိတ်ရင်း ဉာဏ်ကျယ်က အခြေအနေအားလုံး တင်ပြလာသည်။

“ဘော့စ် ညွှန်ကြားချက်အတိုင်း နာရေးကူညီမှုအသင်းကို သိန်းသုံးဆယ် လှူပြီးပါပြီ၊ တန်ဆောင်းလေးခုလည်း ပြင်ဆင်မွမ်းမံဆေးသုတ်ပြီးပါပြီ၊ ဆန်အိတ်တစ်ရာကိုလည်း ငါးပြည်အိတ်တွေနဲ့ ခွဲထုတ်ပြီး ဘုရားပေါ်ကဓမ္မာရုံမှာ လေးပတ်နဲ့အပြတ် ဝေငှပြီးပါပြီ သူငယ်တော်အဖွဲ့က ကူညီကြပါတယ်”

“ကောင်းပါတယ်”

“အဲ... သူတို့က အရမ်းမေးကြတယ်... တိုးတိုးတစ်ဖုံ ကျယ်ကျယ်တစ်မျိုးပေါ့၊ လက်တို့ မေးတဲ့သူလည်းရှိတယ်၊ စုံစမ်းနေသူလဲရှိတယ်၊ အဲဒီ... အမည်မဖော်လိုသူ အလှူရှင်ဆိုတာ ဘယ်သူလဲ... တဲ့”

“အခုထိ ပိပိရီရိပဲ မှတ်လား!”

“ဟဲဟဲ... ဉာဏ်ကျယ်ပါဘော့စ်ရ အရိပ်နဲ့ အနံ့တောင် မထွက်စေရဘူး၊ ဒါပေမယ့် ဒီခြံထဲနေတဲ့ ဉာဏ်ကျယ်နဲ့ဗလကြီးကိုတော့ အားလုံးက ဖေါ်ရွှေတဲ့အပြင် မျက်လုံးဒေါက်ထောက် ကြည့်နေကြလေရဲ့၊ ခြေလှုပ်လက်လှုပ် သွားတာလာတာကအစ သတိနဲ့ နေနေရတယ် ဘော့စ်ရေ”

ဤမြို့ကလေး၌ လူမှုရေးကို တက်ကြွစွာ ထမ်းဆောင်လိုသော တိုးတက်သည့် ပညာတတ်လူငယ်လေးတွေရှိသည်။ သူတို့ကို ဒက္ခိဏာရာမတိုက် ကျောင်းဆရာတော် ဘဒ္ဒန္တပညာဘာသက စုစည်း၍ သူငယ်တော်အဖွဲ့လေး ဖွဲ့စည်းပေးထားသည်။ ငွေအင်အား.. စိတ်အင်အား.. လူအင်အားလည်း တောင့်တင်းကြသည်။ ညီညွတ်ကြသည်။ ထိုအဖွဲ့လေးဆီကိုလည်း (ဓနအင်းအား အကူအညီလိုပါက) အမည်မဖော်လိုသူအဖြစ် သူက ဦးမစွကပင် လျှို့ဝှက်ထောက်ပံ့နေခဲ့သည်။ ဆရာတော်မှတစ်ဆင့် ဖြစ်သည်။ သို့သော်.. ဆရာတော်ကိုယ်တိုင်ပင် သူ၏ ဇစ်မြစ်မှန်ကို မသိပါပေ။ အမည်မဖော်လိုသူဆို၍ ဆရာတော်ကလည်း စပ်စုတော်မမူပါ။

“ဒီတစ်ပတ်ဆန်လှူရင် ငါ့မှာ အထူးအစီအစဉ်တစ်ခုရှိတယ် ဉာဏ်ကျယ်၊ ကံစမ်းမဲ အစီအစဉ်တစ်ခုပါ”

“ဘာလဲ အာစရိ၊ ဆန်အိတ်ထဲ ငွေသားထည့်ပေးမှာလား!”

“အေးပေါ့ကွာ ဆန်ကထမင်းပဲဖြစ်မှာလေ ငွေသားကမှ ဟင်းဖြစ်မှာ”

“ဘယ်နှအိတ်ထည့်မလဲ ဘယ်လောက်ထည့်မလဲ ညွှန်ကြားလေ”

“အဲ့ဒါကို မိသားစုလိုက် ဆွေးနွေးတိုင်ပင်ချင်တာ၊ ငွေလေး မဖြစ်စလောက် ထည့်ပေးရင် ဘာမှအပြားအလဲ ဖြစ်မှာမဟုတ်ဘူး နိုင်ငံတော်ကတောင် ဆင်းရဲမှုလျော့ချရေးကို လုပ်ဆောင်နေပြီ ဆိုတော့ကား”

သူက ခဏစဉ်းစားနေစဉ် ဉာဏ်ကျယ်က..

“ပြောနေတာတော့ တော်တော်ပြောနေပါတယ်၊ ဒါပေမယ့် အာစရိ ဆန်လှူမှတ်တမ်းခွေတွေ ဖွင့်ကြည့်လေ၊ သူငယ်တော်အဖွဲ့က အသေအချာ မှတ်တမ်းတင် ရိုက်ကူးတည်းဖြတ်ထားတာ.. တစ်ပတ်ထက်တစ်ပတ် ဆန်လိုအပ်နေတဲ့လူ များများလာနေတာတွေ့ရလိမ့်မယ်၊ တပို့တွဲလမှာ ထမန်ဝေလည်း အဲဒီအတိုင်းပဲ ရင်ပြင်တော်ကို ပြည့်နေတာပဲ”

“အေးကွယ် လှူတာတန်းတာကို သာဓုခေါ်ချင်လို့ ထမန်ခွေခေါ်လား တုတ်တုတ်လည်း အဲဒီအခွေကြည့်မိပါတယ် လူလေးရယ် မျက်ရည်တောင် စို့လာမိတယ် ဆင်းရဲလိုက်ကြတာနော်”

တုတ်တုတ်ကပြောရင်း မျက်ရည်ဝဲနေပြန်သည်။ ယုံကြည်ချက် အကျဉ်းသားဟောင်းဖြစ်သည်။ ဉာဏ်ကျယ်၏ အဒေါ်ရင်းလည်းဖြစ်သည်။ အကျဉ်းစံဘဝမှ နိုင်ငံတော်၏ သဘောထား မြင့်မြတ်မှုကြောင့် ရန်ကုန်အိမ်ကို ရောက်လာခြင်းဖြစ်သည်။

ရန်ကုန်အိမ်တွင် တစ်လခန့်နေပြီးမှ ဤအိမ်ကြီးသို့ ဉာဏ်ကျယ်နှင့်အတူ ပြောင်းရွှေ့တာဝန်ယူခြင်း ဖြစ်သည်။ ဗလကြီးကတော့ သူ့ဆိုင်ထဲက သူ၏လူယုံတော် သက်တော်စောင့်ဖြစ်သည်။ ဉာဏ်ကျယ်က ဦးနှောက်ဆိုလျှင် ဗလကြီးက ထိုဦးနှောက်ကို သယ်ဆောင်သော ကျန်းမာသန်စွမ်းသည့် ဒေါင်ဒေါင်မြည် ကိုယ်ကာယကြီး ဖြစ်တော့သည်။ အလွန်အတွဲညီသည်။ ဉာဏ်ကျယ်၏ မျက်နှာရိပ် မျက်နှာကဲကို တစ်ချက်မလွဲအောင် ဗလကြီးက ဖတ်တတ်သည်။

သံဆန်ခါနပ်နန်းသမားကြီး တစ်ယောက်၏ ဂိုက်စပေါက်ဖြစ်

သည်။ ဉာဏ်ကျယ်ကလည်း အဝတ်အစားသွင်ပြင်ကို ထိုဒီရိုင်းအတိုင်း ဗလကြီးကို ဆင်ထားလေ့ရှိသည်။ ဉာဏ်ကျယ်က သူ့ကိုယ်သူလည်း ကော့ရှော့အောင်နေတတ်သည်။ သို့သော် ကပ်စေ့နည်းသည်။ စေ့စပ်သေချာသည်။ ဇနဉာဏ်ရွှင်သည်။ ထုံထိုင်းရိုးသားသော ဗလကြီးက ဉာဏ်ကျယ်ကို ဆရာတစ်ဆူလို မှတ်ယူသည်။

“ဘော့စ် ညွှန်ကြားချက်ပေးလေ၊ ငါးပြည်ဝင် ဆန်တစ်အိတ်မှာ ဘယ်လောက်ထည့်မလဲ ဘယ်နှစ်အိတ်ထည့်မလဲ!”

“ငါ့ဆန္ဒအရတော့ အဲဒီမဲပေါက်ပြီး မိသားစုဘဝတွေ ဆင်းရဲတွင်းက လွတ်မြောက်လို့ ဝင်ငွေပုံမှန်ရှိတဲ့ စီးပွားရေးတစ်ခုနဲ့ အလယ်အလတ်လူတန်းစား ဖြစ်လာစေချင်တယ်၊ အဲဒီကနေ ထပ်ကြိုးစားပြီး မတောင့်မတ မကြောင့်မကျဘဝတွေအထိ ဖြစ်လာစေချင်တာပါပဲ၊ အဲဒီတော့... ခေတ်စကားအရ ရေဘယ်လောက်လောင်းရင် သူတို့ ဘယ်လောက်လန်းမလဲ တစ်ပုံးလား ငါးပုံးလား ဆယ်ပုံးလား၊ အဲဒါ ဝိုင်းပြီး အကြံပေးကြပါဦး”

စားပြီးသား ထမင်းပန်းကန်တွေကို ဆွဲထပ်နေသော တုတ်တုတ်က မတ်တတ်မှ ပြန်ထိုင်ရင်း...

“ဒါကတော့ ဒီလိုရှိတယ်လူလေး ဆန်ငတ်သလိုပါပဲ လူတော်တော်များဟာ ငွေငတ်နေခဲ့ကြတာ ကြာပြီ၊ ဆင်းရဲတာရှည်ခဲ့သူတွေဟာ ချဉ်ခြင်းတွေ အများကြီးလည်း ရှိနေခဲ့ကြလိမ့်မယ်၊ ငွေကြေးဆိုတာက ချဉ်ခြင်းကို ဖြည့်တင်းပေးနိုင်တဲ့ တစ်ခုတည်းသောအရာပဲလေ၊ ရုတ်တရက်ကံကပေးလို့ အလကားရလာတဲ့ ပိုက်ဆံအထပ်လိုက်ကို မြင်ရင် စားချင်နေတာကြာပြီဆိုတဲ့ အစားကို

အရင်ဆုံးသတိရမှာပဲ၊ အစားအသောက်ပြီးရင် အဝတ်ပေါ့၊ ပြီးမှ နေရာကို မွမ်းမံမယ် ရေဒီယို တီဗွီ အောက်စက်ဘာညာပေါ့၊ ဒီငွေကို ဘယ်လိုရင်းနှီးမယ် ဘယ်လိုတိုးပွားအောင်လုပ်မယ် ဆိုတာကို အရင်ဆုံးစဉ်းစားတဲ့လူက ရှားပါးလိမ့်မယ်၊ သိန်းကို ရာဂဏန်းထိ ပေါက်ပြီး မကြာခင် ဒုံရင်းကဒုံရင်းတွေ တုတ်တုတ်တိုမြို့မှာ ဒုနဲ့ဒေးအေးလေ... ဆင်းရဲတာရှည်ထားတော့ ဗဟုသုတ အသိဉာဏ်နဲ့ ဆင်ခြင်တုံတရားလည်း နိမ့်ပါးကုန်ကြတာ ဓမ္မတာပဲလေ”

နိုင်ငံနှင့်လူမျိုးကို ချစ်စိတ်ထား၍ နားလည်နေသော တုတ်တုတ်၏စကားက လက်တွေ့ဆန်နေသည်။ ဗလကြီးကတော့ တုတ်တုတ်၏စကားကို ခေါင်းတညိတ်ညိတ် လုပ်နေသည်။ ဉာဏ်ကျယ်က လေးလေးနက်နက် စဉ်းစားနေပုံနှင့် နှုတ်ခမ်းစေ့၍ လက်ညှိုးနှင့် ဖိပွတ်ရင်း အကြံရသွားဟန်နှင့်...

“ဒီလိုလုပ်ပါလားဘော့စ် ဆန်အိတ်ထဲဘော့စ်ရဲ့ Seal နဲ့ ယခု ကံစမ်းမဲရသူ ဘယ်နေ့ဘယ်အချိန်မှာ ဤကံစမ်းမဲလက်မှတ်နဲ့ အတူ လာတွေ့ပါ ဆိုရင်ကော၊ လူအခြေအနေကို ဗျူးကြည့်ပြီးမှ ဘာလုပ်ပေးရင် ကောင်းမလဲဆိုတာ ဘော့စ်ဆုံးဖြတ်ပေါ့”

“အေး... အဲဒါ ကောင်းတယ်၊ ဒါပေမယ့်... ငါက နောက်ကွယ်ကပဲ နေချင်သေးတယ် မင်းနဲ့ တုတ်တုတ်က အင်တာဗျူးလုပ်ပေါ့၊ ငါက မြင်သာတဲ့ တစ်နေရာက ရှိနေမယ် ငါမေးချင်တာတွေ မင်းဖူးနားကြပ်ထဲ လှမ်းပြောမယ်... လိုအပ်လာရင်ပေါ့၊ မေးရမယ့် မေးခွန်းတွေတော့ တို့တွေတိုင်ပင်ပြီး ချရေးထားကြမယ်၊ ဒီအိမ်မှာ လုပ်ရင် ကောင်းပါ့မလား သိပ်ပြီးစတန့်ထွင်ရာများ ကျနေမလားလို့”

“ဒီအိမ်ကအမည်မဖော်လိုသူ သူဌေးကြီးက လပြည့်လကွယ် နေ့တိုင်း ရင်ပြင်ပေါ်ကမ္မာရုံမှ ဆန်လျှာနေတယ်ဆိုတာကို တစ်မြို့လုံး သိနေတာပဲဥစ္စာ”

“ငါ ဒီအိမ်ကြီးထဲကို အပြင်လူ အဝင်မခံချင်သေးတဲ့ ကိုယ်ရေးကိုယ်တာ အကြောင်းတစ်ခုက ရှိနေသေးတယ်၊ အေးပါကွာ ငါ စဉ်းစားပါဦးမယ်. . . အင်း. . . ပြီးတော့ဆန်အိတ်ထဲ ကံစမ်းမဲပါတယ် ဆိုတာကိုလည်း မဲပေါက်သူနဲ့ သူမိသားစုကလွဲပြီး ဘယ်သူမှ မသိစေချင်သေးဘူး၊ ဖြစ်နိုင်ရင် သူမိသားစုတောင် မသိရင် ပိုကောင်းမယ် ဆန်အိတ်ဖွင့်တဲ့လူ မဲတွေ့တဲ့လူကိုပဲ လာတွေ့စေချင်တယ်”

“ဘော့စ် ဆန္ဒအတိုင်းဖြစ်အောင် ဉာဏ်ကျယ် စီစဉ်နိုင်ပါတယ်”

သူခဏ စဉ်းစားသည်ပြီးမှ. . .

“ကံစမ်းမဲပြားကြီးပဲ ဆန်အိတ်ထဲက ထွက်လာတာထက်ကို ငါးထောင်တန် သုံးလေးရွက် ထွက်လာတာဆိုရင် သူတို့ ထိတ်ခနဲ ပိုပျော်သွားမှာပဲကွ၊ အခုန တုတ်တုတ်ပြောသလို စားချင်တာ ပြေးဝယ်စားလို့ရတာပေါ့၊ ကံစမ်းမဲရယ် စာရယ် ငွေသားပါထည့်ကွာ၊ ဒီလိုလုပ်ကွာ ငါးအိတ် အရင်ထည့်ကြည့်မယ် ငါးရွက်စီထည့် လေးရွက်ကို သုံးချင်တာသုံးပလေ့စေ တစ်ရွက်ကို ကိုင်ပြီး လာတွေ့ပါစေ ငါးရွက်လုံးတော့ နံပါတ်မှတ်ရမှာပေါ့”

“သိပ်ကောင်းတဲ့ အကြံပါပဲဘော့စ် ကံစမ်းမဲအတုလည်း လုပ်လို့မရတော့ဘူး ဆင်စီးပြီးလာရင် မြင်းရံပေးလိုက်ရုံပဲပေါ့”

“မဲပေါက်သူ ငါးဦးစလုံး တစ်ပြုံတစ်မကြီး ရောက်မလာ

အောင်လည်း နေ့နဲ့အချိန် လွဲချိန်းဦး ဉာဏ်ကျယ်”

“အဲဒါကလွယ်ပါတယ် ဘယ်နေရာမှာ အဲဒီလူတွေနဲ့ တွေ့မလဲ၊ လျှို့ဝှက်ကြည့်နိုင်ဖို့ ဘော့စ်အတွက်လည်း နေရာကောင်းကောင်း စီစဉ်ရဦးမယ်လေ”

“အေးဟုတ်တယ် ဒီခြံထဲမှာပဲ လုပ်မယ်ကွာ၊ ကားဂိုဒေါင်ကို လိုအပ်သလို ပြင်ဆင်လိုက်ရင်ကော”

“ကောင်းတာပေါ့ အိုးမကွာအိမ်မကွာ ကျွန်တော်တို့ ဗျူးလို့ရတာပေါ့၊ ဘော့စ်က ဒီအိမ်ထဲကပဲ မြင်နေရအောင် လှမ်းစကားပြောလို့ရအောင် စီစဉ်ရတာ ဘာများခက်တာမှတ်လို့၊ ကဲ. . . ဘော့စ်အနားယူပါတော့ ဉာဏ်ကျယ်အလုပ်ရှိသေးတယ်”

“ဟုတ်ကဲ့ပါခင်ဗျာ ဆြာအလုပ်ချိန်ကို နှောင့်ယှက်မိတာ ခွင့်လွှတ်ပါ. . .”

သူထအရပ်၌. . .

“အိမ်ထဲမှာ နေတာပဲ ဆရာသမားရယ် ရုပ်ဖျက်ထားတာကြီး ချွတ်ပြီး သက်တောင့်သက်သာ နေပါတော့လား”

“ဒါက ဗလကြီးညွှန်ကြားတဲ့အတိုင်း ငါနေနေရတာ ဉာဏ်ကျယ်ရ”

“အောင်မာ ဗလကြီးမင်းက ငါ့ဘော့စ်ကို ညွှန်ကြားချက်တွေဘာတွေ ပေးလို့ပါလားဟ ဘာဖြစ်လို့လဲ!”

ဗလကြီးက မတ်တတ်ရပ်ရင်း ပြုံးသည်။

“အာစရိ အပေါ်ထပ် လေသာဆောင်မှာ တစ်မိနစ်လောက် ထွက်ရပ်နေလိုက်ပါ၊ ဉာဏ်ကျယ် မသိသေးတဲ့ အချက်တစ်ချက်

ကျွန်တော်သက်သေပြချင်လို့”

“ကောင်းပါပြီခင်ဗျာ”

ဗလကြီးက ဉာဏ်ကျယ်ကို အိမ်ကြီး၏ လုံခြုံရေးအထူးခန်းထဲ ခေါ်သွားသည်။ CCTV ဖန်သားပြင် လေးချပ်ရှိနေသော အခန်းဖြစ်သည်။

မကြာခင် ကင်မရာက လေသာဆောင်ရှုကွင်းကို ပြသည်။ သူတို့ ဘော့စ် နှုတ်ခမ်းမွေး တိတိရိရိသထားသော မုတ်ဆိတ်မွေးနှင့် လေသာဆောင်တံခါးမှ ပေါ်လာသည်။ အိမ်ခေါင်းရင်းဘက် ရာဘာတောစပ်သို့ ကင်မရာတစ်လုံးက ရှာဖွေသည်။ ဗလကြီးက အနီးကပ်ဆွဲယူပြသည်။ လူတစ်ယောက် ရာဘာပင်ဘေးမှာ ပေါ်လာသည်။ လက်ထဲတွင် အဝေးကြည့်မှန်ပြောင်းနှင့် ကင်မရာနှင့် လေသာဆောင်ကို လှမ်းချောင်းနေသည်။

“အဲ့ဒီလူ သုံးရက်ရှိပြီ ငါတွေ့တွေ့နေတာ.. အဲ့ဒီ ဇွန်းမံ ကင်မရာနဲ့ ငှက်တွေကိုလည်း လိုက်ရိုက်တယ်.. ဒီအိမ်ကိုလည်း ချောင်းတယ်၊ ဒါကြောင့် အာစရိုကို နဂိုရုပ်ပြန်မပြောင်းခိုင်းပဲ ဒီအတိုင်း လူလုံးထွက်ပြခိုင်းထားတာ”

“အဲ.. အဲ့ဒီလူကို အသေအချာ မှတ်တမ်းတင်ထားရဲ့လား ဗလကြီး အန္တရာယ်ပေးဖို့များလားကွာ!”

“မှတ်တမ်းအားလုံးတင်ထားတယ် အန္တရာယ်ပေးဖို့ဆိုရင်တော့ ဗလကြီးက အမှုန့်လုပ်ပြီး ယက္ခကိုပြုတ်ကျွေးနေတဲ့ အမဲရိုးဟင်းထဲ ခပ်ပစ်လိုက်မှာပေါ့”

“ဗလကြီး မင်းကို ဗင်လာဒင် ဝင်ဖမ်းခဲ့တဲ့ ကွန်မင်ဒိုအဖွဲ့

(၆)ထဲ ထည့်ဖို့ ငါအာမခံပေးမယ်”

“ဗင်လာဒင် နောက်တစ်ကောင်ရှိရင် ငါအရှင်ဖမ်းပြမယ်ဟောသလို ငယ်ပါကို အပြုလိုက်ကိုင်ပြီး”

“ဟားဟားဟားဟားဟား.. ငါတော့ ချမ်းသာပေးပါကွာ”

ထူပုံထူကွက်နှင့် သူ့သခင် လုံခြုံရေးအတွက် မျက်စိနားပါးလုပ်နေသော ဗလကြီးကို ဉာဏ်ကျယ် ခေါင်းတညိတ်ညိတ်ကြည့်နေမိသည်။ ဒါတွေကြောင့် ငါ့ဘော့စ်က ဗလကြီးကို ရွေးထားတာကိုးဟု သဘောပေါက်ရ၏။

တစ်ဆက်တည်းမှာပင် ပွင့်လင်းစရာရှိလျှင် ပွင့်လင်းသလောက် လျှို့ဝှက်စရာရှိလျှင် သိုသိပ်လွန်းသော သဘောထားပြည့်သည့် သူ့သူဌေး သည်မြို့လေးမှာ ဘာကြောင့် ကိုယ်ယောင်ဖျောက်ပြီး ဘယ်လို ရည်ရွယ်ချက်တွေနှင့် လျှို့ဝှက်အလှူအတန်းလာလုပ်နေပါလိမ့်ဟု တွေးနေမိပြန်သည်။

အင်း... သူ ကွန်ပျူတာ ကိုယ်ရေးမှတ်တမ်းထဲက အတိုင်း ပဲထင်ရဲ့...။

♥ သံကိုမီးနဲ့သ.တယ်
 ဆံကိုဘီးနဲ့သ.တယ်
 အင်း...ဝေါက်ထွက်တွေကြည့်တာပါ
 ဆံကိုမီးနဲ့သ.ရင်...

ရမရ၊
 ♥ ဆံသတဲ့
 ရွှေမိဆိုတဲ့အခြောက်မကပြောတယ်...
 ရတယ်...အဲဒါနဲ့ပဲသ.နေတာတဲ့၊

အေးလေ
 သူကလည်းရွှေမန်းကို
 ရွှေမိဖြစ်အောင်
 အပေါက်ဝေါက်ခံရတာကိုး။

မန်

သားပြင်ပေါ်က သည်ပုဂ္ဂိုလ်၏ မျက်နှာကို မြင်မြင်
 ချင်းပင် သူသိသည်။ ဉာဏ်ကျယ်နှင့် တုတ်တုတ်ရှေ့တွင် ခြေသုတ်
 ပုဆိုး မြေစွယ်ကျိုးဆိုသလို ဦးခေါင်းလေးငုံလျိုး၍ ပျတ်ဝတ်ရိုကျိုးစွာ
 ထိုင်နေပုံက သံဝေဂရစရာ ဖြစ်တော့သည်။ ဉာဏ်ကျယ်က စ,မေး
 သည်။

“နေကောင်းရဲ့လား ဦးလေး!”

“ဟုတ်ကဲ့ ကောင်းပါတယ်ခင်ဗျ”

“နာမည်ဘယ်လို ခေါ်ပါသလဲ!”

“ချန်းရှိန်ပါ ခင်ဗျာ”

“ဘယ်မှာနေပါသလဲ!”

“ရွာသစ်တောင်ပိုင်းထဲမှာ နေပါတယ်”

“အသက်မွေးဝမ်းကြောင်းက ဘာများလုပ်ပါသလဲ!”

“ကန်စွန်းစိုက်ပါတယ် အရင်ကတော့ ဝက်နဲ့ဘဲ မွေးပါတယ်”

“ဆန်အိတ်ထဲက ဘာရပါသလဲ!”

“ဟုတ်. . ဟုတ်ကဲ့. . အဲဒါ ပြ. . ပြ. . ကြည့်မလို့ လာတာပါ ခင်ဗျ. . ဟုတ်လား မဟုတ်လားလည်း မသိလို့”

ခပ်နွမ်းနွမ်း အင်္ကျီအိတ်ကပ်ထဲက စာအိတ်တစ်အိတ်ကို ဆွဲထုတ်သည်။ စာအိတ်ကတော့ သေချာနေပြီ။ စာအိတ်ကို ဖြန့်သည်။ ငါးထောင်တန်လေးကို တုန်တုန်ယင်ယင် ဆွဲထုတ်သည်။

ရှေ့က စားပွဲပေါ်တင်ရင်း. . .

“ဒီပိုက်ဆံကို ဒီနေ့ဒီအိမ်မှာသွားပြရင် နောက်ထပ် ပိုက်ဆံတွေ အများကြီးထပ်ရမယ်ဆိုလို့ မယုံတယုံနဲ့ လာပြတာပါ”

တုတ်တုတ်က ပိုက်ဆံကို လှမ်းယူသည်။ မယုံတယုံနှင့် ပြန်များ ယူသွားမလားထင်ပြီး ရုတ်တရက်မပေး ဆွဲထားသေးသည်။

“ပြန်မယူပါဘူးရှင် ကြည့်မလို့ပါ ပေးပါ။ ဒီတစ်ရွက်တည်းလား”

“ဟုတ်ကဲ့ ဒီတစ်ရွက်တည်းတဲ့”

ဥာဏ်ကျယ်က. . .

“မှုတ်ဘူး ဦးလေး၊ ဆင်ဖြူတော် ငါးစီးထည့်ပေးလိုက်တာ”

“ဟင်! . . ဘာ. . ဘယ်လို”

“ငါးထောင်တန် ငါးရွက်လို့ ပြောတာရှင်”

“တောက်! . . သေနာမတွေ သောက်ကခြင်းမတွေ့. . x x x တွေ. . ငါ့ကိုလိမ်တာ”

ရူးရှူးရှဲရှဲထရပ်ရင်း ပင်ကိုယ်စရိုက်ဖြစ်သော ဖရုဿဝါစာတွေ အတစ်လိုက် ပါးစပ်က ထွက်ကျလာ၏။

“နေပါဦး. . ထိုင်ပါဦး ဦးလေး၊ စိတ်အေးအေးထားပါဗျာ ဆန်အိတ်ကို ဘယ်သူက သွားတန်းစီတာလဲ!”

“အေးကြည်မပေါ့ သူက သန်းတင်ကို ကြောက်ရတယ်လေ ရင်ပြင်ပေါ်မှာ ညဉ့်ကတည်းက ခြင်ထောင်နဲ့ ခေါင်းအုံးယူပြီး အေးကြည်မ သွားအိပ်စောင့်တာ”

ဥာဏ်ကျယ်နှင့်တုတ်တုတ် တစ်ယောက်မျက်နှာ တစ်ယောက် လှမ်းကြည့်ရင်း ဇာတ်လမ်းဇာတ်လမ်းဟု မျက်ရိပ်လှမ်းပြသည်။

“ဒါကြောင့် သန်းတင်ပြောတာနေမှာ. . တောက်!”

“ဘာပြောလို့လဲ ဦးချန်းရှိန်ရ”

ပြုံးရင်း ဥာဏ်ကျယ်က အထောင်မေးခွန်းနှင့် ပင့်သည်။

“ဘုရားရင်ပြင်ပေါ်မှာ ဘာခြင်မှမရှိဘူးတဲ့ ထချင်လို့ ရှင်ဟာမ တမင်ခြင်ထောင်ယူသွားတာတဲ့၊ ဟုတ်မယ်. . ဟုတ်မယ်. .

မနက်က နပန်းထသတ်နေကြတဲ့အထဲ အဲဒီခြင်ထောင် ပြုလာတဲ့ ကိစ္စပါတယ်၊ တောက်! . . ခုမှရိပ်မိတယ် အေးကြည်မ ဗိုင်းဒါမ

ဒါကြောင့် ညက ငါးဆယ်တန်သနပ်ခါးခဲ တပြုပြသွေးတာ”

လက်မောင်းပိန်တာရိုးပေါ်အောင် အကျီလက်ကို ဘယ်ပြန်
ညာပြန် လိပ်တင်ရင်း ထရပ်ပြန်သည်။ ရပ်ရင်းမှပင်. . .

“ငါးရွက်. . ငါးထောင်တန်ငါးရွက် ဒီကထည့်ပေးလိုက်တာ
သေချာလား!”

“သေချာပါတယ်ရှင်”

“မိုးကြိုးပစ်ဘုရားစူး”

“ပစ်ပါ စူးပါရှင်”

ဥာဏ်ကျယ်က ဒေါသဖြစ်လာပုံရသည်။

“ကျုပ်တို့က လိမ်မလားဗျ၊ ခင်ဗျားကပဲ လာကျိန်ခိုင်းနေရ
တယ်လို့.”

ဟေ့ကောင်. . ဥာဏ်ကျယ် ဒေါသမဖြစ်နဲ့လေကွာ မင်းက
အလှူရှင်လေ ဟူသောအသံက နားကြပ်ထဲက သတိပေးလာမှ
ဥာဏ်ကျယ်အသံကို ပြန်လျှော့ရင်း. . .

“အဲဒီ ဆန်အိတ်ကို ဘယ်သူ့အရင်ဖွင့်သလဲ ဦးလေးသိ
လား!”

“သိတာပေါ့ သန်းတင်ကမီးဖိုထဲဝင်တာ စားဖို့ပဲ၊ ဆန်ရရ
ချင်း အေးကြည်မပဲ ထမင်းချက်ရတာလေ၊ သူ မဖွင့် ဘယ်သူဖွင့်မ
လဲ”

“ဒါဆို အဲဒီပိုက်ဆံတစ်ရွက်နဲ့ ဒီအိမ်လိပ်စာကို ဘယ်သူက
ဦးလေးကိုလာပေးလဲ!”

“မိသန်းတင် လာပေးတာ”

“ဟွန်. . . ခင်ဗျားဟာက ရှုပ်ကုန်ပြီ”

“အဲ. . မရှုပ်ဘူး. . မရှုပ်ဘူး၊ ကျုပ်စဉ်းစားမိပြီ အေးကြည်မ
က စာမတတ်ဘူး ဆန်အိတ်ထဲက ငါးထောင်တန်ငါးရွက်ကို အေး
ကြည်မ တွေ့မယ်၊ ဝမ်းသာအားရ ငါးစာစားလို့ ထိုးထည့်မယ်. .
စာလေးတွေတော့ သူမဖတ်တတ်ဘူး ချိုင်းတော့ကြည့်တတ်တယ်
စာရွက်ထဲက အိမ်အမှတ်ဂဏန်းကို ဒါဘိုးတော်ပေးတာပဲလို့ သန်း
တင်ကိုပြရင်း ပြောနေတာ ကျုပ်အိပ်ရာထဲကကြားတယ်၊ အဲဒီမှာ
ပြဿနာပေါ်တာဖြစ်မယ် ကျစ်ထားတဲ့ ဆင်ဖြူငါးကောင် ပါလာ
တာမိပြီး အေးကြည်မ ထဘီကို ကွင်းလုံးကျွတ်အောင် ဆွဲချွတ်ရင်း
ကြိတ်ပြီးနပ်နားသတ်ကြတာ၊ ခြင်ထောင်ပြတဲ့ကိစ္စပါ အဲသမှာ ပါလာ
လာ ဂန်းနာမတွေ တွေ့မယ်”

ဦးချန်းရှိန်က ‘တာ’နှင့်‘လာ’ကို ရောပြောလိုက်ခြင်းအားဖြင့်
သူ၏ ဖော်ပြချက်ကို လှစ်ခနဲပြသည်။ တုတ်တုတ်က သိသိကြီးနှင့်
လား သေချာအောင်လားမသိ ဝင်၍မေးသည်။

“နေပါဦး ဦးလေးရဲ့ သန်းတင်နဲ့အေးကြည်မက ဘာတော်
တာလဲ!”

“ဘာမှမတော်ဘူးလေ သူတို့အချင်းချင်းကိုပြောတာပါ. .
ကျုပ်နဲ့တော့ နှစ်ယောက်စလုံး ဆွေမျိုးအရင်းကြီးပဲဟာ”

“ဟုတ်ပါတယ် ကျွန်မမေးတာလဲ ဦးလေးနဲ့ ဘာတော်လဲ
လို့ပဲ မေးတာပါရှင်”

“ဟဲဟဲ. . သန်းတင်ကအကြီး အေးကြည်မကအငယ်လေဟာ
ဟဲဟဲ”

ဟဲဟဲဟု ပါးစပ်နားရွက်ချိတ်အောင် ဖြုလိုက်မှပင် အရင်က

ညာဘက်သွားစွယ်ဘေးရှိ ရွှေသွားဝင်းလက်လက်ကြီးနေရာတွင် သွားကျိုးဟောင်းလောင်းပေါက် ဖြစ်နေသည်ကို ဖန်သားပြင်မှ သူမြင် လိုက်ရလေသည်။ သူပြုံးရင်း တွေ့နေမိ။

ရွှေသွားပါ ရောင်းစားလိုက်ရတဲ့ဘဝ ရောက်သွားပလား လော်ပန်ခေါ်မှကြိုက်တဲ့ ဦးစိနကြီးရေ။ အင်း. အေးကြည်မဆိုတာ လည်း အဲသည်တုန်းက သမန်းကုန်းရွာက စရစ်ဝိုင်းလေးနဲ့ ရှင်မီး အကျီလေးနဲ့ ပန်းကန်ဆေး တံမြက်လှဲဖို့ ရောက်လာတဲ့ မိကြည် လေးများ ဖြစ်နေမလားဟု တွေးနေမိသည်။

ဦးချန်းရှိန်၏ သွားကျိုးပါးစပ်ပြုမျက်နှာကြီးကို စကရင် အပြည့် ကွန်ပျူတာပေါ် သူတင်လိုက်သည်။ လွန်ခဲ့သော ရှစ်နှစ်က ရုပ်ရည်ကို ဂရပ်ဖစ်ပညာနှင့် ပုံပြန်ဖော်ကြည့်လိုက်မိသည်။ သွားကျိုး ကြီးနှင့်ပင် လွန်ခဲ့သောရှစ်နှစ်ကျော်က လော်ပန်မျက်နှာကြီး စကရင် ပေါ် ဘွားခနဲ ပေါ်လာသည်။

သူကြည့်နေရင်း ကြည့်နေရင်း ထင်းခနဲ ရွှေသွားကြီး လင်း လက်လာသည်။ အခုနု ရှိကျိုးနှိမ့်ချနေသော မျက်နှာထား ဖျတ်ခနဲ ပျောက်သွားပြီး တစ်ဖက်သားကို အထင်သေးတတ်သော မောက်မာ သည့်ဟန်ပန်တွေ ထင်းခနဲ ထင်ရှားလာတော့သည်။

“မင်းရုပ်က သနားကမား ဝတ်တာစားတာကလည်း သပ် သပ်ရပ်ရပ်နဲ့ ညဉ့်ဝိုင်းစားပွဲထိုး လာလျှောက်တယ် ဟုတ်လား။ လက် ကြောတင်းမတင်း ငါက ဘယ်လိုသိမှာလဲကွ မင်းဘယ်ဆိုင်မှာလုပ် ဖူးလဲ!”

“ဘယ်ဆိုင်မှာမှ မလုပ်ဖူးပါဘူးခင်ဗျ လက်ကြောတင်းမ

တင်းကတော့ ခိုင်းကြည့်ပါ”

“အစမ်းခိုင်းမှာနော် ပိုက်ဆံတစ်ပြားမှ မပေးနိုင်သေးဘူး ဖြစ်ရဲ့လား!”

“ဖြစ်ပါတယ်”

“ဟောဟိုက ကျောက်စည်သုံးလုံးကို ကျင်းမယ်၊ အထဲက ရေညှိ ပြောင်ရမယ်နော်၊ ပြီးရင် ခြံထောင့်က ကုပ်နှိပ်ဘုံဘိုင်က ရေဆွဲထည့် နာရီဝက်အချိန်ပေးမယ်၊ ရေညှိမပြောင်ရင်တော့ မင်း အလုပ်ရဖို့ မစဉ်းစားနဲ့ ဒါပဲ. . .”

“ပြောင်စေရမယ် ဟောဟိုအိတ်ထဲက ထုံးမှုန့်ထင်တယ်”

“ဟုတ်တယ် အိမ်သာကျင်းဖြန်းတာ မင်းဘာလုပ်မလို့လဲ!”

“ကျွန်တော်ယူသုံးလို့ရလား!”

“သိပ်ရတာပေါ့”

“ကဲ. . ထောင်ကဲ နာရီအချိန်မှတ်ပါ အလုပ်စပြီ”

“ကောင်လေး ငါ့ကို လော်ပန်လို့ခေါ် မြဲမြတ်ရမှာ အဲ့ဒါပဲ”

“ဟုတ်ကဲ့. . လော်ပန်”

ကျောက်စည်သုံးလုံးထဲက လက်ကျန်ရေတွေကို လိုအပ်သ လို ခပ်ထုတ်လိုက်သည်။ တစ်ယောက်တည်းပင် အားထည့်၍ သုံးလုံး စလုံးကို မစောင်း၍ သွန်ပစ်လိုက်သည်။ ယောက်ျားကြီးနှစ်ယောက် မမှရသော အလွန်လေးသည့် ကျောက်စည်ကြီးတွေမို့ ထောင်ကဲ ဖြူသွားပုံရသည်။ ခါးတော့ နည်းနည်းမျက်သွား၏။ အောင့်ထွေး ထုံးမှုန့်ပစ်ထည့်၍ အခြေနှင့် အတွင်းရေညှိပေးနေသော နတ်ခမ်း ပန်းနားတွေကို လက်နှင့် လိုက်ကျဲလိုက်သည်။

ငါးမိနစ်ပင် မကြာလိုက်။ ငါးမိနစ်ခန့် ထိုင်နားနေလိုက်သေးသည်။ နွေခေါင်ခေါင်မို့ ဆိုင်တံစက်မြိတ်က ဖြုတ်၍ ခြံထောင့်တွင် ထောင်ထားသော ဝါးပိုးဝါးထက်ခြမ်း ရေတံလျှောက်နှစ်ခုကို သူသတိပြုမိပြီး ဖြစ်သည်။

စိနက ထိုင်နေသောသူ့ကို ရွတ်ရွတ်ဟု လှမ်းခေါ်၍ သူပတ်ထားသော ရွှေရောင်နာရီကို ပြသည်။ ဆယ်မိနစ်ရှိပြီဖြစ်ကြောင်း လက်ချောင်းတွေထောင်ပြပြီး စီးကရက်သောက်ရင်း ဆိုင်ထဲဝင်သွားသည်။

ငါးမိနစ်လောက်ဆို ရေညှိတွေကို ထုံးမှန်က သုတ်သင်ပြီး လောက်ပေပြီ။ ကုပ်နှိပ်ရေနှစ်ပုံးစီနှင့် ကျောက်စည်တွေကို ပြောင်အောင်ဆေးလိုက်သည်။ ပုံးတွေနှင့် ဝါးပိုးဝါးရေတံလျှောက်ကို လိုအပ်သလို သွယ်တန်း၍ ကျောက်စည်တွေကို ရေဖြည့်လိုက်သည်။ ဆိုင်နောက်ဘက်သို့ ဝင်သွားသော စိန ဆယ့်ငါးမိနစ်လောက်နေမှ ပြန်ထွက်လာသောအခါ ကျောက်စည်တွေ ရေပြည့်နေပြီဖြစ်သည်။ ရေတံလျှောက် သွယ်တန်းမှုလည်း သိမ်းဆည်းထားပြီးဖြစ်သည်။

ရွှေသွား အဟောင်းသားနှင့် . . .

“ဟာ! . . . ရေတွေပြည့်နေပြီလား မှန်းစမ်း၊ ဟယ်! . . . ရေညှိလည်း တစ်စက်မှ မရှိတော့ပါလား၊ မင်း . . . မင်း . . . မိုးနတ်မင်းနဲ့ ဘာတော်သလဲ ကောင်လေး”

“အဲ့ဒီ မိုးနတ်မင်းက ကျုပ်တပည့် အရင်းခေါက်ခေါက်ပဲလေ”

“ဒေါက်! . . ဒေါက်! . . ဒေါက်! . . ”

မှန်တစ်ဝက် တံခါးမှ ဉာဏ်ကျယ်ကို လှမ်းမြင်ရသည်။
“ဖွင့်ထားတယ် ဝင်ခဲ့”

“ကျွီ”

“အာစရိကို လှမ်းဆက်သွယ်တာမရလို့ ဒီအခန်းထဲမှာ ရှိရဲ့လားလို့ လာကြည့်တာ”

“အေးကွာ ငါ့စိတ်တွေ အတိတ်ကို ပြန်ရောက်သွားလို့”

“ဒီကံထူးရှင်ကို ဘာလုပ်ပေးရမလဲလို့ လာမေးတာပါ”

“သူအခု စိုက်နေတာက ကန်စွန်းဥလား ကန်စွန်းရွက်လား!”

“ကန်စွန်းရွက်တဲ့ . . . အရင်က ဘဲမွေးတဲ့ ရေကန်မှာ အရင်း ပြုတ်သွားလို့ ဘဲဆက်မမွေးနိုင်ဘဲ ကန်စွန်းစိုက်နေတာတဲ့”

“ဘဲနဲ့ဝက်ပြန်မွေးရင် ဘယ်လောက်ရင်းရမလဲလို့ မေးကြည့်လေ”

“မေးပြီးပြီ ဘော့စ် . . . သုံးလေးသိန်းဆို ရတယ်တဲ့”

“ငါးသိန်းပေးလိုက် စောင့်ကြည့်မယ်၊ တိုးတက်လာရင် တိုးတက်သလို အရင်းအနှီး အလကားထပ်ပေးမယ်လို့ ပြောလိုက်၊ အဲအရေးကြီးတာက ဒီအိမ်ကြီးက အဲ့လိုပေးတယ်ဆိုတာကို မပေါက်ကြားဖို့ပဲ ဒါအရေးကြီးတယ်၊ သူ့မယားနှစ်ယောက်ကိုလည်း နှုတ်လှံအောင် သူ့ကိုပဲ ကြပ်မတ်ထိန်းခိုင်း”

“ညွှန်ကြားချက်အတိုင်း ဖြစ်စေရပါမယ်”

“နေဦး . . . ဒီနေ့ ဒီတစ်ယောက်ပဲလား!”

“ဟုတ်ကဲ့ . . . ဘော့စ် ဒီတစ်ယောက်ပဲ”

၅၀

နတ်ရွာစိုး

နက်ဖြန်မနက်(၁၀)နာရီမှာမှ နောက်ကံထူးရှင်တစ်ယောက်
ချိန်းထားပါတယ် ခင်ဗျ”

“မင်းနဲ့ ဗလကြီး အသင့်ပြင်ထား ငါအပြင်ထွက်စရာရှိ
တယ်။”

“ဟုတ်ကဲ့”

“ဂျိတ်!”

ကိုယ်က

ပေဖြစ်နေရင်ခံ

ဒါ...လောကဓံလိုတွေ့...။

ကိုယ်က

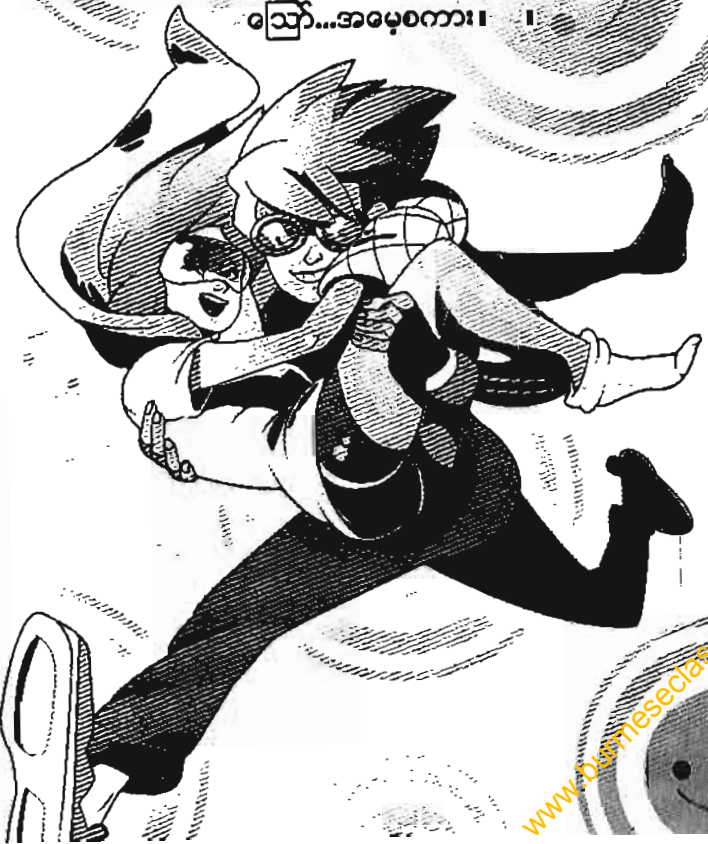
တူဖြစ်လာရင်လည်း

ပြန်မနံနဲ...

သံသရာကိုပါသွားမယ်...။

အပြန်တစ်ရာ ပြန်ကောင်းပြလိုက်ပါသား...

ဪ...အမေ့စကား...။

အခန်း(၅)

“အို”

“ဒီဆိုင်ပဲ.. အဲဒီဆိုင်ရှေ့မှာ ရပ်လိုက် ဉာဏ်ကျယ်”
 “ဒီမြို့လေးမှာ ဒီထက်အများကြီးကောင်းတဲ့ဆိုင်တွေ ရှိပါတယ် ဘော့စ်၊ ဒီဆိုင်က နာမည်ကြီးဆိုင်လည်း မဟုတ်ဘူး၊ အစား အသောက်ကကော ကောင်းမှကောင်းပါ့မလား မသိဘူး”

“ငါ့မှာ အကြောင်းရှိလို့ပါကွာ၊ လာ.. ဆင်းကြ”
 ဖတ်ခနဲပင် ဗလကြီးကဆင်း၍ ဆိုင်ထဲအရင်ဝင်သွားသည်။
 သူ့ဘော့စ်အတွက် လမ်းကြောင်းနှင့် နေရာထိုင်ခင်း အတွင်းအပြင်

လေ့လာရန်ဖြစ်သည်။ Landcruiser ကားအနက်ကြီး ပြောင်ပြောင် လက်လက်ထဲက ဦးဆုံးထွက်ကျလာသော(အမေရိကန် နပန်းသမား ပုံ) အားကောင်းမောင်းသန်ကြီးကို ကောင်တာပေါ်ထိုင်၍ နှုတ်ခမ်း နီဆိုးနေသော ဆေးဆိုးပန်းရိုက်ကြီးက အကြောင်သား ငေးကြည့် ရင်း...

ဟိုက်!... 'စမက်ရှ်ဒေါင်း'ထဲက အကောင်မျိုးကြီးပါလား။

“ဟမလေး!... ဝက်ဝက်ကွဲကြီး” ဟု စိတ်ထဲက မြည်တ လိုက်သော်လည်း... ပါးစပ်ကပါ အသံထွက်ကျသွားသည်။

“ဘာ... ဟမလေးလဲ... ဘာကို ဝက်ဝက်ကွဲလဲ!”

“ဟမလေး!... ဖြည်းဖြည်းပြောပါ။ များက နဂိုတည်းက အ သည်းက ငယ်ငယ်ရယ်”

ရင်ဘတ်ကိုမဖိဘဲ လည်ပင်းက စလုတ်ကိုဖိရင်း... အက် ရှုရှု အသံနှင့် နွဲ့မူရင်း... ကောင်တာပေါ်က ဆင်းချလာသည်။

“အကောင်းဆုံး အခန်းရှိလား၊ လက်ရှိ ဘယ်အခန်းမှာ ခံဖက်သည် ဘယ်နယောက် စားနေသောက်နေသလဲ!”

“ဗုဒ္ဓေါရေ လူဝင်မှုကြီးကြပ်ရေးကလား... နေ့ခင်းကြောင် တောင် နေ့စာရင်းစစ်တာလည်း များတို့တော့ ကြုံဖူးပေါင်”

“ယောင်တောင်တောင် လုပ်မနေနဲ့ မေးတာဖြေ”

“ဟုတ်ကဲ့ရှင် လူကြီးမင်းက ဈေးဦးပေါက်ပါပဲ... ဘယ်န ယောက်ဝိုင်းလဲ!”

“သုံးယောက်”

သူနှင့်ဥာဏ်ကျယ်က ဆိုင်တွင်းအနေအထားကို အကဲခတ်

ရင်း ဝင်လာသည်။

“K.T.V လည်းရှိတယ် မာဆတ်လည်းရှိတယ်၊ ရှယ်ရွမ်း ယူမလားဟင်... ရှယ်ပြုစုပါမယ်”

“ဆရာ... ရှယ်ရွမ်းတဲ့”

“အေး... အကောင်းဆုံး အခန်းတစ်ခန်းပေး”

“လာပါရှင် ရှယ်ထက်ရှယ်စေရပါမယ်”

ဆိုင်အခြေအနေက အများကြီး ပြောင်းလဲတိုးတက်ခဲ့ပြီ ဖြစ် ကြောင်း သူတွေ့ရသည်။ အရင်လို ဘိန်းခန်းရှိမရှိတော့ သူမသိ သေး။ အလယ်အလတ်တန်းစား ပြင်ဆင်ထားသော K.T.V ခန်းထဲ ရှိ တစ်ပတ်နှမ်း ဆိုဖာတွေကို နှုတ်ခမ်းနီကျာရဲကြီးက ဦးညွှတ်၍ ညွှန်ပြသည်။

“ဘာသောက်မလဲ... ဘာစားမလဲ... ဘာအလိုရှိသလဲ၊ အားလုံး ယဉ်ယဉ်ဖြည့်ဆည်းပေးပါမယ် မောင်တို့”

ဥာဏ်ကျယ်နှင့် ဗလကြီးက သူ့ဆရာကို ပြိုင်တူကြည့်ကြ သည်။

“ဒီနေ့ကတော့ ဆရာရယ် တပည့်ရယ်ဆိုတာ မရှိဘူး၊ သူ ငယ်ချင်းသုံးယောက်လို့ပဲ စိတ်ထဲခံယူလိုက်ကြရအောင်၊ မင်းတို့ ကြိုက်တာလုပ် ငါလည်း ငါကြိုက်တာလုပ်မယ်၊ တစ်ခါတလေ... လူဆန်ဆန် နေပစ်လိုက်ကြရအောင်... စပင်(နံ)သဒေး အာဝါဒေး ပေါက္ကွာ၊ ဟိုဟာဌဲရ... ဒီဟာထိန်းရ... ဟိုပူရဒီပင်ရ လုံးဝမရှိဘူး၊ ငါ့ကိုလည်း ဘာတာဝန်မှ မယူနဲ့၊ ကဲ... သောက်ချင်တာသောက် စားချင်တာမှာ ဆိုချင်ရာဆိုကြကွာ၊ ငါ့ဘဝမှာ ချုပ်တည်းခံရတာတွေ

များပြီ. . . ကဲ့. . . စပြီ”

“ဖျောင်း! . . ဖျောင်း! . . ဖျောင်း! . . ဖျောင်း! . . ”

ယဉ်ယဉ်ဆိုသူ ဆေးဆိုးပန်းရိုက်ကြီး၏ ဝမ်းသာအယ်လဲ
စွေ့စွေ့ခွန် လက်ခုပ်သံဖြစ်ပါသည်။ တစ်ဆက်တည်းပင်. . .

“များတို့က အဲလိုမောင်တွေ မျှော်နေတာကြာပြီ. . . ဟိဟိ
အပျော်ဆုံးနေ့ဖြစ်စေရမယ်၊ ဒီမယ် မိန်းမ အသောက်ရော အစားရော
အဲ. . . အလန်းလေးတွေကတော့ ရေချိုးတုန်း သောက်ရင်းစားရင်း
ခဏစောင့်ကြနော်”

ယဉ်ယဉ်ကမ်းပေးသော ဟင်းလျာစာရင်းကို သူလွမ်းယူ
သည်။ တစ်ချက်ကြည့်သည်။ ဗလကြီးကို ကမ်းပေးရင်း. . .

“ဗလကြီးကြိုက်တာသောက် ကြိုက်တာလုပ်၊ ဉာဏ်ကျယ်
မင်းလည်း ထိန်းမနေနဲ့ လွတ်လွတ်လပ်လပ် ပျော်သလိုနေ၊ မင်းတို့
မှာပြီးသောက်နှင့် ငါဒီက ယဉ်ယဉ်ကို အပြင်မှာ နည်းနည်းပျိုးချင်တဲ့
ကိစ္စရှိလို့. . . လာ’ ယဉ်ယဉ် အပြင်ခဏ”

“မောင်တို့နှစ်ယောက်အတွက် အလန်းလေးတွေ လာလိမ့်
မယ်၊ ယဉ်ယဉ်အခုပဲ လွှတ်လိုက်မယ်နော်. . . နော် ဝက်ဝက်ကွဲကြီး”

ခါတွန့်၍ ထွက်သွားမှ. . .

“လရိုးတဲ့မှပဲ ဘာလဲကွ ငါ့ကို ဝက်ဝက်ကွဲ ဝက်ဝက်ကွဲနဲ့”

“အခြော်တကောက်တွေ ခိုက်ရင် အဲလို ခေါ်တတ်တယ်ကွ
ကဲ့. . . ငါတို့ဘော့စ်က အာဝါဒေးပေးတုန်း စိတ်ရှိလက်ရှိ ပျော်လိုက်
ပါးလိုက်ကြရအောင် မင်းဘာသောက်မလဲ!”

“မင်းမှာတာ ငါသောက်မယ် အစားကတော့ ငါကြိုက်တာ

ငါမှာမယ်”

“အေးပါ အလန်းလေးတွေ လာမယ်တဲ့ ခဏစောင့်၊ အခွေ
စာရင်းကြည့်ရအောင်”

ဉာဏ်ကျယ်က စက်တွေဖွင့်၍ အသံချိန်သည် ဗလကြီးက
သီချင်းစာရင်းလှန်ရင်း. . .

“ဉာဏ်ကျယ် ဒါအာစရိရဲ့ ဇာတိမြို့လို့ တုတ်တုတ် ပြော
တယ်. . . ဟုတ်လားဟင်”

“ဟုတ်တယ်ကွ ဒီမြို့လေးကို ဒီလိုဘဝနဲ့ ပြန်လာဖို့ဟာ
အာစရိရဲ့ ပထမရည်မှန်းချက်ပဲ၊ ငါ့ကိုတစ်ခါ ပြောဖူးတယ် သူဟာ
ဉာဏ်နဲ့ဝီရိယကို ညှစ်အားအပြည့်ထည့်ပြီး စိုက်ထုတ်ခဲ့ရတယ်. . . တဲ့၊
အဲဒီဉာဏ်နဲ့ ဝီရိယနောက်ကို ကံက လိုက်ကိုလာရတော့တာပဲတဲ့၊
ချမ်းသာခြင်းဆိုတာ ကံ ဉာဏ် ဝီရိယ ဒီသုံးခုပေါ် မူတည်နေတာတဲ့၊
ဘဝပေး ကံမကောင်းခဲ့တော့ ဉာဏ်နဲ့ ဝီရိယကို ဇွဲရယ် ချုပ်တည်းခြင်း
ရယ် မအိပ်မနေ အားထုတ်ခြင်းရယ် ပေါင်းစည်းခဲ့ရတယ်တဲ့၊ တက်
လမ်းအနှစ်ချုပ်ဟာ အဲဒါပဲ ဗလကြီးရေ၊ ဒီမှာ သူ လွတ်လွတ်လပ်
လပ် ဘာတွေလုပ်မလဲ မသိဘူး”

အခုနက ဒီကိုအလာ တစ်လမ်းဝင် တစ်လမ်းထွက် ကား
လျှောက်မောင်းခိုင်းရင်း. . . ဈေးနားက အမှိုက်ပုံတွင် ခဏရပ်ရသေး
သဖြင့်. . . ဉာဏ်ကျယ် အတော်ကလေး ဉာဏ်ပျော်သွားခဲ့သည်လေ။

“သူပန်းတိုင် ရောက်နေပြီပဲ၊ သူလုပ်ချင်ဆုံးအရာတွေ သူ
လုပ်တော့မယ်လို့ ထင်တာပဲ၊ သူခွင့်ပြုတိုင်း မင်း လွှတ်မပျော်ပစ်နဲ့
ဉာဏ်ကျယ်”

“အဲဒါကို ငါကပြောမလို့၊ တို့က တပည့်ကောင်းပီသရမယ် သတိနဲ့ပျော်မယ်ကွာ၊ ဟော. . . တံခါးခေါက်နေပြီ”

အလန်းလေး လေးယောက်ဝင်လာသည်။ ချက်ချင်းပင် မွေးကြိုင်သွားတော့သည်။ အိခနဲ မွေးကြိုင်သွားသည်ဟု ဆိုပါက ပို၍ မှန်ပါလိမ့်မည်။ သူတို့နှစ်ယောက်၏ ဘေးတစ်ဖက်တစ်ချက်ကို အိခနဲ ပူးကပ်၍ ပစ်တိုင်ချလိုက်သောကြောင့် ဖြစ်ပါသည်။

အပြင်ကောင်တာအနီးက စားပွဲတွင်မူ. . .

“ဟောဟို စားပွဲနှစ်လုံးကို ဆက်လိုက်ပြီး. . . ဟောဒီ မိန်းမက ဟင်းလျာအကုန် ကြော်ချက်ပေးပါ။ ခေါက်ဆွဲနဲ့ ကြာဇံကြော် လည်း ဘူဖေးခင်းသလို ခင်းလိုက်ပါ။ ငါးမန်းတောင် ဟင်းချိုက တော့ အထူးရှယ်လုပ်ပါ”

“လူက သုံးယောက်ထဲနဲ့ ကိုကို ငိုက်ပူရယ်”

သူ၏ ငိုက်အတု (ပေါ်လီမာအရေပြားတု)ကို ယဉ်ယဉ်က မသိမသာ မနာအောင် ဆွဲလိမ်ရင်း နဲ့သည်။

“ကိုယ့် အထူးဧည့်သည်တွေ မကြာခင်ရောက်လာလိမ့်မယ် လိုလေသေးမရှိအောင် မင်းတို့ဆိုင်က ဧည့်ဝတ်ပြုပေးပါ ဝန်ဆောင် ခ ဘောက်ဆူးသပ်သပ် ပေးမယ်၊ ဒါနဲ့မင်းက မန်နေဂျာလား အံ့နာ လား!”

“အံ့လည်းအံ့နာ မန်လည်းမန်နေဂျာ. . . ဒါနဲ့ ကိုကိုက ဧည့် သည်လားဟင်၊ ကိုကိုကိုရော ဟောဟိုကားကြီးကိုပါ ဒီမြို့မှာ မမြင်ဖူး လို့မေးတာ စပ်စုတာမှုတ်ဘူးနော် အဲဒီနှုတ်ခမ်းမွေးနဲ့ မုတ်ဆိတ် မွေးတွေကို အူယားလို့ ကျလိကျလိဖြစ်ပြီး မေးမိတာ”

“အေး. . . ဧည့်သည်တော့ ဧည့်သည်ပဲ၊ ဒါပေမယ့် အိမ်ပြန် လာတဲ့ဧည့်သည်. . . အိမ်ပြန်ဧည့်သည်ပေါ့၊ ကဲ. . . အကောင်းဆုံး ကြော်လှော်ချက်ပြုတ်ပေးပါ၊ အထဲက ကိုယ့်ကောင်တွေကိုလည်း လိုလေသေးမရှိအောင် ပြုစုပေးပါ၊ လောလောဆယ် ကိုယ့်ကို COKE အချိုရည်တစ်ဘူးပေးပါ၊ အဲဒါသောက်ပြီး ဧည့်သည်ထွက်မျှော်ရဦး မှာ”

သူ့မေးစေ့ကို လက်ဖျားနှင့် ပွတ်ဆွဲ၍ ပြုတ်ခနဲလုပ်ရင်း ခါရမ်း ဝမ်းသာလုံးဆို့၍ နောက်ဘက်ဝင်သွားသည်။

“အင်း. . . ဟိုနားက ဘားပွဲမှာ ဖြစ်ပျက်ခဲ့တာ”

အရင်ထက် သစ်လွင်ခန်းနားနေသော ထိုစားပွဲအပြင်အ ဆင်ကိုလှမ်းငေးရင်း. . . နံရံပေါ်က ဓါတ်ခဲနာရီ နောက်ပြန်လည် နေသည်ဟု မြင်စထင်စပြုလာစဉ် ဝန်းကျင်တစ်ဝိုက် မွေးကြိုင်သွားပြီး. . .

“ခိုခို. . . ဒီမှာခိုခိုမှာထားတဲ့ COKE၊ ဒါက ဖရီးပေးတဲ့ အာ လူးအတောင့်ကြော် မမယဉ်ယဉ်က စေတနာပိုတာ”

တော်တော်လှသော ကောင်မလေးဖြစ်ပါသည်။ အလန်း ဆုံး ဖြစ်ပေမည်။

“အေး. . . ကျေးဇူးပဲ ထားခဲ့”

“ခိုခို. . . ဘယ်လိုပြုစုတာ ကြိုက်လဲဟင်၊ မီးမီးကြောင့် စိတ်ချမ်းသာစေရမယ်”

သူ့ဇက်ပိုးကို နှိပ်နယ်ရန်လာကိုင်သည်။ သူက သောက်နေ သောဘူး ပြန်ချရင်း. . .

“မလုပ်နဲ့ဦး. . . ကိုယ်က ယားတတ်တယ်”

“ကိုယ့်ကို စိတ်ချမ်းသာစေချင်ရင် တအောင့်နေရင် ရောက် လာမယ့်... ကိုယ့်ဧည့် လေးငါးဆယ်ယောက်ကို မင်းတို့ဘယ်နှ ယောက်က ပြုစုမှာလည်း။ ဟို K.T.V ထဲဝင်သွားတဲ့ ချာတိတ်မ လေးယောက်မပါ အပြင်ဝိုင်းကို ဘယ်နှယောက် ဧည့်ခံမလဲ”

“ဟိုထဲက လေးယောက်မပါဆိုရင် မမယဉ်ယဉ်ရယ် မီးရယ် မော်လီရယ် ကြေးကြေးရယ် ဂျူဂျူးရယ် ငါးယောက်ရှိသေးတယ်။ ဘယ်လို ပြုစုရမှာလဲဟင် ဧည့်ခံရတဲ့ ပုံစံအပေါ် မူတည်ပါတယ်ရှင်”

“ဧည့်ခံရမယ့် ပုံစံက ခုမှသိရတဲ့ ဆွေးမျိုးအရင်းအချာတွေ လို့ စေတနာနဲ့ ကျွေးမွေးပြုစုရမှာပေါ့... ရော... ဘောက်ဆူး ငါးယောက်စာ ကြိုယူထား”

တစ်သောင်းတန် ငါးရွက်ရေ၍ စားပွဲပေါ် တင်ပေးလိုက် သည်။

“ဟယ်!.. သူဝယ်ထားတာတွေကို ထည့်ကျွေးရုံနဲ့ ဘောက် ဆူး တစ်သောင်းစီပေးတယ် ဘာမှလည်း မဘာရပဲနဲ့၊ နည်းနည်း နော်နော ဟိုက်ဘော့စ်လား”

“ဟုတ်တယ် ကိုယ် ကျောက်အောင်လာတာ၊ ကဲ... လော လောဆယ် ကိုယ် ဧည့်သည်ထွက်ကြိုဦးမယ်”

“ခိုခို ဧည့်သည်တွေကို အာပွားလောက်တော့ ပေးခွင့်ပြုပါ နော်”

“အေးအေး... ပေးပါ ပေးပါ”

သူအားပါးတရ ပြုံး၍ ဆိုင်ထဲကထွက်သွားသည်ကို မီးမီးဆို သောကောင်မလေးကလှမ်းကြည့်ရင်း ဆင်ဖြူတော်ယပ်တောင်နှင့်

ယပ်ခပ်ကျန်ခဲ့၏။ ဗိုလ်ထီး၏ အညာကိုပြန်ချင်တယ် သိချင်းသံက ဆိုင်ထဲဖို့လွင့်နေသည်။

“ဟယ်... ကားလည်းယူမသွားဘူး၊ ချက်ချင်း ကျောက် အောင်တဲ့သူဌေးဆိုတော့ ကားမမောင်းတတ်ဘူးထင်ပါရဲ့၊ ဟေ့ဟေ့ မူးမှတွေ့မယ်... သူ့ဧည့်သည်တွေ ဒန့်ဒန့်ဒန့်ဒန့် ဖြစ်သွားအောင် ပြုစုရင်း သူ့ကို မြူဆွယ်ရမယ်... ဟာဟ”

ဟု သင်္ကြန်အကနှင့် သုံးလေးပတ်လှည့်ကနေ လိုက်သေး သည်။

“မီးမီးရေ”

“လာပြီ မမယဉ်... ဟီဟီ အချဉ်တော့မိပြီ မမယဉ်ရေ”

နောက်ထပ် မိနစ်နှစ်ဆယ်ကျော်ခန့် ကြာသောအခါ စားပွဲ နှစ်ခု ဆက်ထားသော ဆိုင်တွင်းတစ်နေရာ၌ ယဉ်ယဉ်ခေါင်းဆောင် သော အလန်းမလေးများ ပျားပန်းခတ်မျှ အလုပ်ရှုပ်ပြီးသကာလ အငွေ့ထောင်းထောင်းထနေသော စားဖွယ်သောက်ဖွယ်များ စားပွဲ ပြည့်ခမန်း ရောက်ရှိနေပြီဖြစ်ပါသည်။

ထမင်းပန်းကန်လွတ် ဆယ်ချပ်ကိုလည်း ဝိုင်းကြီးပတ်ပတ် မှောက်ချထားပြီး စားပွဲအလယ်၌ နှင်းဆီပန်းအိုးပါ လှပစွာ စိုက်ထိုး ထားပြီဖြစ်ပါသည်။

ချွေးသုတ်သူသုတ် မိတ်ကပ်ပြန်ဖို့သူဖို့ နှုတ်ခမ်းဆေးရောင် ပြန်တင်သူတင် တင်ရင်ကို မှန်ထဲကျောပေးကြည့်သူကြည့်ရင်း... ကျောက်သူဌေးဆိုသူ၏ ဗီအိုင်ပီဧည့်သည်များကို ကြိုလင့်အသင့် အနေအထားတွင် ရှိနေကြပြီဖြစ်သည်။ ဆိုင်အဝင်ဝက်၊ စိတ်ဝင်စား

စွာ မျှော်ငေးနေကြပြီလည်း ဖြစ်သည်။

ထိုစဉ် ခွေးဟောင်သံများကို စတင်ကြားလိုက်ကြခြင်း ဖြစ်သည်။ ကျောက်အောင်လာသူဟုဆိုသော သူဌေးကို စတင်မြင်လိုက်ကြရပါပြီ။

သူ၏ဘေးတွင် ဝန်းရံ၍ ပါလာသူတွေက အသက်ရှစ်နှစ် ကိုးနှစ်မှ ဆယ့်လေးနှစ်ထက်မကျော်သော ကလေးများ.. . စုစုပေါင်း ရှစ်ယောက်တိတိ တချို့က မြွေရေခွံအိတ်တွေ ပန်းပေါ် နောက်ပြန် ထမ်းထားသည်။ တချို့က တွဲလောင်းဆွဲလာသည် တူညီနေသည်က တော့ လက်ထဲက စူးချွန်ပါသည့် တုတ်ကောက်များကို ကိုယ်စီကိုင် ထားခြင်းပင်။

သူဌေးဆိုသူက အငယ်ဆုံးနှစ်ယောက်ကို ပန်းပေါ်လက် တင်၍ ရယ်မောပြောဆိုရင်း ဝင်လာနေကြခြင်းဖြစ်သည်။ ဆူညံ အောင်ဟောင်ရင်း လိုက်ပါလာသည်က နောက်က အကောင်နှစ် ဆယ်ခန့် ခွေးအုပ်ကြီးဖြစ်ပါသတည်း။

ပါးစပ်တွေ ဟောင်းလောင်းပွင့်၍ ဝလုံးဖြစ်နေသော နှုတ် ခမ်းနီတွေကို သူကလှမ်းပြုံးပြရင်း.. .

“ဒါ ကိုယ့်ဇန့်သည်တွေလေ.. . မင်းတို့ ပထမဆုံးဝန် ဆောင်ရမှာက ထမင်းရှစ်ပန်းကန်ထဲကို ထမင်းနဲ့ဟင်းတွေ ထည့် ပုံပြီး နယ်ဖတ်ပေးကြပါ။ ခပ်မြန်မြန်လေးလုပ်လေ ဧည့်ဝတ်ကျေပါ မယ်ဆို”

“ဟုတ်”

“ဟုတ်”

“ကဲ.. . ကလေးတို့၊ မင်းတို့ အိတ်တွေ ဒီတံခါးဘေးမှာ ခဏ ချထားလိုက်ကြ၊ မင်းတို့နဲ့ မင်းတို့ရဲ့ အဓိကရန်သူတွေ ဒီနေ့ပဲ ချစ်ကြည်ရေး ငြိမ်းချမ်းရေးကို ဦးဦးလုပ်ပေးမယ်”

ခွေးအုပ်က လမ်းမနှင့် ဆိုင်မျက်နှာစေ့ ကွက်လပ်တွင် ပြောင်းဆန်ပေါင်းလန်အောင် ဟောင်နေကြဆဲဖြစ်သည်။ ဟောင်ပွဲ တော်ကြီးကို ညီညာဖြဖြ ကျင်းပ၍ ကောင်းဆဲဖြစ်သည်။

“ကဲ.. . ကလေးတို့ တန်းစီပြီး မင်းတို့ မိတ်ဆွေတွေဘက် လှည့် ရပ်လိုက်ကြပါ။ ဟုတ်ပြီ.. . မင်းတို့ တော်တယ်၊ ယဉ်ယဉ်တို့ မီးမီးတို့က နယ်ဖတ်ပြီး ထမင်းပန်းကန်တွေ ယူလာပါ။ ကလေးတွေ လက်ထဲကို ထည့်လိုက်ပါ”

“ဟုတ်ကဲ့ပါရှင် အမိန့်တော်မြတ်အတိုင်းပါ မောင်တော် ဖျာ”

“လက်နှစ်ဖက်နဲ့ သေသေချာချာကိုင်ကြ အိုကေ”

လက်ထဲကိုယ်စီရောက်လာသော နယ်ဖတ်ထားသည့် ပန်း ကန်တွေကို နှာခေါင်းလေးတွေ ပွစိပွစိနှင့် ရှုသူကရှု၊ အငေးသား ငုံ့ကိုင် ကြည့်သူကကြည့် တူညီနေသည်က အားလုံးတံတွေးကိုယ်စီ မျိုးချနေကြခြင်းပင်ဖြစ်သည်။

ထူးဆန်းသည်မှာ ခွေးဟောင်သံတွေ ထိုခဏ၌ ထိုးရပ်သွား ခြင်းဖြစ်သည်။ အစားအစာအနံ့ကို ရခြင်းနှင့် သူတို့ဟောင်နေကျ မြွေရေခွံအိတ်တွေ မရှိတော့ခြင်းအပြင် လူ၏အမူအရာကို ကြိုတင် တွက်ဆခြင်း၌ လူထက်သာသော ခွေးတွေဖြစ်နေခြင်းလည်း ပါဝင်ပါ လိမ့်မည်။ သေချာသည် တချို့ အမြီးနဲ့လာ၏။

“ကဲ... ကလေးတို့ မိတ်ဆွေဖွဲ့တဲ့အနေနဲ့... အဲဒီ ဆိုင်
ရှေ့က သမံတလင်းပေါ် တစ်ကောင်ကိုတစ်ပုံ သွားပုံကျွေးလိုက်
တစ်ပန်းကန်ကို နှစ်ပုံခွဲပုံလိုက် ခွေးက ဆယ့်ခြောက်ကောင် အတိပဲ
ရဲရဲသွား အမြီးတွေနဲ့နေပြီဆိုရင် ဘယ်တော့မှ မကိုက်တော့ဘူး”

ကလေးရှစ်ယောက် တန်းစီ၍ ရှေ့တိုးသွားသည်။

ညီညီညာညာပင် ပန်းကန်ထဲက ထမင်းတွေကို နှစ်ပုံစီပုံနေ
သည်။ ခွေးတွေကလည်း ဂဲခနဲ တစ်ကောင်သာ စားမာန်ခုပ်နေကျ
ပုံနှင့်အော်ပြီး တစ်ကောင်တစ်ပုံစီ လာဝင်စားတော့သည်။ ငြိမ်လို့။

တချို့ကလေးသုံးလေးယောက်က ခွေးဦးခေါင်းကိုပင် သပ်
ပေးပွတ်ပေး၍ ရလာသည်။ လမ်းသွားလမ်းလာတချို့ ပြုံး၍ရပ်
ကြည့်နေသည်။ သာဓုခေါ်သူက ခေါ်သွားသည်။ အံ့ဩသူက အံ့ဩ
နေကြသည်။

ယဉ်ယဉ်နှင့်အဖွဲ့လည်း ခုမှပင် သူ့ဘာလုပ်သည်ကို သ
ဘောပေါက်ပြီး ထမင်းဟင်းတွေ ထပ်နယ်၍ ကလေးတွေဆီ လိုက်
ပေးကြတော့သည်။ သူတို့လည်းပြုံးလို့ပျော်လို့ ရယ်လို့မောလို့ နောက်
ပြောင်လို့ ဖြစ်လာစဉ် ဆိုင်ထဲက ဗိုလ်ထီးသီချင်းသံက ပို၍လွင်လာ
သည်။

ရင်နာဖွယ်ရာ *** ပရစ်စတစ်ကောက်ထု ***

ကလေးများပြေးကာလာ ****

သခင်ကြည်ဖြူအောင်ခွေးကြီးများ ****

ပိုင်းဆိုဟော်ကယ်လေ ****

တို့ **** မြို့ထော်ရှစ်ပင်က *** အချိန်တွေသာကြာ

သာဓုမပြောပြီ

အညာတိုပြန်ချပ်ကယ် ***

သနားကြင်နာဖွယ် ကလေးငယ်များအား လိုအပ်သလို
လက်ဆေးသန့်စင်၍ နေ့လယ်စာကျွေးသည်။

ဟင်းခွက်တွေကို မမြင်ဖူးသလို ကြည့်သူကကြည့်သည်။

မဝံ့မရဲ ဟင်းမခပ်ရဲသူတွေကို ယဉ်ယဉ်တို့က ဟင်းတွေခပ်
ထည့်ပေးရင်း ကြင်နာသနားစိတ်တွေ လင်းလက်နေသော မျက်ဝန်း
မျက်နှာတွေကို သူမြင်နေရသည်။

မင်းတို့လေးတွေအတွက် ဦးဦးတစ်ခုခု လုပ်ပေးပါမယ်ကွယ်
မိသားစုဘဝတွေပါ မြှင့်တင်ပေးမှ မင်းတို့ ပညာသင်နိုင်ကြမှာကို
သိပါတယ်. . ဟု သူတွေ့ရင်း မောင်းဒေးရှင်းတစ်ခုအထိ ထူထောင်
ရန် စဉ်းစားသည်။

စားသောက်ပြီးသောအခါ အကြီးဆုံး ကောင်မလေးက ဦး
ဆောင်၍ ထိုင်ကန်တော့သည်။ သူ့မျက်ရည်ပင်ဝဲအောင် ရင်နင့်ရ
သည်။

ငါးထောင်တန် တစ်ရွက်စီ မုန့်ဖူးပေးသောအခါ အများစုက
မမြင်ဖူးသလို ကြည့်ကြသည်က ရင်ကိုပိုနင့်စေသည်။

ယဉ်ယဉ်ကလည်း အဝတ်အစားအဟောင်းများနှင့် ငွေတစ်
ထောင်စီ လှူဒါန်းရင်း ပီတိမျက်ရည် တွေတွေကျနေတော့သည်။

ဆိုင်ပြင်တွင် ထိုင်စောင့်နေသော ခွေးတစ်အုပ်နှင့် ကလေး
တွေ ပျော်ရွှင်စွာ ခုန်ပေါက်မြူးတူး၍ ပြန်ထွက်သွားသော မြင်ကွင်း
ကို အားလုံးငေးရင်းတွေ့ရင်း ကျန်ခဲ့ကြသည်။

နတ်ရွာစိုး

“မင်းတို့ သူတို့လေးတွေကို နွေးထွေးတဲ့နှလုံးသားနဲ့ အာပွားပေးလိုက်ကြတာကို ကိုယ်မြင်နေရပါတယ်ကွယ်”

“ခိုခိုက ဟတ်ထိအောင် တကယ်လုပ်ချလိုက်တာပဲ... ခိုက်သွားပြီ” တဲ့...။

BURMESE
CLASSIC

♥ ဝစ်ကံနဲ့ ပြောမှ စကားမဟုတ်ပါ
ကာယကံ မနောက်ကလည်း
အတောမသတ်အောင် စကားတွေ
ပြောတတ်ပါတယ်။

နီရဲပေါ်ကခါတ်ခဲနာရီသည် ကြည့်နေရင်းကပင် နောက်
 ပြန်လည်စ ပြုလာသည်။ ပထမ စက္ကန့်တက နောက်ပြန်လည်သည်။
 ကြည့်နေရင်းကပင် မိနစ်တံနှင့် နာရီညွှန်တံလေးတွေပါ
 အချိန်အဟုန်မြန်စွာ နောက်ပြန်လည်လာတော့သည်။
 တဝိုးဝိုးလည်နေသော ခါတ်ခဲနာရီသည် ကြေးဝါချိန်သီးကြီး
 တွဲလောင်းယမ်းခါနေသော သစ်သားပန်းကနုတ်ထဲက နာရီကြီး
 ဖြစ်သွားပြီး.. ဒင်!.. ဒင်!.. ဒင်!.. ဟု ခြောက်ချက်မြည်ပြီး ပုံမှန်
 အတိုင်း ပြန်သွားနေတော့သည်။ လွန်ခဲ့သော ရှစ်နှစ်ကျော်က နီရဲ

အပြင်အဆင်နှင့် စားသောက်ဆိုင်လေး မျက်ဝါးထင်ထင် ဖြန့်ပေါ်လာ၏။

“ခြောက်နာရီတောင် ထိုးနေပြီ ဧည့်သည်တွေ လာတော့မယ်. . အကြင် မင့်သား အိမ်သာသွားတာ နာရီဝက်တောင် ကျော်သွားပြီ၊ အပြင်များထွက်သွားလား ဒီကောင်ကွာ သူ့ကိုစွဲ လာတဲ့ဟာကို”

“ကိုထွန်းကလည်း သားကိုပဲ အပြစ်ရှာနေတာပဲ အပြင်မသွားပါဘူး၊ နောက်ဘက်ဝင်သွားတာ တွေ့လိုက်ပါတယ် လာမှာပေါ့”

“မင့်သား ဘာဝင်လုပ်တယ်ဆိုတာလည်း ငါမသိရင် ခက်မယ် အကြင်၊ ဒါတွေဟာ ငါ ဖြတ်သန်းလာတာတွေကွ”

“ဘမျိုးတိုးတူလေ ဆူမနေနဲ့”

ဝတ်ကောင်းစားလှနှင့် အသက်လေးဆယ်ကျော် စုံတွဲတစ်တွဲ၏ လျှာနှင့်သွား အသံများဖြစ်ပါသည်။ စားကောင်းသောက်ဖွယ်များကို ဆိုင်ရှင်ကတော် ဒေါ်သန်းတင်ကိုယ်တိုင် ပြင်ဆင်ပေးနေသည်။

ဒေါ်သန်းတင်က သူမငွေချေးနေကျ အကြင်တို့ လင်မယားထံ ဟင်းပွဲတစ်မျိုးလာချပြီး ပြန်ထွက်သွားခိုက် စကားလုံးနှင့် စစ်တိုက်နေကြခြင်း ဖြစ်သည်။ နှစ်ယောက်စလုံး စိန်သွေးစပ်သူတွေ မှန်း မြင်ရုံနှင့် တန်းသိနိုင်သော ဥပဒ်ကိုယ်စီ ပိုင်သကြလေသည်။

လင်ယောက်ျားဖြစ်သူ ကိုထွန်းဆိုသူက မြို့ကလေး၏ ဓါတ်ဆီဆိုင် လက်ထောက်မန်နေဂျာဖြစ်ပြီ ဇနီးသည် အကြင်က ရှစ်စပ်

ရှင် ဖြစ်သည်။ ငွေဝင်သော အလုပ်ဟူသမျှလုပ်သော မြို့မျက်နှာပိုးတွေလည်း ဖြစ်သည်။

ယခုသူတို့ လင်မယား ဧည့်ခံမည့်သူတွေက လင်တော်မောင် မန်နေဂျာဖြစ်အောင် လမ်းကြောင်းခင်းပေးနိုင်သူတွေ ဖြစ်သည့်အပြင် တစ်ဦးတည်းသော သားတော်မောင်၏ တပူစာစာတောင်းဆိုနေသော ချင်ခြင်းကို ဖြည့်တည်းပေးခြင်းလည်း ဖြစ်သည်။ တစ်ချက်ခုတ် သုံးချက်ပြတ် စီမံကိန်းဖြစ်သည်။

“မာမီရယ် အရင်ကောင်မလေးတွေကို သားတကယ် မကြိုက်ပါဘူး၊ သူတို့ကလာနွယ်လို့ အလကားနေအလကား အားနာရင်း အားပါသွားတာပါ ခုဟာလေးကတော့ သားအိပ်မပျော် စားမဝင်အောင်ဖြစ်ပြီး ချုံးကျသွားတာ မာမီအမြင်ပဲလေ၊ သူလေးက မာနမင်းသမီးလေး မာမီရ. . ဟင်းဟင်း. . သားကပ်လို့ကို မရလို့ မာမီကို အပူကပ်တာပါ”

ဟူသော သားချောအတွက်က ဒုတိယ ခုတ်ချက်ဖြစ်၏။

တတိယ ခုတ်ချက်က ကောင်မလေးအမေ၏ စီးပွားရေးအင်ပါယာကို အကြင်က လက်ဝါးကြီးအုပ်ရန်ဖြစ်သည်။ ကိုထွန်းနှင့် ကောင်မလေးအဖေက ဘီလီယက်ပိုးကြီးသူချင်း ဆုံတွေ့ပြီး အရက်ချိုးချင်းတူသူလည်း ဖြစ်နေခဲ့ကြသည်မှာ လချီခဲ့ပြီဖြစ်သည်။

ကူးချင်ကူးလိုက် မကူးချင်နေလိုက် လုပ်ခဲ့သော တရုတ်နှစ်သစ်ကူးကို သည်တစ်ခါ မိသားနှစ်စု တမင်ဆုံအောင် အကြင်တို့ လင်မယားက မကူးမဖြစ် ကူးခြင်းသာဖြစ်သည်။

အကြင်နှင့် ကောင်မလေးအမေကတော့ မျက်နှာမိမိ

မက လင်တော်မောင်တွေကြောင့် မေးထူးခေါ်ပြောထက် ပိုသံသရာ ကူးလူးခင်မင်မှု အခြေအနေ စပျိုးခဲ့ပြီးပြီဖြစ်သည်။ လုပ်ငန်းချင်း ဇချင်းကလည်းတူသော မိန်းမသူကြီးနှစ်ယောက် မဟုတ်လား ခြေခြေချင်းတော့ မြွေမြင်သပေါ့။

သားတော်မောင် ကုန်သွယ်ပစ္စည်းများနှင့် ပြန်လာပါပြီ ခပ်တည်တည် ခပ်လေးလေး ကျောမီကို ကိုင်ရင်း ကုလားထိုင်တွင် ဝင်ထိုင်၏။ တမင်ဖြတ်ထားသော မျက်ခွံက စင်း၍စင်း၍ ကျလာသည်ကို ဖခင်ကတော့ မဲ့ခနဲ ကြည့်သည်။

“သူလေး မရောက်သေးဘူးလား မာမီ”

“မရောက်သေးလို့ မတွေ့တာပေါ့ကွ”

“ပါကြီးကို မေးတာမူတ်ဘူး”

ပြောရင်းမျက်စိက မှေးစင်းလာပြီး ပါးနှင့်နှာခေါင်းကို ဟိုကုတ်ဒီကုတ် လုပ်နေသည်။

“ခွေးမသား ဧည့်သည်တွေလာရင် ကျက်သရေ ဆောင်မနေနဲ့ ဒါပဲပြောမယ်”

“အေးဆေးပါ. . သား နတ်မိမယ်လေးက အင်နိုးစင့်လေး ဘာမှမသိဘူး”

အကြင်က နားနှင့်ပါးက စိန်နားကပ်ရောင် လက်ခနဲပြောင်အောင်ပင် သားအဖကို တစ်လှည့်စီ မျက်စောင်းထိုးသည်။

“ဟော. . လာကြပြီ ကြွပါရှင်”

“နည်းနည်း နောက်ကျသွားတယ်ဗျာ. . လမ်းမှာ ကားက ဆီပိတ်နေလို့”

“ဒါကြောင့် ကိုပြည့်ကို ပြောပြောနေတာပေါ့။ ကားလဲရအောင်လို့ ဒီကားစုတ်ကိုပဲ အကျိုးပေးတယ်ဆိုပြီး အိမ်မွေးတိရစ္ဆာန်လို သံယောဇဉ်တွယ်နေလို့. . ဟွန်း. . အကြင်တို့ကို အားနာလိုက်တာလေ”

“အားနာရမယ့်သူတွေလား မမစိန်ရယ် နှစ်အိမ်တစ်အိမ် နေကြတဲ့ လူရင်းတွေပဲဥစ္စာ အားနာတယ်ဆိုတဲ့စကားက သူစိမ်းကို သွားပြော”

ပါးနားကုတ်သောလက်ကို အတင်းပင် သတိဆွဲအောက်ချ၍ မျက်လုံးအကြောင်သားနှင့် နတ်မိမယ်တမျှ သူ့မျက်လုံးထဲ လှနေသူလေးကို ငေးကြည့်နေသူက သားတော်မောင်။ မာမီတံတောင်က ခုံအောက်က သူနံကြားကို ဝင်လာ၏။ အလန်တကြားထဲ၍ ဦးညွတ်သည်။

“ဒါက သားတော်မောင် ထွန်းထက်အောင်လေ. . .”

“ကိုထွန်းသားက လူချောပဲ ထိုင်ပါငါ့တူ”

ဦးပြည့်စုံက ဒါပဲပြောသည်။

သမီးကိုကြည့်နေသော မျက်စိကို သိနေ၏။

“ဖအေတူလေ အစ်ကိုကြီးရေ. . ဟဲဟဲ”

ပြောရင်း ခပ်လှမ်းလှမ်းတွင် တံမြက်စည်းလှဲနေသော ဆံရစ်ဝိုင်းနှင့် ကလေးမလေးကို လှမ်းခေါ်သည်။

“နင့် တံမြက်စည်းကြီး အနားကို ယူမလာနဲ့လေ၊ မသန်းတင်ကိုသွားပြော ဒီမှာဧည့်သည်တွေ ရောက်နေပြီ ပူပူနွေးနွေး အောင် နောက်ဆုံးမှချဖို့ပြောထားတဲ့ ငါးမန်းတောင်ဟင်းချို့ ယူခဲ့

တော့လို့”

“ဟုတ်. . ဟုတ်ကဲ့ပါရှင်”

အကြင်က အရက်ပုလင်းငွေနေသော လင်တော်မောင်ကို ကပ်ပြောသည်။

“ရှင်အလုပ်ကိစ္စကို အရက်မမူးခင် သေချာအောင်ပြော. . ကြားလား သားရေးသမီးရေးကိစ္စက ကျွန်မအခြေအနေ ကြည့်ပြောမယ်”

“အေးပါ. . ဒီမယ် လက်တုန်နေရတဲ့အထဲ. . .”

မိန်းမသူကြီးနှစ်ယောက် စကားမရှိစကားရှာ၍ အိမ်၌ ကိုယ်စီ မွေးထားသော ခွေးအကြောင်းပြောနေကြသည်။ အဓိကမှာ သူမတို့၏ မျိုးကောင်းခွေးတွေနှင့် အလေအလွင့် ခွေးဝဲစားတွေ မိတ်လိုက်မှာကို ပူပင်သောကရောက်နေကြရသော အကြောင်း ဖြစ်လေ၏။

ဖြစ်ချင်တော့ သူတို့၏ အမျိုးကောင်းခွေးသားများမှာ အထီးတွေ ဖြစ်နေခြင်းပင်။ နားကြားမြင်းကပ်လာပုံရသော ဦးပြည့်စုံက. .

“မင်းတို့က အရွယ်ရောက်နေတဲ့ အားကောင်းမောင်းသန် အကောင်ကြီးတွေကို မျိုးတူမိတ်ဘက်လည်း ရှာမပေးတော့ ချဉ်ချဉ် တူးတူးမူးပြီးရော ဖြစ်ရတော့တာပေါ့ကွ. . . ဒီခေတ်မှာ လူတောင် အသားအရောင် ခွဲမှမခွဲတော့တာ”

“ဟုတ်ပါ အစ်ကိုကြီးရာ. . ခွေတွေထဲကြည့်ပါလား၊ အဖြူမတွေ အသည်းစွဲတာ အမည်းတွေချည်းပဲလေ”

သားတော်မောင်က သူမမွေးသဖခင်ကျေးဇူးရှင် ဆိုလိုချက်

ကို သိသည်။ နတ်မိမယ်လေး ရှေ့မှာမို့ ရှက်သည်ထင် မျက်နှာကို ကုတ်၍ မျက်ခွံပင့်တင်ရင်း. . .

“ပါကြီးကလည်း ဘာတွေ လျှောက်ပြောနေတာလဲဗျာ. . . အဲ့ဒီအခွေမျိုး အိမ်ကစက်က ဖတ်တာမှမှုတ်တာ”

“ဟုတ်တယ် ထွန်းထက်အောင်. . မင့်စက်က ကြာနီကနဲပဲ ဖတ်တာ”

“တော်ကြပါတော့ရှင် ဒီသားအဖဟာလေ ဧည့်သည်တွေ ရှေ့မှာ၊ အေးလေ တစ်မိသားစုတည်းလိုပဲ ပြောဆိုကြတာ ပိုအဆင်ပြေတာပေါ့. . . ၎င်း၎င်း”

“ဟေ့! . . တောင်! . . တောင်! . . ငါးခေါင်းဟင်းချို့. . အဲငါးမန်းတောင်ဟင်းချို့ မလားသေးဘူးလားကွ”

ဖန်ခွက်လွတ်ကို တူချောင်းနှင့်ခေါက်ရင်း. . ကိုထွန်းက ထအော်ခြင်းဖြစ်သည်။

“လာပါပြီခင်ဗျာ”

ဆိုင်နောက်ဘက်က အသံထွက်လာသည်။ သည်အသံကို သူမကြားဖူးသည်ဟု ဝတ်မှုန်ထင်လိုက်သည်။ ဆံရစ်ဝိုင်း မိကြည်လေး အပူလောင်မည်စိုး၍ ထင်ခွဲနေရာမှ ချွေးသုတ်၍ ဟင်းချို့ပူပူပန်းကန်အပြည့်ကြီးကို အောက်ကပန်းကန်ပြားခံ၍ သယ်လာရင်း အော်လိုက်ခြင်း ဖြစ်ပါသည်။ ဒေါ်သန်းတင်က ရေအိမ်ဝင်နေ၍ ဖြစ်သည်။

မျက်နှာချင်းဆိုင်မှ ဝင်လာသော လာပါပြီခင်ဗျာ ဆိုသူကို သူမ မြင်လိုက်ရလေသည်။

“အို... သူ... ”

သူကတော့ ပြည့်လုံနေသော ငမန်းတောင်ဟင်းရည် မျက်နှာပြင်ပေါ်ကိုသာ စိတ်ကိုတင်၍ ခပ်ဖြည်းဖြည်း ချဉ်းကပ်လာနေသည်။ ကြွေရုပ်မောင်းကြွေတွေ မော်ထားသော စိန်တိုင်းထွက် ဟင်းသောက်ပန်းကန်၏ တန်ဖိုးကပင် နည်းနည်းနောနောမဟုတ်။

စားပွဲနားရောက်မှ ချရန်နေရာကိုကြည့်ရင်း ခဏရပ်သည်။

ဝေကြည့်မိသော မျက်လုံးထဲ ရိပ်ခနဲဝင်လာသည်က စားပွဲတိုဘက်က သူ့ကိုကြင်နာရိပ်နှင့် ကြည့်နေသော မျက်ဝန်းတစ်စုံ... စက္ကန့်ပိုင်းမျှ သူ့ကြောင်ငေးသွားစဉ် ဘိန်းငိုက်၍ နံဘေးသို့ ယိုင်ရာမှ ဖျတ်ခနဲ ပြန်မတ်ရင်း ယောင်ယမ်း၍ လေထဲကားတက်လာသော ထွန်းထက်အောင်လက်က...

“ဖမ်း!.. ဂွမ်း!.. ”

“အား!.. အ!.. ”

“ဖျောင်း!.. ခွမ်း!.. ”

အောက်ခံပန်းကန်ကို သူက သတိနှင့်ဖမ်းဆုပ်၍ ကိုင်ထားနိုင်လိုက်သော်လည်း တိုက်ချခံလိုက်ရသော ကြွေပန်းကန်ခွက်ကြီးကဖြင့် ဟင်းရည်ပူတွေ သူ့ဘယ်လက်ပေါ် သွန်လောင်း၍ ဖျောင်းခနဲ ကျကွဲသွားလေပြီ။ လက်အရေပြားပေါ်မှ အငွေတချောင်းချောင်း ထအူလာ၏။ အသားတွေ နီတက်လာပြီး ပူလိုက်သည့်ဖြစ်ခြင်း...

“ဟေ့ကောင် စားပွဲထိုး မင်းလူတစ်ယောက်လုံး ထိုင်နေတာ မမြင်ဘူးလား!”

“ထိုင်နေတာလည်းမြင်တယ် ယိုင်ကျလာပြီး ခင်ဗျား တိုက်

ချလိုက်တာလည်း မြင်တယ်”

အောက်ခံ ကြွေပန်းကန်ပြားကို ကျစ်ကျစ်ပါဆုပ်ကိုင်လျှက်သားကပင် သူ့လေသံအေးအေးနှင့် ဖြေသည်။ လက်ကပူနေသဖြင့် ဆူနေသောသွေးကိုတော့ စိတ်အေးအောင်ထိန်းနိုင်ဆဲပါ။

“ဘာကွ့!.. ငါ့ကို ဟင်းရည်ပူတွေ လာစင်ကုန်ပြီ၊ မင်းစောက်သုံးမကျလို့ ဖြစ်တဲ့ဟာပဲ ငါ့အကြံတွေ နဲ့ကုန်ပြီ၊ ငါက စားသုံးသူကွ့ မင်းဆက်ဆံပုံက မိုက်ရိုင်းတော့... ရော့... ဒါနဲ့ပဲ တန်တယ်”

ဝေ့၍ သူ့အမြင်ထဲ အနှေးပြုကွက်လို ဝင်လာနေသော ဘယ်ဝိုက်လက်သီးကို ဆုပ်ကိုင်ထားသော ကြွေပန်းကန်ပြားဖင်နှင့် တည့်တည့်ပင် ထိုးခံပေးထားလိုက်သည်။ ရုပ်ရှင်ထဲမှာဆို ဂွမ်းခနဲ ကွဲ၍ ပန်းကန်အစအနတွေ လေထဲပျံသွားပေမည်။ သို့သော် စိန်ပန်းကန်က မာနေခြင်း၊ ထိုးအားက ဘိန်းမိနေခြင်းကြောင့်...

“ဗေါက်!.. ဒေါင်!.. ဂျတ်!.. ”

“အ!.. အလာလာ.. အလာလာ”

“ဟယ်.. ဟယ်.. ငါ့သားလေး လက်ကျိုးပါပြီတော် ကျိုးပါပြီ”

လက်ကို တအာအာအော်ရင်း ယမ်းခါနေသည်။

အမေကိုကြည့်၍

“တူလုပ်တာ.. တားကို တူလုပ်တာ.. အားအား”

ပြောရင်း နတ်မိမယ်လေး ရှေ့မှို ရှက်ရမ်းရမ်းပြီး စားပွဲပေါ်က ပုလင်းကို ညာဖြင့်လှမ်းဆွဲသည်။ သူ့ခင်က ပုလင်းကို လှမ်းမိရင်း ပြန်လူသည်။

“ဟေ့ကောင်.. မလုပ်နဲ့ အရက်တွေအများကြီး ကျန်သေးတယ် နှမြောစရာကြီး လွှတ်စမ်း”

“ဒီအရက်ဖိုး ကျွန်တော်ရှင်းမယ် ပါကြီးလွှတ်ဗျာ”

သားအဖနှစ်ယောက် ပေါ်ကြောင်စွာ ရိုက်စရာနှင့် သောက်စရာ အချင်းများနေသည်ကို သူကမဲ့ပြီးနှင့်သာ ဟာသပြဇာတ်လို ကြည့်နေသည်။ ပုလင်းမရသဖြင့် သားက ခုန်ဆွဲရန်ပြင်သည်။ သူက ခုံကို ခူးကွေး၍ နင်းထားလိုက်ပြီး..

“ဟေ့လူ.. ခင်ဗျားကြောင့် လက်အပူလောင်တာက ကျွန်တော်ဗျ”

“မှုတ်ဘူးကွ မင်းစောက်သုံးမကျလို့ မှောက်တာ”

သူမ ထရပ်လိုက်သည်။ အသံကျယ်ကျယ် ပြတ်ပြတ်နှင့်..

“ကျမ မျက်စေ့နဲ့မြင်တယ် အမှန်ကိုပဲ ကျွန်မပြောမယ်၊ ကိုထွန်းထက်အောင် ငိုက်ပြီးကျတယ် လန့်ပြီးလက်ရမ်းလို့ တိုက်မိသွားတာ၊ သူက ရှောင်တောင်ရှောင်လိုက်သေးတယ် ဟိုမယ် အပူလောင်ထားတဲ့လူက ရှင့်ကို အေးအေးဆေးဆေးရင်ဆိုင်နေတာ ရှင်ကပဲ ရန်လုပ်နေသေးတယ်”

“ဪ.. ကိုယ့်နတ်မိမယ်လေးက စားပွဲထိုးဘက်က ရှေ့နေလိုက်နေတာကိုး”

“ရှင့်နတ်မိမယ်လည်း မှုတ်ဘူး.. ရှေ့နေလည်း မှုတ်ဘူး.. အမှန်ကို အမှန်အတိုင်း ပြောနေတာ”

“သမီး ဝတ်မှုန်ထိုင်စမ်း”

ထိုစဉ် ဆိုင်ရှင်ဦးချန်းရှိန်တို့လင်မယား ဒရောသောပါး

ပြေးဝင်လာသည်။ ဘာဖြစ်တာလဲဟုမမေး ဒေါ်သန်းတင်က..

“ဟဲ့.. လူကောင် နင်ဘယ်လိုလုပ်လိုက်တာလဲ!”

“မြင်တဲ့အတိုင်းပဲ ဦးလေးက ဘယ်လိုစားပွဲထိုးတွေ ခန့်ထားတာလဲ စားသုံးသူကိုတောင် ရန်စကားပြောနေသေးတယ်”

“အေးလေ သူခန့်တာပဲ.. ဟဲ့.. လူကောင် ပန်းကန်ကွဲတွေသိမ်း၊ ဟောတော့.. ကိုချန်းရှိန်ကလည်း အကောင်းစားဟင်းသောက်ပန်းကန်ကြီးနဲ့ ထည့်ပေးလိုက်တာကိုး၊ လူကောင် နင့်လစာတော့ ကုန်ပြီသာမှတ် ကိုချန်းရှိန်ခန့်တဲ့နင့်ကို ငါက အခုအလုပ်ထုတ်တယ်.. ဒီဆိုင်မှာ ငါအာဏာအရှိဆုံး”

စိတ်ရှည်ခွဲသန် သည်းညည်းခံ..

စိတ်ရှည်ခွဲသန် သည်းညည်းခံ..

စိတ်ရှည်ခွဲသန် သည်းညည်းခံ.. သီးသည်းခံ.. ခံ..

အမေအသံက အကြားအာရုံထဲ ပဲ့တင်ပျံသန်းလာနေသည်။ ခူးတစ်ဖက်ထောက်၍ ထိုင်လိုက်သည် ကွဲအက်နေသော ပန်းကန်စက ခူးကိုစူးဝင်သည် အသားနီ၍ အရေပြားအချို့ လန်နေသောလက်က ပန်းကန်ကွဲတွေဆီ တဖြည်းဖြည်းလှမ်းရင်း ပူလောင်နာကျင်မှုက ရင်ထဲစူးဝင်လာသည်။ နာစမ်းကွာ။

ထိုလက်သီးကိုပင် ကျစ်ကျစ်ပါအောင် အတွင်းအားထည့်၍ ဆုပ်လိုက်မိသည်။ ဗျစ်ဗျစ်မြည်သွား၏။

“ခုံး!”

ခုံးခနဲ လက်သီးတစ်လုံး စားပွဲပေါ်ကျလာသည်။

စားပွဲပေါ်က ဘီယာခွက်နှင့် စားသောက်ဖွယ်တွေထဲခုန်၍

၈၀

နတ်ရွာစိုး

ယိမ်းယိုင် လှုပ်ရှားသွားသည်။

ဖိတ်စဉ် လဲကွဲသွားသည်လည်း ရှိ၏။

ထိုလက်သီး ထိုလက်ဖမိုး၌ အပူလောင်ထားသော အနာ
ရွတ်ကြီးက ထင်းခနဲ။

အစစ်အမှန်

သူရဲကောင်းတွေဟာ

သူရဲကောင်းဖြစ်စေရောလဟယ်လို့

ဦးတည်ချက်နဲ့ လုပ်ခဲ့တာ...

တစ်ယောက်မှ မရှိဘူး။

“အံ့ ဒါပဲသမီး အမေ့ရက်သိက္ခာ. . အမေ့အရှက်. .

ကုန်ကုန်ပြောမယ်အေ. . အမေ့အသက်တာ သမီးရဲ့ ဆုံးဖြတ်ချက် အပေါ်မှာ လုံးဝတည်နေပြီ၊ မင်းအဖေမရှိတော့တဲ့နောက်ပိုင်း အမေ ဒုက္ခအမျိုးမျိုးကို ရုန်းကန်ကျော်ဖြတ်ပြီး ဒီလိုအခြေမပျက် အနေ မပျက်အောင် သမီးကိုထားခဲ့တယ်၊ ခုတော့ အမေလက်ပန်းကျပြီ သမီး၊ သမီးအလှည့်ပဲ ဒါကလည်း ခေါင်းလေးတစ်ချက် ညိတ်ရုံပဲ သမီးရယ်. . သမီးစဉ်းစားပါ၊ ကဲ. . မေမေ ဘုရားခန်းဝင်ပြီးပုတီး စိပ်တော့မယ် ပုတီးဖြောင့်အောင် စိပ်ပါရစေကွယ်”

မေမေ ဧည့်ခန်းထဲက ထွက်သွားသည်။ မေမေကျောပြင်ကို လှမ်းကြည့်ရင်း ဝတ်မှုန်သက်ပြင်းချသည်။

ခေါင်းလေးတစ်ချက် ညိတ်ရုံပါတဲ့လား၊ မေမေရယ်... အဲဒီ ခေါင်းတစ်ညိတ်က တစ်ဘဝစာဆိုတာ မေမေသိရက်သားနဲ့။

သမီးလည်း သိပါတယ်မေမေရယ် ဖေဖေကို ကုသခဲ့ရတာ နဲ့ ဘဏ်စာရင်းလက်ကျန်ကုန်ခဲ့တာ၊ ဣန္ဒြေမပျက်အောင် မေမေ အသည်းအသန် ခါးစည်းရုန်းကန်ခဲ့ရတာ၊ ဘွဲ့ရအောင် မေမေ ဘယ်လို ကျောင်းထားခဲ့ရတာ သမီးမသိဘဲ နေပါ့မလား၊ သမီးရဲ့ မူလ တန်းပြဆရာမ ဝင်ငွေဟာ ကျူရှင်လေးမတောက်တစ်ခေါက် ပြတာ တောင် သားအမိ စားလောက်ရုံပါ။

သမီးကျေးဇူး မဆပ်နိုင်ခဲ့တာလည်း အမှန်ပါလေ၊ ဒါပေမယ့် ထွန်းထက်အောင်ကို ဘဝကြင်ဖော်အဖြစ် သမီးဘယ်လိုမှ စဉ်းစားလို့ မရတဲ့အပြင် သူ့အကြောင်းတွေးရုံနဲ့ကို စိတ်ထဲက မသတိ ထာကြီးက ဘယ်လိုမှ ခံစားလို့မရတာ မေမေမသိဘူး၊ ချစ်ဖို့နေနေ သာသာ ရွံနေတာကြီးကို...။

ပင့်သက်ရွှက်ရင်း သူမအိပ်ခန်းထဲ ဝင်ခဲ့သည်။ ခုတင် အောက်က သားရေသေတ္တာလေးကို ဆွဲထုတ်လိုက်သည်။

သူ...။

သူ...။ ဘယ်များရောက်နေလဲ။

သူ...။ ဘာတွေလုပ်နေလဲ။

သူ...။ ဘာတွေဖြစ်နေသလဲ။

သားရေသေတ္တာလေးကို ဖွင့်၍ သူမမွေးနေ့တိုင်း ကိုချစ်

ဖော်နှင့် ကိုသံခဲဆီကတစ်ဆင့် သူမလက်ခံရရှိခဲ့သော ပါဆယ်ထုပ် လေးများကို ခဏငေးကြည့်နေမိသည်။

သူ...။ ဘယ်ကနေ ဘယ်လိုပို့နေလဲ။

ကိုချစ်ဖော်နှင့် ကိုသံခဲကတော့...။ စာတိုက်ကလာသည်။ တစ်ခါမှမမြင်ဖူးတဲ့ လူတစ်ယောက်က လာပေးသွားသည်။ သူတို့ လည်း ဒီကောင်ကြီးနှင့် အဆက်အသွယ်မရှိ စုံစမ်း၍လည်း မရကြောင်းသာ သူမမေးတိုင်း ပြန်ဖြေလေ့ရှိခဲ့သည်။

ပါဆယ်ထုပ်များကတော့ စက္ကူအိတ်အညိုနှင့် အသေအချာ ထုပ်ပိုး၍ ပို့နေခဲ့ခြင်းဖြစ်သည်။

ပါဆယ်ထုပ်လေးတွေကို ယုယစွာ ကိုင်တွယ်ပွတ်သပ်ရင်း သားရေသေတ္တာ ကျောဖုံးအိတ်ထဲ လက်နှိုက်လိုက်သည်။

စာအိတ်လေးတစ်အိတ် သူမလက်ထဲပါလာသည်။ စာအိတ် လေးကို ရင်ဘတ်နှင့်ဖိကပ်၍ သားရေသေတ္တာကို ပြန်ပိတ်သည်။

ခုတင်အောက်သို့ ယုယယယပင် ပြန်ထည့်လိုက်သည်။ ပြီးမှ မွေ့ရာပေါ် အိခနဲထိုင်၍ စာအိတ်ထဲက စားလေးကို ညင်ညင်သာသာ ဆွဲထုတ်သည်။ စာအိတ်ကို ခုတင်ဘေးက မီးအုပ်ဆောင်း ခုံပေါ်တင်၍ ခေါင်းအုံးပေါ် သာသာလေး လှဲချလိုက်သည်။

စာလေးက ဖတ်ပါဖွင့်ပါများသဖြင့် ခေါင်းရိုးလေးတွေ ကျိုးနေပြီ။ ရင်ဘတ်ပေါ် အသာတင်၍ လှပသော မျက်တောင်ရှည်များကို မေးပိတ်လိုက်မိသည်။

အတွေးပုံရိပ်တွေ ရိပ်ခနဲ ရိပ်ခနဲ...။

သူငယ်ချင်းမ တင်ပြုံးရီမျက်နှာက ဦးစွာပေါ်လာသည်။

“လူမော်က နင့်ကိုတမင် ပထမပေးတာဝတ်မှုန်၊ သူ ကိုပြ မေတ္တိတစ်ပုဒ်ကို အဖြေမှန်ရက်သားနဲ့ ပြန်ခြစ်ပစ်လိုက်တယ်၊ ငါ အစ်မ အဖြေလွှာတွေ အိမ်ယူစစ်တာလေ.. . ငါအစ်မ မသိအောင် ခိုးကြည့်လို့သိတာ သူကလည်း ဝန်ခံတယ်.. .

နင့်မျက်နှာလေးညှိုးပြီး ချုံးကျသွားတာ ရင်ထဲက သနားလို့ တဲ့၊ ဘယ်ဘက်ရင်အုံကို လက်ထောက်ပြီးပြောတာ၊ အစ်မကလည်း ပြောတယ် လူမော်မရိုးဘူး သူတမင်လုပ်တာ.. . အေးလေ ဝတ်မှုန် လေးကလည်း မှန်နေအောင်လှတာကိုး.. . တဲ့၊ ပြီးတော့ ပြောသေး တယ် လူမော်က ဆင်းရဲပေမယ့် အရမ်းတော်တာ.. . တဲ့၊ တစ်နေ့ ကြီးပွားမယ့်ကောင်.. . တဲ့၊ လူကလည်းလူချော ယောက်ျားလည်း ပီသတယ်.. . တဲ့၊ ဟုတ်တယ်ဝတ်မှုန် သူ့ကိုကြိုက်နေတာတွေ ကျောင်းမှာကော ရပ်ကွက်ထဲမှာကော ဒီတိဒီတိကြမတွေချည်းပဲ၊ သူကတော့ ဖာသာလဝါပဲ၊ သူက သူ့အမေမှအမေဟဲ့ သူ့အမေကို အရမ်းချစ်တာ နင်မပျော်ဘူးလား ဝတ်မှုန်”

“သွားစမ်းပါ သူကများ ငါ့ကိုသနားရတယ်လို့”

သူ့အရိပ်က ထင်းခနဲ အာရုံထဲဝင်လာသည်။

“ဝတ်မှုန်ပြည့်စုံဆိုတာ ဘယ်သူမှ သနားနေစရာမလိုတဲ့ဘဝ ငါ့ကိုသနားတယ်ဆိုတဲ့စကားကို နောက်ဘယ်တော့မှ ထပ်မပြောပါနဲ့ ဒါပဲ”

သူမ စိတ်လိုက်မာန်ပါ ပြောချလိုက်တုန်းက သူမကို ကြေကွဲ ဝမ်းနည်းခြင်း အံ့အားသင့်ခြင်း ပြန်ပြောစရာ စကားမရှိခြင်းအပြင် နာကျင်အားငယ်ခြင်းမှ လင်းလက်၍ အရောင်ထွက်လာသော.. . သူ

မျက်လုံးနက်နက်စူးစူးများ၏ ထောင်သောင်းမကသော စကားလုံး များ သူမအမြင်အာရုံထဲ အထင်းသား ပြန်ပေါ်လာသည်။ နောက် ပုံရိပ်တစ်ခုက အသံနှင့်ဝင်လာပြန်သည်။

နားထဲ ဆိုက်ကားဘဲလံသံများ သဲ့သဲ့ကြားလိုက်သည်။

စံပယ်ရုံကို ရေလောင်းနေရာမှ ခြံဝကို သူမလှမ်းကြည့်မိ သည်။ ကားပျက်လျှင် မေမေစီးနေကျ ကိုချစ်ဖော် ဆိုက်ကား ဖြစ် သည်။

သူမရေပိုက်ပိတ်၍ ခြံတံခါးဆီလာခဲ့သည်။

“မေမေမှာထားလို့လား ကိုချစ်ဖော်”

“မှုတ်ဘူး ကိစ္စရှိလို့ ငါ့ညီမ.. . လာဦး”

ပျာရီပျာယာနှင့် အိမ်ထဲလည်း ကျီးကန်းတောင်းမှောက် ချောင်းရင်း ခြံဝသံတံခါးနား လာကပ်သည်။

အိတ်ထဲလက်နှိုက်ပြီး.. .

“ရော.. . လူမော်ပေးခိုင်းလိုက်တာ အကြော်ဖိုးစရန် ပြန် လျှော်တာလို့ပြောတယ် မယူယူအောင် ပေးလိုက်ဖို့မှာတယ်.. . ရော”

“မေ့ပစ်လိုက်ပါလို့ မနက်ကတည်းက ကျွန်မပြောခဲ့ပါတယ် ရှင်”

“သူက မမေ့လို့၊ ဒါမှမူ မေ့မရလို့နေမှာပေါ့ဟာ သူ့ခမျာ သူ့အင်မတန်မြတ်နိုးတဲ့ဂီတာလေး သွားပေါင်ပြီး ပေးခိုင်းတာဟာ ရော.. . ငါပစ်ချထားခဲ့ပြီ”

ရင်ထဲ နင့်ခနဲ ကျန်ခဲ့ပါသည်။

မနက်က သူ့အကြည့်.. . သူ့စကား.. . သူ့မျက်လုံးတွေ.. .

“ဒီညနေ ငါဆက်ဆက်လာလျော်မယ်” တဲ့ အားမာန်တွေ အပြည့်နဲ့ . . . အင်မတန်မြတ်နိုးတဲ့ ဂီတာလေး သွားပေါင်တယ်တဲ့ လားကွယ် . . . ပြန်မရွေးနိုင်လို့ အပေါင်ဆုံးခဲ့တယ်မူတ်လား။

သူမအိပ်ခန်းနံရံတွင် အပေါင်ဆုံးဆိုင်ကံ ကိုချစ်ဖို့ အကူအညီဖြင့် သူမပြန်ဝယ်ထားသော . . . သူမ ကျွမ်းကျင်စွာ တီးခတ်နိုင်နေပြီဖြစ်သော . . . သူ့ကိုယ်ငွေနှင့် သူ့ကိုယ်ပိုင်သံစဉ်တွေ ရှိနေနိုင်သော . . . ဂီတာအိုးလေးကို မျက်လုံးဖွင့်၍ တစ်ချက်လှမ်းကြည့်မိသည်။

အထည်အိမ်ထဲ စွဲစေတဲ့အသံ

ဝေးနေလည်း ကြားထောင်တယ်

အမြဲတမ်း *** မိတ်ဆွေရယ် ***

မိုးမှာလည်း မတွေ့နိုင်တယ်

ဆောင်းမှာလည်း ရောက်မိတာတယ်

ခရီးသွားငှက်ဝယ်ရယ် ***

ဆောင်းတစ်ညမှာ သူလာဆိုသွားသော သီချင်းသံလေးက လှိုက်လှဲလွန်းပါသည်။ သည်ဂီတာလေးနဲ့တော့ မဟုတ်ဘူး . . . တစ်ယောက်ယောက်ဆီက သူ့ဂီတာငှားလာပုံပါပဲ . . . ။

တစ်နေ့ညနေ ဈေးလမ်းဆုံမှာ . . . ဈေးထဲ ဈေးဝယ်နေတဲ့ မေမေ့ကို သူမကားထဲက စောင့်ရင်း ဟိုဒီငေးနေမိသည်။

လုံချည်တစ်ပတ်နွမ်း စွပ်ကျယ်လက်ပြတ်နဲ့ သူဈေးထဲက ထွက်လာသည်။ ပလပ်စတစ်ပုံးကြီး ထမ်းလာသည်။ ကြည့်ရုံနှင့် အကြော်ဆီပုံးမှန်း သိသာပါသည်။ ချွေးတွေ သံတွေနှင့် ယောက်ျား

ပီသသော ပြောင်ပြောင်ရောင်ရောင် အသားဆိုင်တွေမှာ ကြေးညော်တွေနဲ့ သူမကိုမမြင် လမ်းဖြတ်ကူးရန် ပြင်နေသည်။ အဲ့သည်တုန်းမှာ တောင်ဝှေးနဲ့ ကြွပ်ကြွပ်အိတ်လေးဆွဲထားသည့် အဘွားအိုတစ်ယောက် လမ်းပေါ်တက်လာသည်။ ကုန်တင်ကွန်တိန်နာကားကြီးတစ်စင်း အပြေးမောင်းလာနေသည်ကို သူလှမ်းမြင်သည်။

ကပ်နေပြီ။

ဖျတ်ခနဲ သူ့ဆီပုံးကြီး ပခုံးပေါ်ကပစ်ချပြီး လွှားခနဲ သူလမ်းပေါ်ရောက်သွားသည်။ ပိန်ညော်သော အဘွားအိုကို ခါးကစွေခနဲ ပွေ့၍ လမ်းအလယ်သို့ ဆွဲယူလိုက်သည်။

ဝီးခနဲ ဖြတ်သွားသော ကားကြီးနှင့် ပွတ်ကာသီခါလေးလွတ်သွားသည်။ သူမ မျက်လုံးမှိတ်လိုက်မိသည် ထင်သည်။ ကားကြီးကျော်သွားမှ သူမ မျက်လုံးဖွင့်ကြည့်လိုက်မိသောအခါ အဘွားအိုကို ကြင်ကြင်နာနာ လက်တွဲ၍ ဟိုဘက်ကားလမ်းထိ လိုက်ပို့နေသည်။

အဘွားအို၏ ကြွပ်ကြွပ်အိတ်က ပေတရာပေါ် ပြန်ကြ၍ နောက်ကားတွေက တစ်စစီ တက်ကြိတ်သွားပြီဖြစ်သည်။ ထမင်းကျန်ဟင်းကျန်ထုပ် ဖြစ်ဖို့များသည်။ နှမြောတသစွာ ထမင်းထုပ်ကို လှမ်းငေးနေသော ပေတရာလမ်းမပေါ်ရှိ အဘွားအို၏အကြည့်ကို သူသိပုံရသည်။ ခါးပိုက်ထဲက လိပ်ထားသော ငွေစက္ကူခပ်နွမ်းနွမ်းလေးတွေကို အဘွားလက်ထဲ အတင်းထည့်ပေးနေသည်။

ဆုတွေပေးနေပုံရသော အဘွားအိုကို လမ်းဘေးကအဖွားဖို့ လမ်းကူးလျှင် တစ်စုံတစ်ယောက်နှင့်ကူးဖို့ သူ့မှာကြားနေပါလိမ့်မည်။

လမ်းမကြီးကို အေးအေးဆေးဆေးပင် သူပြန်ကူးလာနေသည်။ သူလမ်းပြန်လျှောက်လာနေပုံကို သူမတစ်သက်မမေ့တော့ချေ။ သူ့အဘွားအိုတစ်ယောက်ကို ခုလေးပင် သက်စွန့်ဆံဖျား ကယ်ခဲ့တာ မှတ်ဘူးလား၊ ဟာခနဲ ဟင်ခနဲ ဖြစ်ပြီး သူ့ကို ဝိုင်းကြည့်နေသူတွေ လမ်းဆုံမို့ အများကြီးရှိနေတာ သူမသိဘူးလား၊ ရှိစုမဲ့စု ခါးပိုက်ထဲ လိမ်ကျစ်ထားသော ပိုက်ဆံလေးကို အဘွားအို ညဉ့်စာအတွက် စေတနာကြီးစွာ လူလယ်ခေါင် လှူဒါန်းခဲ့တာ သူမဟုတ်ဘူးလား။

မှင်တက်မိငေးမောနေသော ပရိသတ်ငိုလ်ပုံအလယ်မှာ သူဟာ လောလောဆယ် သူရဲကောင်းတစ်ယောက် ဖြစ်နေတာ သူမသိဘူးလား၊ ချီးမွမ်းသူ အားကျသူ သာဓုခေါ်နေသူ သူဝန်းကျင် တစ်ခုမှာ အပြည့်ရှိနေတာကို သူဂရုမပြုမိဘူးလား။

ဟုတ်ပါတယ်ရှင်... သူလမ်းလျှောက်လာနေပုံက ဘယ်သူမှ သူ့ကို ကြည့်မနေသလိုပါ။ ဘယ်သူမှ ရှိမနေသလိုပါ။ အခုနက သူလုပ်စရာရှိတာကို လုပ်ပြီး(ထမင်းစားရသောက်သလို အလုပ်မျိုး လုပ်ပြီး၊ အစာကြေရင်ချောင် ခြေဆန့်လက်ဆန့်) လမ်းလျှောက်လာသလိုမျိုးပါပဲရှင်။ ဂုဏ်ယူနေပုံ၊ ကြွားဝါနေပုံ၊ မာန်တက်နေပုံ မရှိ၊ အလျဉ်းမရှိပါ။ သူ့ကို ဝိုင်း၍ ဂရုစိုက်ကြည့်နေသော ပတ်ဝန်းကျင်ကိုလည်း သူဘယ်နှယ်မှမနေပါ သူထူးခြားချက်ပါပဲရှင်။

“သူရဲကောင်းဖြစ်လာသူတွေဟာ... ”

သူရဲကောင်းဖြစ်လေရောဟယ်လို့... ”

ဦးတည်ချက်နဲ့ လုပ်ခဲ့တာ တစ်ယောက်မှ မရှိဘူး... ”

ဟူသော (မည်သူပြောမှန်းမသိသော) စကားတစ်စုကို သူမ

သတိရလိုက်မိသည်။ လမ်းသည်ဘက်ခြမ်းရောက်မှ သူ ဟန်ချက်ပျက်တော့သည်။

“ဟာ!.. ငါ့ဆီပုံးကြီးရော”

သူ့စွန့်စား ဝန်းကို အနီးဝန်းကျင်က အာရုံကျနေစဉ် တစ်ယောက်ယောက် အလစ်သုတ်ပြေးပုံရသည်။ သူမလည်း သူပစ်ချထားခဲ့သည်ကို မြင်လိုက်သည် ယခု ထိုနေရာ၌ မရှိတော့ပြီ။ သူမဟိုဒီကို အမြန်လိုက်ကြည့်မိသည်။ သူမကားရပ်ထားရာ ရှုထောင့်က နေရာအတော်များများသို့ ခပ်ဝေးဝေးထိ လှမ်းမြင်နေရသည်။

ဟုတ်ပြီ။ ဟိုးမှာ ဆိုက်ကားတစ်စင်း ကျောပေး၍ ဘုရားလမ်းထဲ နင်းဝင်သွားနေသည်။ သူ့ဆီပုံးဝါဝါကြီးကို နောက်ခုံတွင် တင်၍ လက်ပြန်ထိန်းကိုင်၍ စီးနင်းနေသူတစ်ယောက်... သေချာသည် သုတ်ပြေးပြီ။

သူမ အလိုလိုပင် ကားသော့ဖွင့်၍ ဂီယာထိုးပြီး တရှိန်ထိုးမောင်းလိုက်ခဲ့မိပြီးသား ဖြစ်နေသည်။

ရွာလယ်ပိုင်းလမ်းထဲ ဆင်းချသွားသည်လမ်းက အနည်းငယ် ကျဉ်းသည် သူမလမ်းကျဉ်းထဲ ချိုးဝင်လိုက်သည်။ မီလာသည်။ ဟွန်းတီးသည် အလစ်သမားက အတင်းနင်းခိုင်းနေသည်။

ရိပ်မိလားမသိ လမ်းမပေးနဲ့ဟု ပြောနေပုံရသည်။

လှည့်ကြည့်လှည့်ကြည့်နှင့် လိပ်ပြာမလုံပုံကို ဆိုက်ကားဆရာကပါ ရိပ်မိလာပုံရသည်။

လမ်းနည်းနည်းပေးသည်။ သူမကပ်၍ ကျော်တက်သည်။

“ကျွီး!!.. ”

ပိတ်ရပ်... ဒေါသနှင့်ဆင်း၍ တံခါးကို ဆောင့်ပိတ်ချလိုက်သည်။

“ဂျိတ်!”

ပုံးကိုအနီးကပ် မြင်ရသည်။ သေချာသည် ဆီပုံးဟောင်းကြီး... သူ့ဟာ... သူပစ်ချထားခဲ့တာ။

နေဝင်လူလူအချိန်... လမ်းကြား လူပြတ်နေရာတွင် ယောက်ျားသားနှစ်ယောက်ကို ရင်ဆိုင်ရန် သူမထံ ဘယ်ကခွန်အား သတ္တိတွေ ဝင်လာသည် မသိ။ ဆိုက်ကားပေါ်က မျက်တွင်းချောင်နှင့် ဂျင်းအင်္ကျီနှင့်ကောင်ကို ရဲရဲပင် ရင်ဆိုင်ကြည့်၍...

“ဒီမယ်ရှင့်... ယောက်ျားကောင်းတစ်ယောက်က လူမှုဝန်ထမ်းစိတ် လူစိတ်အပြည့်နဲ့ သက်ကြီးရွယ်အိုကြီးကို စွန့်စွန့်စားစား ကယ်တင် ကူညီနေတဲ့အချိန်မှာ တခြားယောက်ျားတစ်ယောက်က အဲ့ဒီလူရဲ့ပစ္စည်းကို အလစ်သုတ်တယ်၊ ဒီအထိထွက်ပြေးလာတယ် အဲ့ဒါမျိုးဟာ ဖြစ်သင့်သလား!”

ဂျင်းအင်္ကျီနှင့်လူသည် ဟန်ချက်ပျက်နေသော အမူအရာကို ချက်ချင်းပြင်လိုက်ပြီး ရံသဲ့သဲ့ မျက်နှာပေးနှင့်...

“ဟင်!... သည်းလေး၊ သည်းလေး ဘာတွေလာပြောနေတာလဲ၊ သည်းလေးစကားတွေကို ကိုယ်လုံးဝနားမလည်းဘူး၊ စကားကတော့ လွှတ်ကဗျာဆန်တယ်”

“ဘာလို့နားမလည်ရမှာလဲ အဲ့ဒါ ကိုလူမော် ဆီပုံးပဲ၊ အဲ့ဒီပုံးပစ်ချပြီး ကားတိုက်တော့မယ်အတွေးကို သူ့အသက်စွန့် ဝင်ကယ်နေတာ၊ ရှင်သတ္တိရှိရင် ဆိုက်ကားပေါ်က ဆင်းလိုက်စမ်း”

“သည်းလေးက နပန်းလုံးဖို့ ဝါသနာထုံပုံရတယ် ရတယ်လေ... လာပြီ”

ခြေနင်းကိုကျော်ဆင်းရန် ခါးကုန်းထလိုက်သော ဂျင်းကောင် တင်းခနဲ ခါးဆန့်၍ ထောင်မတ်သွားသည်။ ကုပ်ပိုးကို လှမ်းဆွဲ၍ ကိုင်မြှောက်လိုက်သူက ဆိုက်ကားဆရာ ထွားထွားကြီး။

“ခွေးမသား ငလီ၊ ငါအတန်တန်မေးတယ် မင်းဟာ ဟုတ်ရဲ့လားဆိုတော့ ဟုတ်ပါတယ်ဆို၊ ဆိုက်ကားခ နှစ်ဆပေးမယ် ဆိုကတည်းက ငါ မယုံတာ၊ လက်စသတ်တော့ လူတိုင်းကို ကူညီတတ်တဲ့ ကြီးတော်ဆယ်တင်နဲ့ လူမော်တို့ သားအမိဟာကိုး၊ တောက်!... ခွေးမသား သေပေရော”

လွင့်ပစ်သလို ဆောင့်တွန်းလှဲ၍ ဆိုက်ကားပေါ်က ဆင်းလာသည်။ ဂျင်းကောင် ခြံစည်းရိုးဘေး ခွေလဲနေရာမှ လက်တယမ်းယမ်း ကာ၍...

“ကြောက်ကြောက်ပါပြီ ကိုကြီးအောင်ဒင်ရာ ကျ... ကျနော် ယင်း... တအားကိုက်နေလို့ပါ၊ လူ... လူမော် ဆီ... ဆီပုံးမှန်းလည်း မသိလို့ပါခင်ဗျာ”

“အေး... ယင်းကိုက်နေရင် နားရင်းရိုက်ပေးရတယ်တဲ့... တစ်ချက်ပဲ... တစ်ချက်တည်း... ခွေးမသား... လာ”

သူမ ကိုအောင်ဒင်ဆိုသူကို ဝင်ဆွဲရပါတော့သည်။

“သူ ဝန်ခံနေပြီပဲ အစ်ကိုကြီးရယ် မလုပ်ပါနဲ့တော့”

“လုပ်ပေးမှ မှတ်မဲ့ကောင် ကလေးမရဲ့၊ လူမော်တို့ သားအမိဟာ အလွန်စိတ်ကောင်းရှိတာကွဲ့ သူတော်ကောင်းတွေပစ္စည်းကိုမှ

ဒီကောင်”

“ကျွန်မတောင်းပန်ပါတယ်ရှင် ကိုလူမော်လမ်းဆုံမှ ဆီပုံး ပျောက်လို့ သောကများနေရှာပြီ၊ အစ်ကိုကြီး အမြန်သွားပို့ပေးပါ သူ့ကိုသိတယ်နော်”

“အိမ်နီးချင်းတွေကလေးမရဲ့ အရမ်းခင်တယ်”

“ကဲ. . လုပ်အားခတော့ ကျွန်မဆီကပဲ ယူသွားပါရှင်”

“ဟိုလူ. . ထ၊ ရှင် နောင်တ တကယ်ရတာလား!”

“ရပါတယ်ခင်ဗျာ နောက်မဖြစ်စေရပါဘူး၊ အား. . ကျွတ် ကျွတ်”

“ရော့. . ရှင် ယင်းကိုက်ပျောက်ဆေး ဝယ်သောက်၊ ယူပါ ဒီဆီပုံး ရောင်းရင်တောင် ရှင် အဲ့လောက်မရဘူးယူပါ”

ဟန်ဆောင်၍ပင် အင်တင်တင်လုပ်မနေပါလေ၊ ငွေယူ၍ ငလီဆိုသူ သုတ်ခြေတင်တော့သည်။

“အစ်ကိုကြီးလည်း ဆိုက်ကားခယူပါရှင်”

“မယူတော့ပါဘူး ငါ့ညီမရယ်၊ လူမော်ကျေးဇူးတွေ အစ်ကို ကြီးတို့ ဒီတစ်သက် ဆပ်တောင်မကုန်နိုင်ဘူး၊ အစ်ကိုကြီး သားသမီး တွေကို တစ်လျှောက်လုံး စာသင်ပေးလာတာလေ၊ ရှစ်တန်းကို အကြီးကောင် ဂုဏ်ထူးနဲ့ကို အောင်ခဲ့တာကွဲ့၊ တို့တွေ အပြင်ကျူရှင် ဘယ်ထားနိုင်လိမ့်မတုန်း”

“ဆိုက်ကားခ မယူလည်း နှုတ်ပိတ်ခ အနေနဲ့ ယူကိုယူမှ ဖြစ်မှာပါရှင်၊ ဒီကိစ္စမှာ ကျွန်မပါဝင်နေတာ သူလုံးဝမသိစေချင် ပါဘူး၊ သူ့ကို သွားမပြောပါနဲ့နော် သူနဲ့ကျွန်မ. . အဲ. . ဘယ်လိုပြော

မလဲ စကားများထားလိုပါရှင်”

“သူဟာသူသိသွားရင်တော့ အစ်ကိုကြီးလည်း မတတ်နိုင် ဘူးနော်”

ဖြူစင်ရိုးသား၍ အမှန်တရားဘက်မှာ ရပ်တည်တတ်သော ဆိုက်ကားဆရာကြီး အိတ်ကပ်ထဲ အချပ်ကြီးသုံးရွက် သူမ အတင်း ထည့်ပေးဖြစ်ခဲ့ပါသည်။ လမ်းဆုံးဈေးထိပ်မှာ ဈေးခြင်းတောင်းကြီးနဲ့ ယောင်လည်လည်ဖြစ်နေတဲ့ မေမေကတော့ မိုးမွန်အောင် ပူညံပါ တော့သည်။

ဟင်းဟင်း. . . သူငယ်ချင်းအိမ်က သန့်စင်ခန်း သွားဝင် တာလို့ မေမေကို လိမ်မိတယ်၊ ကျွန်မနုလုံးအိမ်ကို အဲ့ဒီအချိန်ကစပြီး ကိုယ့်အတွက် သန့်စင်ထားခဲ့မိပါတယ်ဆိုရင် ယုံမလားရှင် ဝတ်မှုန် ပုံမပြောတတ်ဘူး။

မောင်ပြောတတ်တဲ့ အဖြစ်မှန်ပုံဝတ္ထုတွေကိုတော့ ဝတ်မှုန် နားနဲ့ဆတ်ဆတ် ကြားဖူးရပါတယ်မောင် ဝတ်မှုန်စားလေ့ရှိတဲ့ မုန့် ဟင်းခါးဆိုင်က. . မောင်ထိုင်လေ့ရှိတဲ့ လက်ဖက်ရည်ဆိုင်က စားပွဲနဲ့ ဝါးထရံတစ်ချပ်ပဲ ခြားတယ်လေ။ (ကျွန်မ မောင်လို သုံးနှုန်းလိုက်မိ တယ်. . လွမ်းလို့ စိတ်ထဲက တိတ်တိတ်လေး ခေါ်မိတာဆိုတော့ စိတ်ကျိုးနေလို့ပါ. . မောင်)

မောင့်စကားတွေ မောင့်ရင်ထဲက နာကျင်စေတနာတွေ ကို. . နှစ်ပေလောက် အကွာအဝေးက ကျွန်မအတော်များများ ခံ ကြားခဲ့ရပါတယ်မောင်။

“ဆင်းရဲတာ ကျေနပ်စရာ အရမ်းကောင်းတယ် သူငယ်ချင်း

တို့... ငြိမ်ဝပ်ပိပြားအောင် အကြောက်တရားနဲ့ အမိခံထားရတဲ့ အများပြည်သူနဲ့ တစ်သားတည်းနေခွင့်ရနေတာ... နည်းတဲ့ အခွင့်အရေးလား” တဲ့။ သူ့ လူမှုဝန်ထမ်းစိတ်၊ ပရဟိတစိတ်။

“ငါကတော့ လိပ်ပြာလုံတယ် ချစ်ဖို့... သမာအာဇီဝနဲ့ အသက်မွေးနေထိုင်ကြောင်း သက်သေပြပြီးသားပဲ” တဲ့။ သူ ဘဝခံယူချက်။

“ပထမအရွယ်လေကွာ ပညာရှာမယ်၊ ဗဟုသုတ အကြားမြင်နဲ့ သတင်းစုဆောင်းမယ်၊ တိုးတက်ကြီးပွားနိုင်တဲ့ လမ်းစတွေကို အာရုံစိုက်ပြီး ကြည့်ထားမယ်၊ ဉာဏ်နဲ့ ဝီရိယကို လေ့ကျင့်ပျိုးထောင်ထားမယ်၊ ဒုတိယအရွယ် ဥစ္စာရှာဖို့ အကျင့်သီလနဲ့ ကတိစကားတည်ခြင်းကိုပါ တည်ဆောက်ထားမယ်၊ ဒီအရွယ်မှာ ဆင်းရဲနေတာ ရှက်စရာမှ မဟုတ်တာ၊ ပညာရှာ ပမာသူဖုန်းစားတဲ့ ဆင်းရဲတာကို ရှက်နေရင် ဘယ်တော့မှ မတိုးတက်ဘူး” တဲ့။

တက်ကျမ်းတွေကို စုကျစ်ပြီး အနှစ်ထုတ်ထားတဲ့ သူ့စကားပါ... သူ့နှလုံးသားပေါ့... သူ့အနာဂတ်ပေါ့... ။

မောင်ကတော့ မသိပါဘူး ထရံအပြကြားက ကျွန်မ ချောင်းချောင်းကြည့်နေခဲ့တာ၊ မောင်စကားပြောတာကို မောင့်စားပွဲက ဘော်ဒါတွေတင်မကပါဘူး ဘေးဝိုင်းတွေကပါ ငြိမ်သက်နားထောင်လေ့ရှိတယ်လေ။ လက်ဖက်ရည်ဆိုင်ပိုင်ရှင် ကိုဝဏ္ဏကြီးတောင် လူလာအောင် အသံအကျယ်ကြီး ဖွင့်နေကျဟာကို မောင်တို့ ဒေါင်လာထိုင်ပြီဆို အသံနှိမ့်ပေးတယ်။ မောင် နိုင်ငံရေးအကြောင်းတွေ အားပါးပါးပြောနေပြီဆို သီချင်းပါ အပြီးပိတ်ပစ်တတ်လာတယ်။

ရင်ထဲက စေတနာတွေ အပြည့်နဲ့ ပြောလေ့ရှိတဲ့စကားတွေမှာ နိုင်ငံနဲ့ လူမျိုးကို ချစ်စိတ်ဟာ မောင့်မျက်လုံးမှာ ဖိတ်လက်လို့။

ကျွန်မလေ ကြည်ညိုလိုက်တာ... ။

“(၁၉၅၈)ခုနှစ် တော်လှန်ရေးကောင်စီ မတက်ခင် လေးနှစ် အလိုပေါ့ဗျာ၊ ကမ္ဘာမှာ အချမ်းသာဆုံးဆယ်နိုင်ငံစာရင်းထဲမှာ ဘယ်နိုင်ငံပါလည်း... သိလားကိုဝဏ္ဏ”

“အမေရိကန်လား... ဆွစ္စလန်လား... ပဲ”

“မူတ်ဘူးကိုဝဏ္ဏ ဟောဒီ အီကော်နော်မီ မဂ္ဂဇင်းဟောင်းမှာ ပါတာ ဘယ်နိုင်ငံလည်း ကြည့်လိုက်”

“ဟာ... ဘားမားတဲ့... တို့မြန်မာနိုင်ငံပါလား!”

“ဟုတ်တယ် ကိုဝဏ္ဏ၊ ဘယ်လောက် ဂုဏ်ယူဖို့ကောင်းလဲ အခု ကမ္ဘာပေါ်မှာ (၁၉၇၇)နိုင်ငံရှိတယ် MYNANMAR ထက် ဆင်းရဲတာ အောက်မှာ (၆)နိုင်ငံပဲရှိတော့တယ်၊ ဘယ်လောက် ယူကျုံးမရ ဖြစ်ဖို့ကောင်းလဲဗျား... ။”

မောင့်အသံတွေ တကယ့်ကို ကွဲအက်တုန်ခါနေခဲ့ပါတယ် စကားလေးကတော့ လေးလုံးထဲပါ ‘ယူကျုံးမရ’ တဲ့၊ မောင်ပြောနေပုံက အဲ့ဒီစကားလုံးလေးတွေကို ဖြန့်ကျက်လိုက်ရင် ထောင်သောင်းမကတဲ့ စကားလုံးတွေ ဖူးလွှမ်းလို့ ကိုယ့်နိုင်ငံကိုယ့်လူမျိုး မျက်နှာပုန်းလှပြီး ကမ္ဘာအလယ်မှာ အထက်တန်းကျစေချင်တဲ့ မြင့်မြတ်စိတ်ထားတွေ အဆင်းသားပေါ်လွင်လို့... ကျွန်မ ကြက်သီးတွေ တဖြန်းဖြန်း ထခဲ့ရပါတယ်ရှင်။

ဆယ်တန်းကို မောင် ဂုဏ်ထူးလေးဘာသာနဲ့ အောင်

ကြောင်း ကြားရတယ်... ကျွန်မက နှစ်ဘာသာပဲပါတယ်။ ကျွန်မ ထက် မောင့်အတွက် ကျွန်မဝမ်းသာဂုဏ်ယူမဆုံး ဖြစ်ခဲ့ရပါတယ်။ ဖေဖေကို နေ့မအိပ်ညမအိပ် ပြုစုနေတဲ့ အထူးကုဆေးရုံပေါ်မှာ အဲဒီအောင်စာရင်းသတင်းကို ကျွန်မကြားတာပါ။ စိတ်နှမ်း ပင်ပမ်း နေတဲ့ကြားက ကျွန်မပျော်လိုက်တာ။ (ကန်တော့ပါဖေဖေ ပျော်စရာ ကိုတော့ ပျော်မိတယ်လေ)

ဖေဖေကို ရန်ကုန်မှာပဲသင်္ဂြိုဟ်ပြီး ပြန်လာတော့... သတင်း ဆိုးက ကြုံဆိုနေပြန်ပါတော့တယ်။ မောင့်မေမေ ဆုံးတယ်တဲ့။ ထင်းခွဲ ရင်း လက်ကိုခါးထိရာက မေးခိုင်းဝင်တာတဲ့။ ဘုရားပွဲမှာ အကြော် ကလည်း ရောင်းကောင်းနေလို့ မဖြစ်လောက်ဘူး ထင်ရာက အ ညှော်မိပြီး ငန်းဝင်သတဲ့။ သုံးရက်ပဲ ခံတယ်တဲ့။ ကျွန်မပြန်ရောက် တော့ ရက်လည်ပြီးပြီ။

ကျွန်မ ဆွဲကြိုးလေးရောင်းပြီး မောင့်အိမ်ကို အရဲစွန့်လာခဲ့ ပါတယ်မောင်။ ကိုသံခဲရယ်၊ ကိုချစ်ဖော်ရယ်၊ ကိုအောင်ဒင်ရယ် သုံးဦးသား အိမ်လေးထဲမှာ ခေါင်းချင်းဆိုင် တိုင်ပင်နေကြတယ်။

သူတို့ရှေ့မှာ ငွေချေးစာချုပ်၊ ဦးထွန်းဒေါ်အကြင်ဆီမှာ ခြံနဲ့ အိမ်ကို ပေါင်သွားတဲ့စာချုပ် ကိုချစ်ဖော်က...

“လူမော်ဟာ ဟောဒီ ကမ္ဘာလောကထဲမှာ အလေးအထား ဆုံး မိန်းမနှစ်ယောက်ပဲရှိတယ်တဲ့။ တစ်ယောက်ကတော့ သွားရှာ ပြီတဲ့။ နောက်တစ်ယောက်ကိုတော့ ဒါလေးပေးလိုက်ပါတဲ့။ သူဟာ အမေသေတာတောင် ဒါဟာ လောကဓံတရားပါတဲ့...”

အင်မတန် စိတ်ဓါတ်ခိုင်တယ် အံတင်းတင်းကြိတ်ပြီး စိတ်

ဖြေနိုင်တဲ့ သူကို တို့အားလုံး အံ့သြကြရတယ်...

သူ့အထုပ်ထမ်း အိတ်ကလေးလွယ်ပြီး ဒီစာလေးပေးတော့ သူ့အသံတွေ အက်နေတယ်၊ လက်တွေ တုန်နေတယ်၊ အဲ... သူ မျက်ရည်ဝဲနေတယ်...

သူ့မယူရင်လည်း ကျွန်တော့ဘဝမှာ ပထမဆုံး ရေးတဲ့စာမို့ ကိုသံခဲဖြစ်ဖြစ် ကိုကြီးအောင်ဖြစ်ဖြစ် သိမ်းထားလိုက်ပါတဲ့”

ကိုအောင်ဒင်ကြီးက ယောက်ျားရင့်မကြီးဖြစ်ပါရက်ကနဲ့ ဝဲ ကျလာတဲ့ မျက်ရည်ကို ပုတ်ခတ်ပုတ်ခတ်ထိန်းရင်း...

“သူ့ကိုလာနှုတ်ဆက်ကြတာ အိမ်ရှေ့ခြံထဲ ပွဲတော်ကြီးကျ နေတာပဲ အားလုံးငိုနေကြတာ ဘွားလုံးကြီးဆို သူ့ကိုထိုင်ကန်တော့ တာ... ဆိပ်းပါသွားတဲ့နေ့က သူကယ်ထားတဲ့ ဘွားလုံးကြီးလေ၊

ရပ်ကွက်ဓမ္မာရုံဝင်းထဲ တဲတစ်လုံးသူ့ဆောက်ပေးပြီး တစ် ရပ်ကွက်လုံး ဝိုင်းစောင့်ရှောက်အောင် သူပဲစည်းရုံးခဲ့တာ တို့ရပ် ကွက်ရဲ့ ဘိုးဘွားရိပ်သာပေါ့။ အဲ... ငလီလည်းလာတယ် ငါ့ညီမ ဆုံးမလိုက်တာ ဘိန်းပြတ်သွားပကွဲ့ သာဓုခေါ်ပေတော့တဲ့”

“သူ... သူ... ဘယ်ကိုသွားတာလဲ... သူ လိပ်စာပေး သွားလာဟင်... သူနဲ့ဆက်သွယ်ချင်ရင်...”

ကျွန်မလည်း ငိုချင်ချင်... ရင်တုန်တုန်နဲ့ မေးခွန်းတွေ ဒလဟော ဒရောသောပါး မေးချလိုက်မိပေါ့။

“အဲဒီစာထဲမှာ ပါလိမ့်မယ်ထင်တာပဲ”

ရင်ခွင်မှာ ဖိကပ်ထားမိဆဲ လွန်ခဲ့တဲ့ ရှစ်နှစ်က စာလေးတို့ ရင်ခွင်က ခွါလိုက်မိသည်။ အိပ်ရာပေါ် အသာအယာပြန်လှည့်ချရင်း

၁၀၀

နတ်ရွာမှီး

သူလက်ရေးလှလှတွေကို အကြိမ်ပေါင်း သောင်းချီဖတ်ခဲ့ပြီးသားပေမယ့်...။

ယခုတစ်ခါ ထပ်ဖတ်ရန် တရိုတသေ ဖွင့်နေမိပြန်တော့...။
ဟိုးတုန်း ပထမဆုံးနေ့က... ပထမဆုံးဖတ်ရန် ဖွင့်လှစ်နေသလို ပါပင်...။ ရင်က အသစ်ပြန်ခုန်နေပါလားရှင်။

ဝတ်မှုန်

မင်းမေတ္တာကို ရရင်ရသိမယ် (ရရင်)

အမေ့ကျေရူး ဆင်ဖြူနဲ့..

မင်းမေတ္တာကို ရရို့..အဲဒီနှစ်ချက်နဲ့

တို့ဇနီးထွက်သွားပြီ

ဆက်ဆက်ပြန်လာမယ်

စောင့်ရှောက်စောင့်ပါ။

ဝစီကံနဲ့ပြောမှ စကားမဟုတ်ပါ

ကာယကံ မနောကံကလည်း

အတောမသတ်အောင် စကားတွေ

ပြောတတ်ပါတယ်။

လှူမော်

P.S

မင်းကိုသနားနဲ့တာမဟုတ်ဘူး

မင်းကိုစမြင်မြင်ချင်...

အမည်မဖော်လိုသူ ဝဂီပေါ်

၁၀၀

ဘုတကမ္ဘာထက်သေတ္တာထမ်းပေးခဲ့တာ

ချစ်လို့....။

တဲ့...။ အဲဒါသူစာ။

ဗိုလ်ချုပ်ပြောတဲ့ ပဲပြုတ်နဲ့ နံပြားပဲ... ကျွန်မမေတ္တာကို ရရင်တဲ့...။ ကဲ စဉ်းစားသာ ကြည့်ကြပါတော့ရှင် (ခေတ်စကားနဲ့) ကျွန်မဘယ့်ကလောက် ဟတ်ထိမလဲဆိုတာ...။

ဖျတ်ခနဲ ခေါင်းထဲပြန်ဝင်လာသည်က...။

အမေ့ရုဏ်သိက္ခာ...။

အမေ့... အရှက်...။

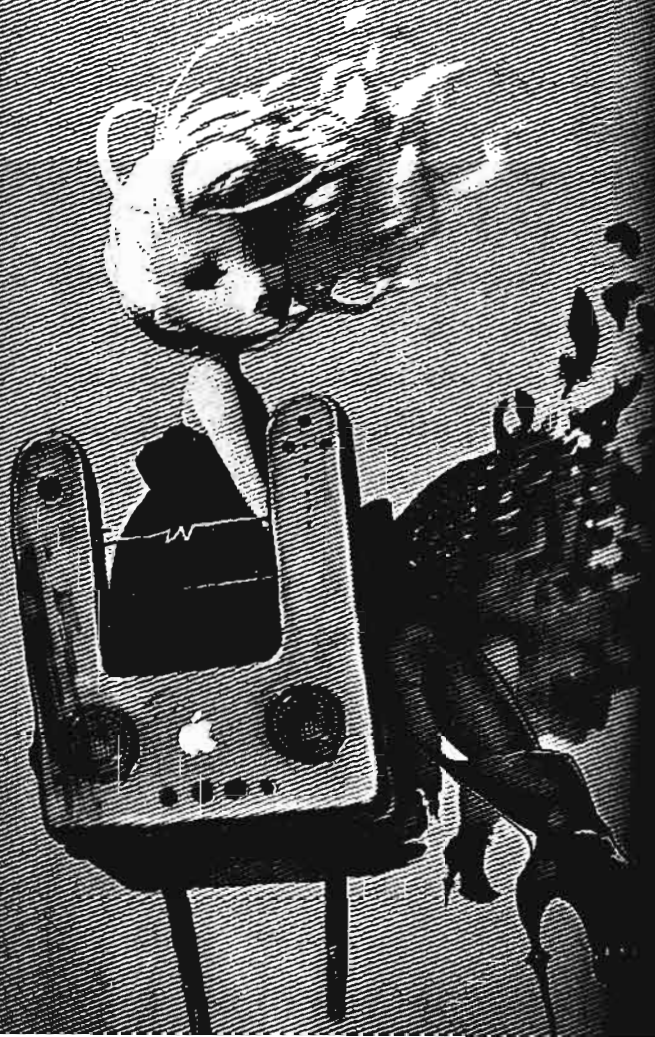
အမေ့... အ... သက်...။

ညိတ်ခနဲ ခေါင်းလေး...။ တစ်ချက်...။

ဟူး...။

ဘာမှမသိရင်က
အမှန်တရားဟာ
တော်တော်များများသိလာတော့
အမှားတရန်ဖြစ်သွားတယ်။ ၊

အမည်မဖော်လိုသူ တိုပေါ် ၁၀၃

အသုံး(၈)

“**ငါ**ဝမ်းသာလိုက်တာ ဉာဏ်ကျယ်ရာ၊ ဆန်အိတ် မဲ
ပေါက်တဲ့အထဲမှာ ပလပ်စတစ်ကောက်တဲ့ ကလေးတွေရဲ့ မိသားစု
လေးစု ပါနေလို့လေ...”

“ဆရာသမား အဲ့ဒီနေ့က ခွေးတွေနဲ့ မိတ်ဆက်ပေးခဲ့တဲ့
ကလေးရှစ်ယောက်လုံးဟာလည်း အဲ့ဒီမိသားစုလေးစုရဲ့ အိမ်သား
တွေပါပဲ ဘော့စ်ရာ... ဒီမြို့လေးမှာတော့ အဲ့ဒီမိသားစုလေးစုသာ
အဆင်းရဲဆုံး ကာကဝိလိယ မိသားစုဝင်တွေပဲ၊ ခုတော့ အားနိုင်
သောက်နိုင်တဲ့ စီးပွားရေးကိုယ်စီနဲ့ အတည်တကျဘက် ဦးတည်

နေပါပြီ”

“အဲ့ဒီ ဗျူးဖို့ကိစ္စနဲ့ ပုံပိုးဖို့ကိစ္စ မင်းနဲ့ တုတ်တုတ်တို့ကို လွှဲထားရကျိုးနပ်ပါတယ်၊ ငါက အမေ့အုတ်ဂူကိစ္စ လုံးပမ်းနေရလို့ပါကွာ”

ပြုံးနေသော တုတ်တုတ်က သူ့ခွက်ထဲ ကော်ဖီထပ်ဖြည့်ပေရင်း.. .

“အဒေါ်ပြောချင်နေတဲ့စကား ရှိတယ်လူကလေး အမှန်တရားဘက်တော်သားဆိုတော့ ရင်ထဲသိမ်းထားရတာ လိပ်ပြာမလုံလို့ ဉာဏ်ကျယ်အမှန်အတိုင်း အဒေါ်ပြောလိုက်တော့မယ်နော်”

“ကျွန်တော်အမှတ်ယူသလို ဖြစ်မှာစိုးလို့ ထိန်ချန်ထားတာပါ အဒေါ်ရာ ပြောလိုက်ပါ. . ရတယ်”

သူကလည်း ပြုံး၍ ကော်ဖီခွက်ပြန်ချရင်း.. .

“ကျွန်တော့်မှာ ဒီမိသားစုပဲရှိတာပါတုတ်တုတ်ရာ မိသားစုစိတ်ဆိုတာ ပွင့်လင်းမှုရှိမှ ယုံကြည်မှုနဲ့ နွေးထွေးနေတတ်တာ၊ ရင်ထဲရှိတာ အကုန်ပြောကြ”

ဗလကြီးကတော့ ထမင်းကြော်သာ ပလုတ်ပလောင်း လွေးရင်း လိုက်ငေးနေ၏။

“တစ်နေ့ ရန်ကုန်မှာ. . ငါသိပ်လွမ်းတယ် ဉာဏ်ကျယ်ရာ အမူးသောက်မယ်ဆိုပြီး ဘီယာဆယ်လုံးထိ သောက်တယ်ဆို”

“ဟုတ်တယ်. . ဘာတွေဖြစ်ကုန်မှန်းတောင် မမှတ်မိတော့ဘူး”

“ရှစ်လုံးအကုန်မှာ ဆရာ ရင်ဖွင့်တော့တာလေ အသေးစိတ်ကိုပြောပြတော့တာ၊ ဆရာငယ်ချစ်အကြောင်းပေါ့ သူ့ကြောင့်

ဒီအခြေအနေရောက်အောင် ဟိုးအောက်ခြေ စည်ပင်အိမ်သာဆေးသမားဘဝကနေ တက်လာရတဲ့အကြောင်း၊ သရက်တော ဦးဝေနကျောင်းက ဘုန်းကြီးကျောင်းသားဘဝ G.T.C ကျောင်းသားဘဝမှာ နေကြာစေ့ ကွာစီ ဇီးပေါင်းထုပ်ကို ကျောင်းသူကျောင်းသား အချင်းချင်းကြား မရှက်မကြောက် အိတ်တစ်လုံးနဲ့ ရောင်းခဲ့ရတဲ့ဘဝ၊ တစ်ကျောင်းလုံးက နာမည်ပြောင် ကွာစီလို့. . .”

“ဉာဏ်ကျယ် လိုရင်းမရောက်ဘူးဟယ် နင့်ဟာက၊ ကွန်ပျူတာမှတ်တမ်းထဲက လူကလေး ကိုယ်တိုင်ရေး အတ္ထုပ္ပတ္တိကို နင်ဖတ်ကြည့်ဖို့ လျှို့ဝှက် PASSWORD ပါ ပေးတဲ့အထိ ရောက်လိုက်တော့” ဗလကြီးက. . .

“ဟုတ်တယ်လေကွာ ဆရာဘဝက ဆရာကိုယ်တိုင် သိပြီးသားကြီးပဲဟာ မင်းကပြန်ပြောနေတော့ ဇာတ်အိတာပေါ့”

“အေးပါကွာ ဘုန်းကြီးလူထွက်ဆိုတော့ V.C.D တစ်ခွေစာ ပြည့်အောင်ပါ. . ဟဲဟဲ. . .

ဉာဏ်ကျယ် မင်းဟာငါရဲ့ ကိုယ်ရေးအရာရှိလို့ မှတ်လိုက်ငါသိတာ ငါခံစားနေရတာ ငါလုပ်ချင်နေတာတွေ မင်းအကုန်သိထားမှဖြစ်မယ်တဲ့၊ PASSWORD မပေးခင် ပြောတာ၊ မင်း နှုတ်လုံရမယ်ရော. . ဘီယာကို သစ္စာရေ အဖြစ်သောက်တဲ့”

“ပေရှည်နေပြန်ပါပြီဟယ် ဒီမယ်လူကလေးရေ တုတ်တုတ်တို့ ဒီမြို့ကြီးကို သုံးလစောပြီး ရောက်နေကြတာလေ. . . အားလုံး စနည်းနာပြီးပြီ သူငယ်တော်အဖွဲ့က ကိုမောင်စန်းဦးကလည်း မင်မင်ပြီး ဒီမြို့ကအပ်ကျတာကအစ ဉာဏ်ကျယ်နဲ့တုတ်တုတ်ကို ပြောပြ

တယ်...။

လူကလေး အမေရဲ့ဆန္ဒတွေ ဖြစ်တဲ့နည်းနဲ့ပြည့်ပြီး အမေ
ကျေးဇူးဆပ်ချင်နေတဲ့ လူကလေးဆန္ဒပြည့်အောင် ကိုမောင်စန်းဦးဆီ
က သတင်းမှန်တွေ ဉာဏ်ကျယ်နဲ့တုတ်တုတ် စုဆောင်းကြတယ်။
လူကလေးအမေက ဆင်းရဲသားတွေ သင်္ဂြိုဟ်တာ ခဏခဏအခက်
တွေ့လို့ နာရေးကူညီချင်တယ် ပြောဖူးတယ်...။

အမေပိုက်ဆံရှိရင် ဟိုတန်ဆောင်းတွေ ပြင်ချင်တယ်တဲ့...
အဲ့ဒါတွေအပြင် ကြွပ်ကြွပ်အိတ်နဲ့ ဆန်လေးတစ်လုံးနှစ်လုံး ပြေးပြေး
ဝယ်နေကြရတာကို အမေမြင်ရတာ ရင်နာတယ်တဲ့။ အဲ့ဒီမှာ ဉာဏ်
ကျယ်... ဦးချန်းရှိန်နဲ့ ပလပ်စတစ်ကောက်တဲ့ ကလေးမိသားစုတွေ
မဲပေါက်အောင် တမင်မဲပေါက်အောင် ဉာဏ်ကျယ် ဉာဏ်ချွဲခဲ့တာပဲ”

“ဟုတ်လား ဉာဏ်ကျယ်”

“ဟုတ်ပါတယ်ဆရာ ကိုမောင်စန်းဦးကို စုံစမ်းခိုင်းခဲ့တာ
ပါ... အဆင်းရဲဆုံးမိသားစုက ပလပ်စတစ်ကောက်တဲ့ ကလေးရှစ်
ယောက်လုံးကို ဆရာထမင်းကျွေးမယ့်နေ့ အမှိုက်ပုံကိုရောက်နေ
အောင် ကိုမောင်စန်းဦးနဲ့ကျွန်တော် ကြိုတင်စီစဉ်ထားခဲ့တာပါ...”

“ငါ အဲ့လိုလုပ်မယ်လို့ မင်းကိုမပြောထားပါဘူးကွာ...”

“ဆရာအမေကို ဆရာဘယ်လောက်ချစ်တယ်ဆိုတာ ဆရာ
ကိုယ်ပွား ကျွန်တော်သိတယ်လေ။ ဆရာရေးထားတဲ့ ဆရာအမေ
စကား ကျွန်တော်ရွတ်ပြမယ်...”

ပလပ်စတစ်ကောက်မှ စားရတဲ့ကလေးတွေနဲ့ သခင်ကြည်
ဖြူမှ စားရတဲ့ခွေးတွေ... မိတ်ဆွေဖြစ်အောင် အမေလုပ်ပေးချင်

လိုက်တာ သားရယ်...တဲ့”

“မင်းတော်တယ် ဉာဏ်ကျယ်”

“ဘော့စ် ဒီရောက်ရင် အမေအုတ်ဂူလုပ်မယ်၊ အဲ့ဒါတွေ
လုပ်မယ်ဆိုတာ ဉာဏ်ကျယ်ခံစားနိုင်ပါတယ်”

“နေပါဦး ဦးချန်းရှိန်ကြီး မဲပေါက်ပေးတဲ့အကြောင်းပြချက်
ကကော”

“ဆရာခိုင်ယာရီ ဖတ်ထားတာပဲ၊ ဆရာလက်က အမာရွတ်
အကြောင်းသိနေတာပေါ့... ပြီးတော့ အမေစကားလေ...”

ကိုယ်ကပေဖြစ်ရင်ခံ... ဒါလောကခံလို့တွေ့

ကိုယ်ကတူဖြစ်လာရင်လည်း... ပြန်မနံနံနဲ့

သံသရာကိုပါသွားမယ်...

အပြန်တစ်ရာ ပြန်ကောင်းပြလိုက်ပါသား...

ဆိုတာလေ ဆရာသမားက အမေစကားတွေကို စိတ်ကြိုက်
လိုက်နာချင်လို့ ရနေပြီပဲ၊ ဆရာကို စိတ်ရောက်ကိုယ်ပါ နာကျင်အောင်
လုပ်ထားသူကို ဆရာ အပြန်တစ်ရာ ပြန်ကောင်းခွင့် ရနေမင့်ဟာပဲ”

သူလူရွေးတာ သိပ်မှန်သွားပြီဟု ကျေနပ်အားရဖြစ်ရသည်။

ဉာဏ်ကျယ်ကို သူ PASSWORD ပေးမိတာလည်း ကံ
ကောင်းခြင်း လက်ဆောင်တစ်ခုပေပဲ... ဉာဏ်ကျယ်ရော တုတ်
တုတ်ပါ သူ့လို မျိုးချစ်စိတ်စစ်စစ် ရှိသူတွေဖြစ်ကြောင်း ပို၍ သေချာ
လာသည်။

“ကဲ... ဉာဏ်ကျယ် ငါဘာလုပ်ချင်နေသလဲ၊ ဘာလုပ်လုပ်
သင့်သလဲ ကျယ်လိုက်စမ်းပါဦး မင်းဉာဏ်”

စဉ်းစားမနေဘဲ ချက်ချင်းပြန်ပြောသည်။

“ကျွန်တော်တို့ သုံးယောက်ကို တစ်မြို့လုံး သိနေပြီးပြီး ဘော့စ်ရ. . . အခုတော့အမည်မဖော်ဘဲ ခပ်ဆန်းဆန်း အလှူဒါန တွေလုပ်နေတဲ့ ကျွန်တောတို့ရဲ့ဘော့စ်ဟာ ဒီကား ဒီခြံကြီးရဲ့ အရှင် သခင်. . . ဗိုက်ပူပူနဲ့ မုတ်ဆိတ်ကျင်စွယ်နဲ့ အသက်လေးဆယ်ကျော် လောက် လူကြီးဆိုတာလည်း သိကုန်ပြီ. . .”

ဆိုတော့ကာ အာစရိ နာမည်ပေးကင်မွန်းတပ်. . . အဲ. . . အဲဒါက အူဝဲလေးတွေလုပ်တာပဲဟာ အာစရိနာမည် အသစ်တစ်ခု ရွေးတော့. . . အရပ်ထဲက ခင်ဗျားတို့ဘော့စ်က အဲဒီမုတ်ဆိတ်လား အဲဒီဗိုက်ပူလား နာမည်ကဘယ်သူလဲတဲ့၊ မေးနေကြပြီ ကိုမောင်စန်း ဦးကတောင် ခင်ဗျားတို့သူဌေးနာမည်က ဘယ်သူလဲဗျလို့ မေးနေပြီ”

“မင်းက ဘယ်လိုဖြေခဲ့လဲ!”

“ထုံးစံအတိုင်းပေါ့. . . နာရေးလှူတုန်းကလည်း သိန်းသုံး ဆယ် ဂုဏ်ပြုမှတ်တမ်းမှာ အမည်အဖော်လိုသူ၊ တန်ဆောင်းပြင် တုန်းကလည်း အမည်မဖော်လိုသူ၊ ဆန်လှူတော့လည်း အမည်မ ဖော်လိုသူ ဆိုတော့ကာ တစ်နေ့တော့ ပေါ်လာမှာပေါ့ဗျာလို့ ဖြေ လိုက်တယ်”

သူ အားရပါးရ ရယ်မောပစ်လိုက်မိသည်။ ပြီးမှ. . .

“အေးကွ. . . ပေါ်လီမာ အရေပြားတုနဲ့ ငါ့မျက်နှာကို ဖုံး ထားတယ်၊ မုတ်ဆိတ်နှုတ်ခမ်းမွေးလည်း တပ်ထားတယ်၊ ဗိုက်အတု လည်း ဖုံးထားတယ်၊ ဒါတွေဟာ တစ်နေ့ ပေါ်ကိုပေါ်လာမှာပဲ. . . ငါ့နာမည် ငါဘာပေးရင်ကောင်းမလဲလို့ အမျိုးမျိုး စဉ်းစားနေခဲ့တာ

မင်းခုပြောမှပဲ နာမည်ရတော့တယ်၊ ဟုတ်တယ်. . . ငါ့နာမည် ကို ပေါ်လာ. . . ဘယ်လိုလဲ လိုက်ဘက်ရဲ့လား!”

“ဟား. . . သိပ်ကောင်းတယ်၊ သူဌေးကြီး ဦးပေါ်လာ၊ ဗိုက် နဲ့လည်းလိုက်တယ် မုတ်ဆိတ်နဲ့လည်းအံ့ကိုက်ပဲ”

“အားလုံး သဘောတူတယ်နော်”

“တူတယ်” “တူတယ်” “တူတယ်”

“ကဲ. . . နာမည်တော့ ရပြီ၊ ဘာဆက်လုပ်မလဲ ဉာဏ်ကျယ်”

“မြို့မျက်နှာဖုံးတွေ ရပ်မိရပ်ဖတွေနဲ့ မိတ်ဆက်စားပွဲ ဇနီး အမှန်လုပ်ရမှာပေါ့ ဘော့စ်ရ”

“အေး. . . မင်းတော်ပြန်ပြီ ဉာဏ်ကျယ်၊ ငါလုပ်ချင်နေ တာနဲ့အတော်ပဲ. . . ဒါနဲ့ ဘယ်သူတွေ ဖိတ်မလဲ!”

“ကိုမောင်စန်းဦးနဲ့ကျွန်တော်နဲ့ အဲဒါကို စီစဉ်ပါမယ်၊ ဆရာ အဖိတ်ချင်းဆုံးဧည့်သည် အထူးဧည့်သည်ပါ ပါကိုပါစေရမယ်”

“ငါဟာ လူမော်ဆိုတာရယ် ငါ့ခင်မြစ်ရယ်ကိုတော့ အထူး လုံခြုံစေရမယ်နော်”

“အင်မတန်ပါးနပ်တဲ့ ရှစ်စပ်ဂျင်ကိုမောင်စန်းဦးတောင် မသိစေရပါဘူးဆရာ”

“ကဲလာ. . . ဉာဏ်ကျယ်၊ မင်းနဲ့ငါသိချိုင်း ခဏသွားကြည့် ကြမယ်”

“ဆရာလုံခြုံရေးအတွက် ကျွန်တော် စိတ်ပူနေရမှာလား!” ဗလကြီးက သူ့တာဝန်မဲ့ စကားဝင်ပြောလာသည်။

“ဦးစံထီရဲ့ ငြိမ်းချမ်းရေးနယ်မြေကွ. . . ဘာမူပူမနေနဲ့ ဟိုမှာ

ငါ့ကိုအသက်ပေး ကာကွယ်ခဲ့သူတွေရှိတယ်။ ကဲ. . တုတ်တုတ် ကျွန်
တော်တို့ သွားဦးမယ်”

“ကောင်းပါပြီ လူကလေး”

“အဒေါ်ကလည်းဗျာ ဘော့စ်နာမည် ဦးပေါ်လာလေ”

“ဟုတ်ကဲ့ပါ သူဌေးမင်းကိုပေါ်”

နှစ်ယောက်သား ကားရုံထဲ ရောက်လာသည်။

“ငါ အဖိတ်ချင်ဆုံး အထူးဧည့်သည်က ဘယ်သူများလဲ
ဉာဏ်ကျယ်”

“ဝတ်မှုန်တို့သားအမိကလွဲပြီး ဘယ်သူရှိဦးမလဲ ဦးပေါ်လာ
ရယ်. . . အဲ. . . အမည်မဖော်လိုသူ ကိုပေါ်ရယ်”

“အေးကွာ မတွေ့ရတာကြာလို့ ရင်တွေခန့်လိုက်တာ”

“လွယ်ပါတယ်ဆရာ သွားချောင်းကြမလား”

“သူက ကျောင်းတက်နေမှာလေ ကျောင်းကိုသွားချောင်းလို့
ကောင်းပါ့မလား!”

“ကဲ. . ကားပေါ်တက်ပါ။ ကားမောင်းရင်း ဉာဏ်ကျယ်
ဉာဏ်ချဲ့ ကြည့်ပါဦးမယ်”

“ကလစ်! . . ဂျိတ်! . . ဂျိတ်! . . ”

“ဝူး! . . ”

အထည်အိမ်ထဲ စွဲစေတဲ့အသံ

ဝေးနေလည်း ကြားယောင်တယ်

အမြဲတမ်း ××× မိတ်ဆွေရယ် ×××

မိုးမှာလည်း မတွေ့နိုင်တယ်

ဆောင်းမှာလည်း ရေထဲမလာတယ်

ခေါ်သွားဌာနထဲရယ် ×××

ကားထဲတွင် ဉာဏ်ကျယ်က သူ့အလွန်ကြိုက်သော ခိုင်ထူး
သီချင်းကို အလိုက်တသိ ဖွင့်ထားသည်။

“ကျောင်းဘက်မသွားနဲ့တော့ ဉာဏ်ကျယ်၊ ရက်ရှည်လများ
ငါမျှော်လင့်ခြင်းကြီးစွာ ကြိုးစားခဲ့ရတဲ့ ဆုလာဘ်ကို ဖြတ်သွားဖြတ်
လာ ပွတ်သပ်ကိုင်တွယ်ကြည့်ဖို့မှ မဟုတ်တာ၊ နီးကပ်လာပါပြီ အပိုင်
သိမ်းပိုက်နိုင်မှပဲ မလွှတ်တမ်း ပွေဖက်ထားတော့မယ်”

“ဒါဆိုရင် အမေအုတ်ဂူ လုပ်နေတဲ့ဆီကိုပဲပေါ့”

“အေး. . . အဲဒီမှာ ငါ့မော့ဆက်အဖွဲ့ဝင်တွေ ရှိတယ်၊ နောက်
ဆုံးသတင်းတွေ ငါ့ဗျူဟာတွေ ငါမစ်ရှင်တွေ အဲဒီမှာ တိုင်ပင်ဆွေး
နွေးပြီး ချမှတ်ရမယ်. . . ”

“ဝူး!”

ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ်ဖော်
မသူတော်တဲ့...
ဒီကားနည်းနည်းလျှော်တယ်...
ဖော်သင့်ရင် ဖော်ရတယ်...၊
ဗုဒ္ဓမြတ်စွာဘုရားတောင်
အဟံ...ငါဘုရားသည်...တဲ့
ဒီပနီကျမ်းဂန်မှာ ရှိတယ်...
မယ့်လှန်ကြည့်၊

တစ်ပြင်အဝတွင် အလှဆင်ထားသော တုတ်တုတ်
ဆိုင်ကယ်တစ်စီးနှင့် နံပါတ်ပါသော တရားဝင် ထိုင်းဆိုင်ကယ်တစ်စီး
ရပ်ထားသည်။ သူက ထိုနေရာ၌ပင် ကားရပ်ပြီး ဉာဏ်ကျယ်နှင့်
အတူ လမ်းလျှောက်ဝင်ခဲ့သည်။

“ဟိုကျရင်ဘော့စ်ကို ကျွန်တော်က ဘယ်လိုခေါ်ရမလဲ!”

“သူတို့ဆက်ဆံရေးအပေါ် ကြည့်ခေါ်ပေါ့ကွာ... ဟင်းဟင်း
မင်းနပ်ပါတယ်”

အဝေးကပင် အုတ်ပုံ သဲပုံတွေကြား အလုပ်များနေသော

လူလေးဦးကို ဉာဏ်ကျယ်လှမ်းမြင်ရသည်။

“ဟင်. . . ဆရာ မော့ဆက် ထောက်လှမ်းရေးအဖွဲ့ဝင်တွေ ဆိုတာ အဲဒါလား!”

“အေးလေ”

“အာစရိရဲ့ လျှို့ဝှက်အဖွဲ့ဝင်တွေကလည်း အာစရိလိုပဲ ဟားဟား”

“ဘာလဲကွ မင်းကဘာရယ်တာလဲ၊ ဘာလဲ ငါ့လိုပဲဆိုတာ က”

“ဪ. . . အမည်မပေါ်လိုသူ ကိုပေါ်တွေချည်း ဖြစ်နေ လို့ ဟိုဟာက ဝင်းပိုင်ကြီး ဦးစံထီ. . . အုတ်သယ်နေတဲ့ နှစ်ယောက် က ကိုသံခဲနဲ့ကိုချစ်ဖော်. . . ပန်းရန်ဆရာဂိုက်ဖမ်းနေတာက အာစရိ အိမ်နီးချင်း ကိုအောင်ဒင်ကြီး”

“ဟား. . . မင်းကိုတော့ ငါလန်တောင်လာပြီကွာ၊ ဝတ်မှုန်ရဲ့ ဇာတာပါ သိနေလားမသိဘူး”

“အဲဒါတော့မသိဘူးဘော့စ်ရ. . . ဝတ်မှုန်မားသား ဘော့စ် ယောက္ခမကြီး သွေးဆုံးကိုင်လို့၊ ဒေါက်တာဇင်သူ ဆေးခန်းမှာ ဘယ် နေ့က လာပြတယ်ဆိုတာတော့ သိတယ်၊ ပြီးတော့. . . သူ ခွေးမလေး အယ်နီ ဘယ်နေ့က ခွေးလေခွေးလွင့်တွေနဲ့ အလေလိုက်လို့. . . တိမွေးကုမှာ ငိုက်ရှိမရှိ သွားပြတာလည်း သိတယ်”

“ဟင်း. . . မင်းမှ တကယ့်မော့ဆက် အစစ်ပါလား ဉာဏ် ကျယ်၊ ငါလူမော်ဆိုတာ ဦးစံထီတစ်ယောက်ပဲ သေချာမသိတာ. . . ကျန်တဲ့လူတွေ နည်းနည်းပါးပါး ရိပ်မိနေမလားပဲ. . . မင်း မီးခွင်ကြည့်

ပြီး ကပေရော့”

ဦးစံထီ သရွတ်မွေနေရာက သူတို့နှစ်ယောက်ကို မြင်သွား သည်။

“လာ. . . မောင်ရင် မောင်ရင်က စိတ်ချလက်ချကို ပစ်ထား ခဲ့တော့တာကိုး၊ ချစ်ဖော်တို့ရေ ခဏလာကြဦးကွာ. . . ဒီမှာ မောင် လူမော်မိတ်ဆွေနဲ့ မိတ်ဆက်ပေးချင်လို့”

ကိုအောင်ဒင်တို့ အလုပ်လက်စသတ်နေစဉ် ဦးစံထီက. . .

“နေပါဦး ဒီမောင်ရင်လေးက ဆန်လှူတဲ့ မောင်ဉာဏ်ကျယ် မှတ်လား၊ မောင်ရင်နဲ့ ဘယ်လိုသိတာလဲ!”

“ဒါ. . . ဆန်လှူနေတဲ့ အမည်မပေါ်လိုသူ ဦးပေါ်လာလေ ဦးစံထီရဲ့ ကျွန်တော့်သူဌေးပေါ့”

“ဪ. . . နာရေးကားဝယ်ဖို့ လိုတဲ့ငွေလှူတာ တန်ဆောင်း တွေပြင်တာလည်း ဒီမောင်ရင်ပဲပေါ့”

“ဟုတ်တယ် ဦးစံထီ၊ ဆရာသမားက အလှူအတန်း လုပ် တာ ကမ္ဘာပေါ်နာမည်ကျန်ချင်တဲ့ လူမျိုးမှတ်ဘူးလေ”

“ဟားဟား. . . ရှာမှရှား ငါ့လိုလူမျိုးပါလား ဝမ်းသာသကွာ”

လာရပ်နေသော ကိုသံခဲတို့နှင့် ဦးစံထီက မိတ်ဆက်ပေး သည်။ တွေ့ရတာဝမ်းသာပါတယ်. . . လေးစားပါတယ်. . . တွေ့နဲ့ အတည်ပေါက် လက်ဆွဲနှုတ်ဆက်နေကြသည်ကို ဉာဏ်ကျယ်က တော့ ကြိတ်ရယ်ချင်နေပြီဖြစ်သည်။ သိသိကြီးနှင့် ဦးစံထီကို နောက် နေကြသည်ကိုးလေ။

“ချစ်ဖော်တို့ သံခဲတို့ မောင်အောင်ဒင်တို့က မောင်လူမော်ရဲ့

ငယ်ပေါင်းညီအစ်ကိုတွေလေ၊ ဟိုးတစ်နေ့က သူတို့တွေ ထန်းရည် လာသောက်ရင်း.. မောင်လူမော့မိတ်ဆွေ ဒီလိုဒီလိုပဲ အလုပ်လာ အပ်သွားတယ်လို့ ပြောမိတော့ ဝမ်းသာအားရ လုပ်အားလာပေးနေ ကြတာလေ၊ သူတို့စီးပွားရေးအလုပ်တွေ ပစ်ချထားခဲ့ကြတယ်.. လူမော့အမေ ဆယ်တင်မအရိုးကိုပါ တူးကြတယ်၊ သန့်စင်ပြီး တစ်စိစိ ပြန်ဆက်ကြတယ်၊ ဟိုးမယ်.. ဇရပ်ပေါ်က မှန်ခေါင်းထဲမှာ ဂူသွင်းဖို့ အဆင်သင့်ပဲ”

သူ ခုမှပင် ဇရပ်ပေါ် လှမ်းကြည့်မိသည်။ ကြည်နူးမျက်ရည် ဝေခနဲ လည်သွားသည်။ ချက်ချင်း ပြန်ထိန်းလိုက်ရသည်။ ဦးစံထီး က ကြည့်နေသည်။

“ဟား.. ဝမ်းသာလိုက်တာဗျာ၊ ထင်တောင် ထင်မထားဘူး အဲ.. လူမော့သိရင်လည်း ဝမ်းသာမှာပဲ ကျေးဇူးကြီးမားလှပါတယ် နောင်တော်တို့ရယ်”

ကိုအောင်ဒင်တို့ အုပ်စု ဒီလောက်အထိ လုပ်ထားလိမ့်မည် ဟု.. သူ မထင်ထားခဲ့ပါ လို့ခနဲ ရင်ထဲဖြစ်ရသည်။

ကိုအောင်ဒင်တို့လည်း ကြည်နူးနေပုံရသည်။

“နေပါဦး မောင်ပေါ်လာရ.. မောင်က လူမော့မိတ်ဆွေ အရင်းဆိုတော့.. လူမော့ သတင်းပလင်းလေးများ မသိရဘူးလား၊ သူဘယ်ရောက်နေလဲ ဘာလုပ်နေလဲ!”

“ကျွန်တော်လည်း မသိဘူးဦးလေးစံထီ အင်တာနက်က နေ သူဖြစ်ချင်နေတာတွေ ပြောတယ်၊ ကျေးဇူးခံကျေးဇူးစား မကင်း တော့ ကျွန်တော်က ငွေစိုက်ပြီး လိုက်လုပ်ပေးတယ်၊ လူမော့က

အင်မတန်လျှို့ဝှက်တဲ့ ငှပ်ကောင်တစ်ကောင်ပဲ ဦးလေးရ”

“ဒီကောင်လေး ဘာလို့ဒီလောက် ငှပ်နေတာလည်း ငါ လည်း မသိဘူး၊ ဒီကောင်ပေါ်လာရင် စံထီ အင်မတန်ထူးဆန်းတဲ့ သတင်းတစ်ခု ပေးချင်တယ်ကွာ၊ ဒီကောင့်အတွက် အလွန်တန်ဖိုး ကြီးတဲ့ သတင်းပဲ”

“ဘာ.. ဘာ.. သတင်းလည်း ဦးလေး!”

“သူ့ကိုယ်တိုင်ကိုမှ ပြောပြနိုင်မယ်ကွယ်၊ စိတ်မရှိပါနဲ့ မောင် ပေါ်လာ”

“ကျွန်.. ကျွန်တော် အင်တာနက်ကနေ လှမ်းပြီး သတင်းပို့ ပေးပါ့မယ်.. ပြောပါဦးလေးရာ ဘာသတင်းလည်းခင်ဗျာ”

ပြုပြုဖျာဖျာ ဟန်ချက်ပျက်နေသော သူ့ကို ကိုချစ်ဖေတို့ အုပ်စုက အူကြောင်ကြောင်ကြည့်နေသည်။ ဦးစံထီက မချီတန်ပြုံး ခေါ်မလား၊ ငါးခွံပြုံး ခေါ်မလား ပြုံးကြည့်ရင်း.. ခေါင်းကို ခပ်လေး လေး ခါယမ်းသည်။ လုံးဝ မပြောပြနိုင်ဘူး ဟူသော အမူအရာဖြစ် သည်။

“ဒီ.. ဒီမယ် ဦးလေး၊ ဂုဏ်သိက္ခာကြီးမားတဲ့ ကမ္ဘာကျော် သတင်းဌာနကြီးတွေတောင် လိုအပ်လာရင် သတင်းဝယ်ရပါတယ် ဦးလေးစံထီ အဲဒီသတင်း ကျွန်တော့်ကိုရောင်းပါ ဘယ်လောက်ပေးရ ပေးရ ကျွန်တော်ဝယ်ပါ့မယ်”

“အင်မတန် ကြေကွဲစရာကောင်းသလို အင်မတန် ကြည်နူး စရာကောင်းတဲ့ သတင်းကွ၊ ကာယကံရှင်ကိုယ်တိုင်နဲ့ ငါပဲသိတဲ့ သတင်း”

“ပြော... ပြောပါ ဦးလေးရာ၊ နှစ်ကိုယ်တည်းပြောမလား ဦးလေး အင်မတန်တောင့်တနေတဲ့ မီးသင်္ဂြိုဟ်စက် တည်လို့ရအောင် ကျွန်တော် ချက်လက်မှတ်ရေးပေးပါမယ်... ”

ဉာဏ်ကျယ် ကားထဲမှာ ချက်(စ်)စာအုပ်ပါတယ် သွားယူ”

“ယူမနေနဲ့ကွာ ကာယကံရှင်ကို ငါကတိပေးခဲ့မိတယ်၊ ငါ ကတိတည်ရမယ် ကာယကံရှင်က မှာတယ်... ကိုလူမော်ကိုယ်တိုင် ကိုတောင် ဦးစံထီ ပြောသင့်တယ်ထင်မှ ပြောပါတဲ့၊ ကျန်တဲ့သူ သိကြားမင်း နားကင်းကြီးနဲ့ ဆင်းလာပြီး မေးရင်တောင် မပြောပါနဲ့ တဲ့... မပြောနိုင်ဘူး မောင်ပေါ်လာ ဝမ်းနည်းပါတယ်”

ကိုအောင်ဒင်တို့အုပ်စုပါ ထိုသတင်းကို သိချင်လာကြပုံ ရသည်။ တစ်ယောက်မျက်နှာ တစ်ယောက်ကြည့်၍ လူရည်လည်ပုံ ရသော ရုပ်အသန့်ဆုံး ကိုသံခဲကို မင်းပြောဟု ဝိုင်းတွန်းနေသည်ကို ဉာဏ်ကျယ် မြင်နေရသည်။

ဘယ်နှယ်ကျွတ်ကြနေတာလဲ သူငယ်ချင်း အရင်းတွေဆို ပြီး။

“ဒီ... ဒီမှာ ကိုပေါ်လာ... အဲ... သူဌေးမင်း၊ ကျွန်တော် တို့ သုံးယောက်စလုံးဟာ လူမော်ရဲ့လူရင်းတွေပါ ညီရင်းအစ်ကိုလို နေခဲ့တာပါ။ ကျွန်တော်တို့ ဒီအခြေအနေရောက်လာအောင်... ကောင် ဘယ်ကဘယ်လို ထောက်ပံ့နေမှန်းကို မသိတာပါ။ မတွေ့တာလည်း ရှစ်နှစ်ကျော်ပါပြီ ခင်ဗျာ... သူ့သတင်း သိချင်ပါတယ် အဲဒါထက်ကို ဦးစံထီဆီက သူ့အတွက် အဖိုးတန်တဲ့ သတင်းထွက် လာဖို့က ပိုအရေးကြီးနေပါတယ်ခင်ဗျာ”

ဟုတ်တော့နေပြီ။ သူ့အာစရိ ရုပ်ဖျက်သရုပ်ဆောင်နေတာ ကို သူတို့တကယ် မသိကြတာပါလား၊ သေသပ်ပိရိပါပေ အာစရိရယ် ဟု ဉာဏ်ကျယ်ချီးကျူးလိုက်မိသည်။

ကိုသံခဲစကားအပြတ်၌ ကိုချစ်ဖော်က... ”

“လူမော်ဟာ သူငယ်ချင်းပေးမယ့် ကျွန်တော်တို့ရဲ့ ကျေးဇူး ရှင်ဆို ပိုမှန်ပါတယ်၊ ကျွန်တော်ဆိုက်ကားသမားဘဝက တုတ်တုတ် အံ့နာ တိုက်ပုလေးနဲ့ စလောင်းနဲ့ဖြစ်နေတာ သူ့ကြောင့်ပါ”

ကိုသံခဲက... ”

“ကျွန်တော်က အရင်ကသူရင်းငှား အခု အခွေဆိုင်နဲ့ ဝှီဒီ ယိုရုံနဲ့ မီးစက်နဲ့၊ ကျွန်တော့်ဝါသနာနဲ့ ကျွန်တော်အသက်မွေးသင့်တဲ့ လုပ်ငန်းကို သူပဲရွေးပေးပြီး အရင်းအနှီးထုတ်ပေးထားတာလေ... သူ့အကျိုးကို ကျွန်တော်တို့ထက် လိုလားသူ ဘယ်သူရှိမှာလဲ သူဌေး မင်းရယ်၊ သူ အီးမေးလ် ဒါမှမဟုတ် အွန်လိုင်းလိပ်စာ ပေးပါ”

ကိုအောင်ဒင်ကတော့ ခပ်ပြတ်ပြတ်ပဲ ပြောလာသည်။

“ကျုပ်ကလေးတွေ ဘွဲ့ရကုန်ပြီ၊ သင့်တော်တဲ့အလုပ်အ ကိုင် ကိုယ်စီနဲ့ဖြစ်အောင် သူပဲဆက်ပေးခဲ့တယ် နောင်ရေးစိတ်အေး ရပြီ၊ လူမော်အတွက် ကျုပ်အသက်စွန့်ရဲတယ် သူထူထောင်ထားတဲ့ ဘွားလုံးလူအိုရုံဥက္ကဋ္ဌ လုပ်နေတယ်... သူ့ကိုတွေ့ချင်တယ် အဲဒါပဲ ကိုပေါ်လာရယ်”

သူတစ်ယောက်ချင်းကို ပြုံး၍ လိုက်ကြည့်နေသည်။ လူရင်း တွေတောင် တစ်စွန်းတစ်စမှ မရိပ်မိအောင် လျှို့ဝှက်ကူညီခဲ့သော ယခုထိလည်းမသိအောင် လျှို့ဝှက်နိုင်သော သူ့ဘော့စ်ကို ဉာဏ်

ကျယ်ကတော့ လေးစားလွန်းသော မျက်ဝန်းအစုံနှင့် တလေးတစား ကြည့်နေသည်။

ကိုသံခဲတို့က လူမော်အတွက် အလွန်အရေးကြီးသော သတင်းဆိုသည်ကို ဦးစံထီဆီက ဝိုင်း၍ ငုံ့လင့်နေပုံက. . . ချီတက်ဟု တစ်ချက်အမိန့်သံကို နာခံနေသည့် သစ္စာရှိ ရဲမက်များနှင့်ပင် တူနေ သေးတော့သည်။ သူက ဦးစံထီကို ပြုံး၍ စေ့စေ့ကြည့်လိုက်ရင်း. . .

“ကဲ. . . ဦးစံထီ လူမော်ကို မျက်နှာချင်းဆိုင်တွေ့မှ. . . အထူး သတင်း ပြောမှာ သေချာတယ်နော်”

“သေချာတာပေါ့”

“ကဲ. . . ဒါဆိုရင်”

သူ့ မျက်နှာဆီ လက်ကိုရွှေ့သည်။ ဉာဏ်ကျယ်ကသိသည်။ အားလုံး အံ့သြသွားအောင် အာစရိလုပ်တော့မည်။ ဦးစံထီ ဆီက သတင်းထူးကို ဉာဏ်ကျယ်လည်း ရွှစ်အောင်သိချင်နေပြီ။

အဲဒါလေ. . . ခင်ဗျာတို့တွေ့ချင်နေတဲ့ လူမော်ဆိုတာ. . . အမည်မဖော်လိုသူဆိုတာ. . . ငှပ်ကောင်ဆိုတာ. . . အဲဒီ ကိုပေါ် ခေါ် ပေါ်လာပဲဗျာလို့. . . ပြောချင်လိုက်သမျှ လျှာဖျားတွေ ယားတက်လာ နေပြီ။

“ဟားဟား. . . ဟားဟားဟား. . . ”

ထိုအချိန်မှာပင် ဦးစံထီက တဟားဟား ထရယ်ပါလေ သည်။ အူလှိုက်သည်းလှိုက်ကို ရယ်နေသဖြင့် ငိုသံတွေ ဖုံးလွှမ်းလေ့ ရှိသော တစ်ပြင်ပင် မကြုံစဖူး ပဲ့တင်လိုက်ရယ်နေသည်ဟု ထင် တော့သည်။

“နေဦး ကိုပေါ်ဆိုတဲ့ သူဌေးမင်း၊ ခဏကလေး ငြိမ်ငြိမ်နေ ဦး စောစောကတင် ဒီကောင်သုံးယောက်နဲ့ကျုပ် အလောင်းအစား လုပ်ထားတာ ခုကျုပ်နိုင်သွားပြီ. . . ဟားဟားဟား”

ဉာဏ်ပေါ်က စိတ်ဝင်စားဝင်မေးသည်။

“ဘာ. . . အလောင်းအစားလဲ ဦးစံထီ”

“မင်းတို့ အမြင်ချင်ဆုံး လူတစ်ယောက်ကို ဟပ်ချလောင်းနဲ့ မျက်ဝါးထင်ထင် ငါပြမယ် မယုံရင်ခဏစောင့်ဆိုတာလေ. . . ဟား ဟားဟား. . . အခုပြတော့မယ် ငါနိုင်ပြီကွ. . . ဟားဟားဟား”

“ဘယ်မှာလဲ!” “ဘယ်မှာလဲ!” “ခုပြလေ”

“ကဲ. . . ပြတော့မယ်၊ ဟပ်ချလောင်းဆိုရင် မင်းတို့သုံး ယောက် ပြိုင်တူနောက်လှည့်ကြည့်၊ ကဲ. . . တစ်. . . နှစ်. . . သုံး. . . ဟပ်ချလောင်း”

သုံးယောက်စလုံး ပြိုင်တူနောက်လှည့်၍ ဂူကြိုဂူကြား သစ် ပင်ကြားကို ဟိုဟိုဒီဒီ လိုက်ရှာနေကြသည်။ သဘောပေါက်သော သူက မျက်နှာက ပေါ်လီမာ မျက်နှာဖုံးကို ဆွဲခွါလိုက်သည်။ ဗိုက်က အပူကိုတော့ သူနှင့်ဉာဏ်ကျယ်က အမြန်ခွါ၍ လုံချည်ပြန်ဝတ် လိုက်သည်။

“ဒီမှာကွ မင်းတို့ လက်တစ်ကမ်းမှာဟ မျက်ကန်းတွေရ မင်းတို့ကျေးဇူးရှင် ငှပ်ကောင်ပေါ်လာ. . . အဲ. . . ငှပ်ကောင်ကို ငါဖော် လိုက်ပြီ”

“ဟာ!” “ဟင်!”

“ဟေ့ကောင်. . . လူမော်ကြီး”

“ခွေးမသား.. ငှက်ကောင်ကြီး”

ဝိုင်းဖက်၍ ဝိုင်းကြီးပတ်ပတ်ဒူဝေဝေနဲ့ အားရအောင် ခုန်ပေါက်ကခုန်ကြတော့သည်။ ခလုတ်တိုက်၊ လဲဖျို၊ လုံချည်ကျွတ်ကုန်သည်အထိ.. တဟားဟား တဟိဟိ ဝမ်းသာပီတိတွေ ဖြစ်ကုန်ကြသည်။ အတော်ကြာမှ ဟိလာထကို အပိုးသတ်ရပ်၍..

“ကဲ.. လူမော်အစစ် ဦးစံထီရှေ့ ရောက်လာပြီ ပြောမယ်ဆိုတဲ့ သတင်းထူး ပြောတော့လေ”

“ပြောပါမယ့်ကွာ လောင်းကြေးကိစ္စ ရှိသေးတယ်လေ.. ကြိုက်တာခိုင်းကြေးလို့ မင်းတို့ပဲ ကတိပေးထားတာ”

“ကဲ.. ခိုင်းဗျာ ဘာလုပ်ရမလဲပြော ဦးစံထီ”

ဦးစံထီက ခဏစဉ်းစားသည်။ ပြီးမှ..

“ပြန်မရတော့တဲ့ ဘဝလေးကို ခဏပြန်ယူရအောင် ချစ်ဖော်မင်းကတက်နေကျ ဟိုအပင်မှာ ပင်ကျရည်တက်ဖြုတ်၊ သံခဲ မင်းက ငါထောင်ထားတဲ့ ခါနဲ့ချိုးတွေညွတ်ကွင်းမှာ သွားယူ၊ အောင်ဒင်က မီးမွှေး၊ ဇလုံးထဲမှာ စားမြိန်ထုပ်တွေရှိတယ်.. ဆင်းရဲတုန်းက ငါတို့အုပ်စု မြိန်ခဲ့တဲ့ နေ့လယ်စာပွဲနဲ့ ငါတည်ခင်းညှစ်မယ်၊ အချို့တည်းဖွဲ့ထန်းလျက်ခဲလည်းရှိတယ်.. ကဲလုပ်ကြ”

အားလုံး တက်ညီလက်ညီ ထွက်ခွာသွားမှ ဉာဏ်ကျယ်က သူအသိချင်းဆုံးမေးခွန်းကို မေးသည်။

“ဦးကြီး.. ဦးကြီး၊ ကျွန်တော့်ဆရာ ကိုပေါ်လာကို လူမော်မှန်း ဘယ်လိုသိလဲ!”

“အေးပြောပြမယ် ဒီလိုကွ၊ သင်္ချိုင်းမြေကို လူတိုင်းရွံ့လေ့ရှိ

တယ်.. ငယ်ငယ်တည်းက မရွံ့တတ်တာ လူမော်ပဲလေ လာလာချင်း ပါးစပ်ထဲ တန်းဝင်တာတောင်.. တဟားဟား လိုက်ရယ်လိုက်သေး ငါ့ရေခွက် ငါ့ရေအိုးကို ဟို ကောင်တွေတောင် သောက်လေ့မရှိဘူး ရွံ့လို့၊ ဒီသူဌေးက ငါ့ရေပုလင်းကို တောင်းကိုသောက်တာ ပါးစပ်နဲ့ ငုံလို့၊ အဲဒီကတည်းက ငါသံသယဖြစ်သွားတာ လာပြင်တာကလည်း လူမော်အင်မတန်ချစ်တဲ့သူအမေ ဆယ်တင်မလေ၊ အသေချာဆုံးက သွားတွေကွ.. ငါက အရိုးခေါင်းတွေနဲ့ နေသားကျလာတာ အရိုးခေါင်းချင်းက ဘယ်လိုမှ ခွဲမရဘူးလေ၊ ငါမြင်ဖူးနေကျလူဆို အရိုးခေါင်းက သွား၊မြင်ရုံနဲ့ ဘယ်သူဆိုတာ ငါက တန်းပြောနိုင်တယ်၊ မြေပုံဟောင်းပေါ် မြေပုံသစ် ထပ်တူးရတာလေ.. မှတ်တိုင်က ဆွေးနေပစေ မရှိလည်း သွားမြင်ရင် ဘယ်သူဆိုတာ သိတာပေါ့၊ ဒီကောင် လူမော်က အပေါ်က ဘယ်လိုအုပ်ထားထား လူမော်သွားတွေပဲကွာ”

သူက သူအရမ်းသိချင်နေသော အထူးသတင်းကို မေးချိန် တန်ပြီဟု ယူဆသည်။

“အထူးသတင်းဆိုတာကကော ဦးစံထီ”

“အေး.. ကြေကွဲစရာ ကြည်နူးစရာသတင်းက လွန်ခဲ့တဲ့ ရှစ်နှစ်ကစတာ ငါ့ကောင်ရဲ မင်းထွက်သွားတယ် ကြားပြီး နောက်နေ့ပဲ မင့်အမေမြေပုံကို ကောင်မလေးတစ်ယောက် လာကန်တော့တယ်၊ ကျကျနနပါ ပန်းသီးသစ်သီး အမွှေးတိုင်ဖယောင်းတိုင်နဲ့ ခပ်လှမ်းလှမ်းကပဲ ငါကြည့်နေခဲ့ရတာပေါ့ကွာ၊ တသိမ့်သိမ့်နဲ့နေတဲ့ ကျောကုန်းလေးကို လှမ်းမြင်နေရတယ်၊ ငိုလို့ဝမှ ဖင်မလီယာကား

လေးနဲ့ ပြန်သွားတယ် . . .

အဲဒါနှစ်တိုင်းပဲငါ့ကောင် နောက်မှငါသိရတာ စိန်မြမြ သမီးလေးမှန်း၊ တော်တော်ချောတာပဲ တင်ပြီးရီလေးပြောမှ ငါသိတာ အဲဒါမင်းရည်စားတဲ့”

“တရားဝင် ရည်းစားမှုတ်သေးပါဘူး ဦးစံထီရာ”

“အေးဒါဆိုအရေးကြီး ပြီမနေ့က မင်းအမေမြေပုံကို လာကန်တော့တယ်၊ အသစ်ဖို့ပစ်လိုက်တော့ မှတ်တိုင်ဟောင်းလေးကိုပဲ တိုင်တည်ပြီး ဝိုလိုက်တာကွာ၊ ငါအနားရောက်နေတာတောင် မသိရှာဘူး . . .

သမီးအမေရင်းရဲ့ ကျေးဇူးကို ရင်အကွဲခံပြီး ဆပ်ရပါတော့မယ် အမေဆယ်တဲ့၊ အမေသားက ခုထိရောက်မလားဘူးတဲ့၊ သမီးသစ္စာတရားနဲ့ နှလုံးသားကို အမေမှတ်တိုင်ကို တိုင်တည်ပြီး မြှုပ်နှံခဲ့ပါတယ်တဲ့၊

ငါတောင် မစို့စဖူး မျက်ရည်စို့တယ် ငါ့ကိုမြင်တော့ လူမော်ဆိုတဲ့သူ့ကို သိလားတဲ့၊ သိပါတယ် ကလေးမရယ်လို့ ငါက ပြောတော့ . . . သမီး သူ့ကိုစောင့်ရင်း လွမ်းလို့ နှစ်တိုင်း အမေဆယ်ကို တိုင်တည်ပြီး လာဝိုကြောင်း ပြောပေးပါ ဘာဘယ်တဲ့၊ နှလုံးကွဲအောင်ငိုထားတဲ့ မိန်းမချောလေးတစ်ယောက်ဟာ မင်းကို ဘယ်လောက် ချစ်တယ်ဆိုတဲ့ အနီးကပ် မြင်ကွင်းပါကွာ . . . ငါ့ရင်ထဲ မကောင်းလိုက်တာ”

နောက်တစ်အောင့်လောက် ကြာသောအခါ တောကျီကန်း တစ်ကောင်သည် ထန်းပင်ပေါ်က ထန်းစို့ပေါ် လာနား၏။ အမြှုပ်

တွေ ပုစွန်ဆိတ်ခုန်သလို ခုန်နေသော ထန်းရည်အိုးထဲ နှုတ်သီးနှင့် လှမ်းပေါက်၏။ နောက်တစ်ပေါက်၊ ခဏနေတော့ နောက်နှစ်ပေါက် နောက်ခဏနေတော့ သုံးလေးပေါက်၊ နောက် . . . လေးငါးခြောက်ပေါက် . . .

အလို . . . ဟိုးအောက်က မီးခိုးတလူလူ မီးဖိုပေါ်က ဘာပါလိမ့် . . . မီးဖိုဘေးမှာလည်း လူသားခြောက်ယောက် ဝိုင်းဖွဲ့ထိုင်လို့ သူတို့ အုပ်ခေါင်းတွေဆီကလည်း အငွေ့တစ်မျိုး တလူလူ အူတက်နေပါလား . . . ဟော တညီတညာတည်း ဝါးဆစ်ဘူးတွေ ကိုင်မြှောက် မော့သောက်လိုက်ကြပါရောလား . . .

အိုးမီးဖိုပေါ်က ပူကြွပ်ကျော့ပျံနေတဲ့ အဖြစ်ဆိုးဟာ ငါ့အမျိုးတွေပါလား။ ဖြစ်ချေဘူး . . . လစ်မှ၊ မလစ်ခင် တစ်ပေါက် နှစ်ပေါက် သုံးလေးပေါက် . . . သောက်ကောင်းလှချည့်၊ အိုးဟို . . . ဒါကြောင့် ဒါကို လူတွေသောက်တာကိုး၊ လစ်မနေတော့ပါဘူး . . . ငါဖြစ်နေတာမှမှုတ်တာ . . . လာထား လေးငါး ရှစ်ပေါက် . . . အာလောက်လောက် အာလောက်လောက်။

ကိုရီးယားကားလာနေစဉ်
ဆွမ်းမံကြခြင်း...၊
အရှင်ဘုရား
လူပြည်မှာလည်း
နတ်ဘုံရှိပါလား...၊
မယုံရင်
ဟိုမှာကြည့်ပါများ...တဲ့...၊
ဆုန်းကြီးကျောင်းသားစကား။

အဆန်း(၁၀)

လူဘုံက နတ်နန်းတမျှ ခမ်းနားလှပစွာ ခင်ကျင်းထား
သော(အထူးအဆန်း အမည်မဖော်လိုသူအဖြစ် လျှာဒါန်းလေ့ရှိသော)
ငှပ်ကောင် သူဌေးကြီး၏ မိတ်ဆက်မိတ်ဆုံစားပွဲကြီးသည် ရောင်စုံမီး
ပန်း မီးဆိုင်းများနှင့် တိုက်ရှေ့မြက်ခင်းပြင်တွင် ထိန်ထိန်ညီးနေ၏။
ကိုရီးယားကားတွေထဲကလို သစ်ပင်ပန်းပင်တွေပါ မီးဆင်တတ်
သော အနုပညာမြင်ကွင်းသည် ပန်းချီဆန်နေ၏။ ဖိတ်ကြားခံရသော
မြို့မိမြို့မ ရပ်မိရပ်မများနှင့် သူတို့၏ မိသားစုများပါ ရင်သတ်နှလုံး
အံ့သြရ၏။

ရွှေအလင်္ကာ တေးဂီတဝိုင်းက ငြိမ်ညောင်းစွာ တီးခတ်ဖြေ
ဖျော်နေသည်။

လိုလေသေးမရှိအောင် စားသောက်ပျော်ရွှင်နေကြ။ အစွမ်း
ကုန် ဝတ်စားလာကြမို့ တက်ကြွလက်လက်ထနေကြတော့သည်။

ရွှေရောင်ဖေါင်းကြွ ဖိတ်စာထဲ၌ “အထူးအဆန်း ကံစမ်းမဲ
လက်ဆောင် ပေးပါမည် မိသားစုအားလုံး ကြွရောက်ပါ” ဟု ပါရှိ
သည်မို့ . . .

ကလေးလူကြီး လူငယ်လူလတ် ငါးဆယ်ခန့် ရှိနေ၏။ တစ်
မြို့လုံး စိတ်ဝင်စားနေသော သူဌေးကြီးနှင့် မြို့မိမြို့မ၊ မြို့မျက်နှာဖုံး
များအား သူငယ်တော်အဖွဲ့မှ လူတိုင်းချစ်ခင်သော ကိုမောင်စန်းဦး
က တစ်ဝိုင်းချင်းလိုက်၍ မိတ်ဆက်ပေးပြီးပြီဖြစ်သည်။ မုတ်ဆိတ်မွေး
နှုတ်ခမ်းမွေးနှင့် ဗိုက်အနည်းငယ်စူနေပေမယ့် နှုတ်၍ . . . ထင်
သည်ထက် ငယ်ရွယ်၍ ဥပဓိရုပ်ကောင်းလှကြောင်း သောင်းသောင်း
ဖြဖြပြောရင်း အီပေါလန် အန်မထွက်ရုံ စားသောက်ပျော်ရွှင်နေကြ
၏။

တစ်ဝိုင်းပြီးတစ်ဝိုင်း မိတ်ဆက်စကား ပဋိသန္ဓာရစကား
လိုက်ပြောစဉ် သူဌေးကြီးလက်က တန်ဖိုးကြီးမည့် ပတ္တမြားလက်စွပ်
ကြီးကို အားလုံးသော ရွှေပွဲလာတွေ သတိထားမိသွားကြ။ ခန့်မှန်းကြ၊
တပ်မက်ကြ ဖြစ်နေကြသည်။ မကြာခင် ဂီတမှူး ကိုမောင်စန်းဦး၏
ရွှေအလင်္ကာတီးဝိုင်း ခဏရပ်နားသွားသည်။ ဉာဏ်ကျယ် စင်ပေါ်
တက်လာသည်။ လူသိများသဖြင့် အာရုံတွေစုကျလာ၏။ မိုက်ခွက်
နားကပ်လာသည်။

“မင်္ဂလာညခင်းပါဗျာ၊ အားလုံးမျှော်လင့်နေတဲ့ ကံစမ်းမဲ
အစီအစဉ် စပါတော့မယ်”

လက်ခုပ်ဩဘာသံများ ဝေါခနဲ ညံသွား၏။ ငြိမ်သွားမှ . .

“ဒီအစီအစဉ်နဲ့ ပတ်သက်ပြီး နည်းနည်းအစီရင်ခံစရာရှိပါ
တယ်။ ကျွန်တော့်ဆရာ ဦးပေါ်လာဟာ တစ်ဦးတည်းသောသားမို့
သူ့မိခင်ကို အလွန်ချစ်ပါတယ်။ ဆုံးပါးသွားပြီဖြစ်တဲ့ မိခင်စကားကို
မြေဝယ်မကျ နားထောင်ခြင်းအားဖြင့် မိခင်ကျေးဇူးဆပ်နေခဲ့သူ
လည်းဖြစ်ပါတယ်။ ဆရာမိခင်ကြီးက ခပ်ဆန်းဆန်း အတွေးအခေါ်
တွေရှိသူ ဖြစ်ပါတယ်။ မိခင်မှာကြားခဲ့တဲ့ ခပ်ဆန်းဆန်း အလှူအ
တန်းတစ်ခုကို အခုပဲ မဲဖောက်လှူဒါန်းတော့မှာ ဖြစ်ပါတယ်။ ဆရာ
ဦးပေါ်လာ စင်မြင့်ပေါ် ခဏကြွပါရန် လေးစားစွာ ဖိတ်ကြားအပ်ပါ
တယ်ခင်ဗျာ”

ဦးပေါ်လာ စင်ပေါ်၌ ပေါ်လာ၏။

“ဆရာခင်ဗျာ . . ဆရာလှူဒါန်းချင်တဲ့ ကံစမ်းမဲ . . ကျွန်
တော့်အား ချီးမြှင့်ပါခင်ဗျာ”

အိတ်ကပ်ထဲက ချက်လက်မှတ်စာအုပ်နှင့် ဖေါင်တိန် ဆွဲ
ထုတ်သည်။ ချက်တစ်စောင်ရေးသည် လက်မှတ်ထိုးသည် ဉာဏ်
ပေါ်ကို လှမ်းပေးသည်။

ဉာဏ်ပေါ်က တစိုတသေ ယူသည်။ ဖတ်သည်။

“ခု. ဆယ်. ရာ. ထောင်. . ထောင်ဂဏန်းပဲ ဖြစ်ပါတယ်။
ဟာခနဲ တီးတိုးသံက တခဲနက်မို့ ခပ်ကျယ်ကျယ်ထွက်လာ
သည်။

“ဒါပဲလားဟာ! . . .”

“ဒါပေမယ့် ဂဏန်းလေးလုံးရှေ့မှာ အင်္ဂလိပ်စာလုံး အက်စ် ကို ဒုတ်ချောင်းနှစ်ချောင်း ဒေါင်လိုက် ဆွဲချထားပါတယ် ခင်ဗျာ”

ဟယ်! . . . ဟာ! . . . ယူအက်စ်ဒေါ်လာ! . . . ကိုးရာနဲ့ မြောက်! . . . စသော အသံတွေ ပွက်လောညံသွားပြန်ပါသည်။

“ဂဏန်းလေးလုံးရဲ့ ရှေ့ဆုံးဂဏန်းကလည်း တစ် . . . တစ်ထောင် မဟုတ်ရပေါင်ပါ . . . လုံးဝကိုမဟုတ်ပါဘူး ခင်ဗျာ၊ အဲဒါတော့ ပြောရုံပါတယ် ဘယ်လောက်ဖြစ်မလဲသိချင်ရင် . . . အဲ . . . ကံစမ်းမဲပေါက်မှ ဖွင့်ကြည့်ကြပါတော့ ခင်ဗျာ၊ ဆရာ . . . ဘာပါလဲ ခင်ဗျာ”

ဦးပေါ်လာ တစ်ခုခုပြောနေ၏။

မိုက်ဝေးနေ၍ ဘာပြောနေသည်ကို မသိရ။ ဉာဏ်ကျယ် ခေါင်းညိတ်နေပုံနှင့် ခပ်မဲ့မဲ့ အံ့သြနေသော အမူအရာသာ မြင်နေရသည်။ အလို . . . သူပတ္တမြားလက်စွပ်ကြီးကို ချွတ်၍ ဉာဏ်ကျယ်ကို လှမ်းပေးသည်။ ပြီးတော့ . . . ဦးညွတ်၍ နှုတ်ဆက်သည်။ စင်ပေါ် ကဆင်း၍ တိုက်ထဲဝင်သွားသည်။ တံခါးဝအရောက် နောက်ပြန် တစ်ချက် လှည့်ကြည့်သည်။

အကြည့်က တန်းခနဲပင် ဝတ်မှုန်၏ မျက်ဝန်းအစုံကို စူးခနဲ ဖြစ်သွားသည်။ ပြီးတော့ ချာခနဲ ဝင်ရောက်ပျောက်ကွယ်သွားတော့ သည်။ လက်စွပ်ကြီးကို နှမြောတသွား လှည့်ပတ်ကြည့်ရှုနေသော ဉာဏ်ကျယ်က . . .

“ကျွန်တော့်ကို ဆရာပြောသွားတာကတော့ မေမေမှာတဲ့

အတိုင်း ငါလုပ်တာ ထိုက်သူရပါစေတဲ့၊ မေမေမှာထားတဲ့ အစီအစဉ်အတိုင်း ဆက်လုပ်ပါ ဒါငါ့ညွှန်ကြားချက်မှတ်ဘူး မေမေ ညွှန်ကြားချက်တဲ့”

ဉာဏ်ကျယ်က သူ့ဘေးစင်မြင်ကလေးပေါ်က ရွှေရောင် သေတ္တာလေးကို လှမ်းယူသည်။ လေးလက်မပတ်လည်နှင့် အမြင့် (ထု)နှစ်လက်မခန့်သာရှိသည်။ ချက်လက်မှတ်နှင့် လက်စွပ်ကို စင်ပေါ်ခဏ တင်သည်။ သော့သေးသေးလေး တန်းလန်းရှိနေသော သေတ္တာလေးကို မျက်လှည့်ဆရာလို ဖင်ပြန်ခေါင်းပြန်ပြသည်။ စင်ပေါ်ပြန်တင်သည်။

ချက်လက်မှတ်ကို ထက်ဝက်ခေါက်သည် သေတ္တာထဲ ခင်းလိုက်သည်။ လက်စွပ်ကို မီးရောင်တွင် လက်ခနဲ ထောင်ပြသည်။ သေတ္တာထဲသို့ လက်မလက်ညှိုးနှင့် ခပ်ဖွဖွလေး ထည့်သည်။ ပရိသတ်ကို ပြလိုက်သေးသည်။ သော့လေးပြန်ခတ်၍ ပိတ်သည်။

ထိုစဉ် တုတ်တုတ်က ဇလုံကြီးတစ်လုံးနှင့် ထပ်ထားသော ပလပ်စတစ်ခွက်ငါးခွက် မချလာသည်။ စင်ပေါ်တက်လာသည်။ ကိုမောင်စန်းဦးက နိုင်ငံခြားဖြစ် ခွေးစာဟု ရေးထားသော စက္ကူဘူးတွေထပ်၍ ယူတက်လာပြန်သည်။ ဇလုံကြီးထဲ ခွေးစာတွေ ဖေါက်ထည့်သည်။ လက်အိတ်ပါးနှင့် အားလုံး ရောသမနယ်သည်။ ခပ်ပျစ်ပျစ်ဖြစ်သည်။ ထိုသို့နယ်နေစဉ် ဉာဏ်ကျယ်က သေတ္တာသော့လေးကို အများမြင်သာအောင် ဖြုတ်ယူ၍ အားလုံးကို မြှောက်ပြသည်။

လက်တစ်ဆစ်ခန့်သာရှိသော သော့ကလေးကလည်း ရွှေရောင်လေးပင် ဖြစ်သည်။ ထိုငါးရိုးခန့်သာရှိသော ရွှေသော့လေးကို

ဉာဏ်ကျယ်က အများမြင်သာအောင် ထိုနယ်ဖတ်နေသော ခွေးစာ
လေးကြီးထဲ ပစ်ချလိုက်လေသည်။

ဟာ! . . ဘာလုပ်တာလဲဟာ။ အင်္ဂလိပ်စာ မတတ်သူ၊ ခွေးစာ
သည် ဒီလိုဘူးတွေနှင့် တခမ်းတနားရှိမှန်း မသိသူတွေက အနီ
ဘာလုပ်တာလဲဟာနှင့် ထိုအာမေဍိတ်မေးခွန်းနှင့် ခပ်ဆင်ဆင်တူ
သော တီးတိုးစကားတွေ ရေရွတ်ရင်း၊ လက်တို့ရင်း . . ပြူးကြောင်
ကြောင် ကြည့်နေကြသည်။

ထိုစဉ်ကြိုက်ဝယ် ဗလကြီးက စင်ပေါ်တက်လာသည်။ လည်
ပတ်အပျံစား လည်သာကြိုးအကောင်းစားတွေနှင့် ကျကျနန ချည်
နှောင်ထားအပ်သော ခွေးငါးကောင်က မျက်စိသူငယ် နားသူငယ်
နှင့် ရွံတွန့်ယက်ကန် ပါလာသည်။ ဟောင်တောင် မဟောင်ရဲကြ။
ပိန်ကပ်ကပ် ပါသည်။ ဖင်တရွတ်ဆွဲ ပါသည်။ ခြေတစ်ဖက် ဆာတာ
တာ ပါသည်။ အမွေးတုံး ပါသည်။ တစ်ကောင်က ဝဲပင်စားနေသေး
လား မဆိုနိုင်။

တုတ်တုတ်က လေးထဲကို မကြည့်ဘဲ မျက်နှာလွဲ၍ ငါးပုံ
ပုံနေသည်။ ငါးလုံးဖြစ်အောင် လုံးနေသည်။ ပြီးမှ ခွေးစာခွက်
အကောင်းစား ငါးခွက်ကို စီခင်းလိုက်သည်။ ခွက်ထဲ တစ်လုံးချင်း
လိုက်ထည့်သည်။ ပြီးသောအခါ လေးထဲ ပြောင်ယောင်နေကြောင်း
ပရိသတ်ကို စောင်း၍ လှည့်ပြသည်။

လက်အိတ်ပါချွတ်၍ လေးထဲ ပစ်ထည့်သည်။ လျှာထုတ်၍
လာကဲကြည့်သော ဉာဏ်ကျယ် . . ပါးစပ်ကို လေးနှုတ်ခမ်းသပ်၍
တို့သည်၊ ဟပ်သည်။

ဉာဏ်ကျယ်က ပလုတ်ပလောင်းဝါး၍ . . .

“ကောင်းလိုက်တာ တကယ်ပါဗျာ၊ သူတို့ဆီက ခွေးစာ . . ပါ
တဲ့ဗျာ ဝင်ပြီးလုစားချင်စိတ်တောင် ပေါက်တယ် . . ဂဲဂဲ”

တုတ်တုတ်က လေးနှင့်ရိုက်ဟန်ပြု၍ ဂိန်ခနဲပင် အော်လိုက်
သေး၊ ကလေးတွေ . . တဟားဟား . . ရယ်ကြသည်။ ဗလကြီးက
ခွေးငါးကောင်ကို ကြိုးလျှော့ပေးလိုက်သည်။ ခေါင်းမဖေါ်စတမ်း
အမြီးတယမ်းယမ်းနှင့် ကြိတ်လိုက်ကြသည့်ဖြစ်ခြင်း။

ငါးရိုးခပ်ကြီးကြီးတောင် မျှီချနေကျကောင်တွေ ဒီသော့တံ
လေးလောက်တော့ စပျော့ပေါ့နေ့ . . ဟု ဉာဏ်ကျယ်က သုံးလေး
ခါဆက်အော်ရင်း . . . သွားရည်ကျလိုက် တံတွေးမျှ၍ပြလိုက် လုပ်
ခြင်းအားဖြင့် ဟာသဖေါက် အသုံးတော်ခံနေသည်။

“ဒီလောက်ဆို ပရိသတ်များ သဘောပေါက်ပြီထင်ပါတယ်၊
နိမ့်ကျငတ်ပြတ်နေတဲ့ ဆင်းဆင်းရဲရဲ ခွေးလေးတွေကို အကြင်နာဖက်
ကျဖို့၊ ညှာတာသနားတတ်ကြဖို့ ဆရာမေမေ ရည်ရွယ်တယ်လို့
ကျွန်တောအနေနဲ့ ထင်ပါတယ် . .

အဲ့ဒီ ခွေးငါးကောင်ကို မဲဖေါက်ပေးမှာပါ။ နှိုက်ချင်မှလည်း
လာနှိုက်ပါ ခင်ဗျာ၊ ဝါသနာမပါလို့ မဲမနှိုက်သူကိုလည်း အကြင်နာ
မေတ္တာခေါင်းပါးသူလို့ တရားသေမမှတ်ယူပါနဲ့လို့ သွားလေသူ
မေမေကြီးက မှာကြားခဲ့ပါတယ်ခင်ဗျာ၊ (ခွေးတွေကိုကြည့်၍) ကဲ . . !
စားသောက်ပြီးကြပြီလား ဘော်ဒါတို့၊ (ကဲကြည့်၍) ဟာကွာ မင်းတို့
ဘော်ဒါစိတ်မရှိဘူး ငါ့ဖို့တော့ အကပ်အသပ် ချန်မထားဘူး
ရက်စက်တယ်၊ မယုံရင် ဒီမှာကြည့်ကြပါဗျာ . . အောင်မာလေးဟဲ့

အဆေးလွတ်ကို လျက်ကြတာပါလားဗျာတို့”

တကယ်က ရွှေသော့လေး တစ်ကောင်ကောင်၏ ဝမ်းထဲသို့ အသေအချာ ဝင်သွားပြီဖြစ်ကြောင်း သက်သေပြခြင်းပါ။

“ဟုတ်ကဲ့. . မဲက တစ်. နှစ်. သုံး. လေး. ငါး. . ဂဏန်း လေးတွေပါ ကျန်တာဗလားပါ။ ပရိသတ်(၄၉)ယောက်တိတိ ရှိပါတယ် ကလေးလူကြီးအားလုံး နှိုက်ချင်သူ နှိုက်နိုင်ပါတယ်. . ကဲ. . လူမှုရေး ဝါသနာရှင် ကိုမောင်စန်းဦးခင်ဗျာ. . ခင်ဗျားနဲ့ကျွန်တော် လွတ်လပ်၍သန့်ရှင်းသော ရွေးကောက်ပွဲကော်မတီ ကိုယ့်ဟာကိုယ် ခန့်လိုက်ရအောင်. . ကဲ. . ကံကောင်းမယ့် သူတော်ကောင်းများ”

ကိုမောင်စန်းဦးနှင့် ဉာဏ်ကျယ်က မဲထည့်ထားသော ငွေ ဖလားကို အတူတူမြှောက်ကိုင်၍ စင်ပေါ်စောင့်နေသည်ကို သူ အပေါ်ထပ်က အနီးကပ် လှမ်းမြင်နေရသည်။ စောဒကတက်သူ၊ ရိုင်းလိုက်လေကွာဟုပြောဆို ဒေါပွမည့် လက္ခဏာပြသ. . တစ်ဦး တစ်ယောက်မျှ မရှိကြောင်း. . ကင်မရာ ZOOM မှန်ပြောင်းထဲက သူ အသေးစိတ် လှမ်းမြင်နေရသည်။

(ဂီတာကိုမောင်စန်းဦး ဓါတ်ပုံပြထား၍) အကြင်တို့ လင် မယားနှင့် သတို့သားလောင်းကိုပါ သူလှမ်းမြင်နေရသည်။

သူတို့လည်း တစ်မိသားစုလုံး တက်နှိုက်ကြပါသည်။ အကြင် ဆိုသော မိန်းမကြီးက နှိုက်ခါနီး တန်းစီရင်း အထက်ဘိုးတော်လား ဘာလား. . . တနေလိုက်သေး။ ဝတ်မှုန်ကတော့ သူမေမေ အတင်း ဆွဲတာတောင် ပေ၍ထိုင်နေသည်။ သူမတစ်ဦးတည်းသာ မဲမနှိုက် သူဖြစ်သည်။ လူအရှင်း၌ မှာထားသည့်အတိုင်း တုတ်တုတ်က

မိတ်ဆက်စကား သွားပြောနေသည်ကို သူမြင်ရသည်။

အိမ်ထဲဝင်ပြီးကတည်းက အပေါ်ထပ်သို့ အမြန်ဆုံးတက် ပြေးပြီး အသင့်ပြင်ထားသော မှန်ပြောင်းထဲမှနေ၍ ချစ်သူမျက်နှာကို အနီးကပ်ဆွဲ၍ မျက်တောင်မခတ် ကြည့်နေမိခဲ့သည်။ အလှသွေး အကြွယ်ဆုံးအချိန်မို့ လှချင်တိုင်းလှနေသော ပွင့်ဖတ်ဥဥမျက်နှာကို ရှစ်နှစ်စာ သူထိုင်ရှုနေခဲ့သည်။

သူလည်း ငါ့လိုပဲ ငါ့ကိုသိပ်ချစ်တာပဲဟူသော အသိသည် ရင်ထဲမချီအောင် လှိုက်ခုန်နေသည်။ ပြောမပြတတ်သော စိမ့်ပျံ့မှု တစ်ခုသည် တစ်ကိုယ်လုံး ဖုံးလွှမ်းနေပြီး ရင်တွင်းတစ်နေရာကို ညင်သာဖွဖွ လာညစ်နေသည်။ ငိုတာလည်းမဟုတ်ရပါပဲ ထိုစိမ့်ပျံ့မှု သည် မျက်လုံးထဲက ပြန်ထွက်လာသည်။ ချစ်သူပါးပြင်က မွေးညှင်းနု တစ်ပင်ချင်းကိုပင် သူ ချစ်မဝ ငတ်မဝ ဖြစ်နေစဉ်. . လည်းပင်းလည် ၍ ဖျတ်ခနဲ သူ့ကိုတည့်တည့် လှမ်းကြည့်သည်။ စူးစူးစိုက်စိုက်ကြီး ကြည့်နေသည်။

အို. . ကိုယ်ကအမှောင်ထဲမှာပါ ချစ်သူရယ်၊ ဟိုး. . အပေါ် ထပ်မှာပါ. . ရင်ကိုတုန်သွားတာပဲဝတ်မှုန် ဘယ်လိုစွမ်းအားနဲ့ ကိုယ် ကြည့်နေမှန်းသိတာလဲ. . .

“သမီး. . မေမေ ပေါက်တယ်၊ ဝမ်းမသာဘူးလား သမီး” ဝတ်မှုန်မျက်နှာ သုန်မှုန်သွားလေသည်။ ဩော် နက်ဖြန်ဆို ချစ်သူ လက်ထပ်ပေတော့မည်။ ထိုစဉ် ဉာဏ်ကျယ်၏ ကြေညာသံ ထွက်လာခြင်းဖြစ်သည်။

“လေးကောင် ပေါက်သွားပါပြီ ခင်ဗျာ၊ လေးကောင်း ပါ

သွားပါပြီ. . .

လေလွင့်ခွေးလေးတွေကို တယုတယ ပွေ့ချီယူသွားတဲ့ မိဘ ပြည်သူများကို မိဘမဲ့ခွေးလေးတွေကိုယ်စား ကျေးဇူးတင်ကြောင်း ပြောကြားလိုပါတယ်။ ဂုတ်! . . ဂုတ်! . . (ပါးစပ်မှ) တစ်စောင်ပဲ ကျန် ပါတယ် ခင်ဗျာ၊ စင်ပေါ်ကနေ မြင်နေရပါတယ် တစ်ဦးတည်းသော မဲလာမနှိုက်သူကလည်း တစ်ယောက်တည်းပါပဲ. . .

ဆရာမ ဒေါ်ဝတ်မှုန်ပြည့်စုံ ဖြစ်ပါတယ်ခင်ဗျာ၊ ဆရာမဆန္ဒ ကို ထုတ်ဖော်ပေးဖို့ စင်မြင့်ပေါ်ကို ကျေးဇူးပြု၍ ကြွပါခင်ဗျာ”

ကိုမောင်စန်းဦးက ခေါ်နေသဖြင့် သူမ မနေသာဘဲ ထသွား ရသည်။ ကိုစန်းက ဩဇာကြီးသည်။

“ကျွန်မပေါက်မဲကို ခံယူချက်ကြောင့် အကျဉ်းကျခဲ့ရတဲ့၊ ယုံကြည်ချက်ကြောင့် ချစ်သူနဲ့လွဲခဲ့ရတဲ့ အပျိုကြီး. . ဒီအိမ်က မမ တုတ်ကို လှူဒါန်းပါတယ်ရှင်၊ ကံကောင်းပါစေ”

ဒါပဲပြော၍ ဆင်းသွား၏။

“ဟုတ်ကဲ့. . မဲပေါက်သူအားလုံးကို တင်းကြပ်တဲ့စည်းကမ်း ချမှတ်ပါမယ်၊ ခွေးလေးတွေကို ဓါတ်မှန်ရိုက်ခြင်း အယ်လတြာ ဆောင်းရိုက်ခြင်းကို လုံဝခွင့်မပြုပါဘူးခင်ဗျာ၊ ကျွန်တော်များ သူငယ်တော်အဖွဲ့က မျက်ခြည်မပြတ် စောင့်ကြည့်နေမှာ ဖြစ်ပါ တယ်၊ ဒီစည်းကမ်းမလိုက်နာရင် ပယ်မဲအဖြစ် သတ်မှတ်ပါမယ်၊ ကျေးဇူးတင်ပါတယ်ခင်ဗျာ”

ကိုမောင်စန်းဦး စည်းကမ်းကြေညာပြီးနောက် ဉာဏ်ကျယ် က. . အောင်မြင်စွာ အခန်းအနားပြီးဆုံးကြောင်း ကြေညာသည်။

သောမရလည်း ကြင်ကြင်နာနာ ဆက်မွေးသူကို သူ့ဆုကြေး ထပ်ပေးဖို့ ဆုံးဖြတ်လိုက်သည်။

အထက်ဘုံတစ်ခုကကြည့်ပြီး သာဓုခေါ်ပါတော့ မေမေ ရယ်. . . ။

၂၅ ၂၅ ၂၅ ၂၅

ဤနေရာ၌ အနူးအညွတ် အစီရင်ခံလိုက်သည်မှာ. . .

ရွှေသော့မျိုးချထားသော ခွေးလေးခွေးလွင့်(ခွေးဝဲစား)လေးများ ဟုန်းခနဲ ဘုန်းမီးနေလ တောက်ပနေကြပုံ ဖြစ်ပါသည်။ လမ်းဘေးခွေးဝဲစားတွေ ငါကြည့်လို့ကိုမရဘူး အမဲရိုးမှန်မှန်ပစ်ပြီး ရှင်းစမ်းဆိုသော စည်ပင်အရာရှိကြီးကိုယ်တိုင် မဲပေါက်လာသော ခွေးဝဲစားကြီးကို သူစားမည့် အမဲသားခွံ့နေပုံ၊ နွားနို့ခွက် မျှသောက်နေပုံများ။

'ခြင်္သေ့ဆီဆိုတာ သီရိရွှေခွက်နဲ့သာ ထိုက်တန်တယ်ဟဲ့. . . ပင်စီကို ခြံပြင်မထွက်စေနဲ့ အပြင်က အပေအတေတွေနဲ့ မိတ်လိုက်လာလို့ကတော့ ခွေးထိန်းမိအေး နင့်အသက် ဖက်နဲ့ထုတ်ထား'. . . ဟု ကြိမ်းမောင်းလေ့ရှိသော ဂေါပကဥက္ကဋ္ဌကတော်ကြီးက ဝမ်းမသွားဘဲ ပင်စီနှင့် ရမ်းကားရန်သာ တအီအီတောင်းဆိုနေသဖြင့်. . . 'မိအေး အခန်းတံခါး ပိတ်ပေးလိုက်' ဟု ဖြစ်သွားပုံများ။

'ကိုယ်တိုင်ကျွေးရမူ၊ ကိုယ်တိုင်ရေချိုးပေးရမူ၊ ကိုယ်တိုင်အမွေးဖီးသင်ပေးရမူ အကြင်တို့က ရင်ချောင်တယ်' ဆိုသော ဒေါ်အကြင်. . . သူ့ခွေး အယ်ဇေးရှင်းကြီး ရမ်ဘို၏ ချေးကိုတော့ အလွန်ရှံရှာလေ့ ရှိသတတ်။ ဖိနပ်အသစ်ဖြစ်ပါစေ ရန်ဘိုချေးနင်းမိပါက နောက်တစ်ခါထပ်မစီး နီးစပ်ရာလူ ပေးပစ်တတ်ခဲ့သောဟူ၏။

ခုတော့ ဝဲစားပိန်မ ကြွချီရာနောက် ခွေးချေးခွက်ကိုင်၍ တကောက်ကောက်လိုက်နေပုံများ. . . ခွေးမစင်ထဲက ထွက်လာမည့် ရွှေစင်သော့လေးကို မရွံ့မရှာ လက်နှင့် ဖြဲဖြဲရှာနေပုံများ. . . ။

ဒေါ်စိန်မြမြခမျာမှာလည်း သမီးမင်္ဂလာကိစ္စ အများအမြောက်ကြား ခွေးတစ်ကောင်ကို ပိုက်၍ အော်လိုက်ငေါက်လိုက်၊ ခွေးလွတ်သွား၍ ဝရန်းသုန်းကား လိုက်ဖမ်းလိုက်၊ ဝမ်းနှုတ်ဆေးဘယ်ဆေး ကောင်းလဲ လိုက်မေးလိုက်၊ ဝမ်းလျောပြီး သေသွားလို့ ပယ်မဲများ ဖြစ်သွားမလား စိတ်ပူလိုက်၊ ကတိုက်ကရိုက်တွေကြား ခွေးဗျာများ ဘယ်နေရာများ ချေးပါသွားလဲ လိုက်ရှာလိုက်. . . ခွေးတပြိုက်ပြိုက် ဖြစ်ပုံများ. . . စသည် စသည်များကို ပေလျားထွေပြား ဇာတ်ကြောရှည်သွားမည် စိုးပါသည်ခင်ဗျား။

ထို့ပြင်တစ်ဝ မိတ်ဆွေတို့ မြင်ဖူးနေကျ စိတ်ညစ်စိတ်ပျက်နေကျ မြန်မာဟာသကားများလို အတင်းကလိထိုးသလိုလည်း ဖြစ်နေမှာစိုးပါသည်ခင်ဗျား။ အထူးသဖြင့် ချိန်၍ ရေးနေသော်လည်း အရှိန်လွန်သွား၍. . . စာအုပ်ထူ ထုတ်ဝေသူ ဆုမှာကိုလည်း ပေးပါသည်ခင်ဗျား။

ဟုတ်ကဲ့၊ ထိုသို့သော အကြောင်းများကြောင့် အထက်က

၁၄၀

နတ်ရွာစိုး

ဆိုခဲ့သော ဟာသအပိုကွက်များကို လိုတိုရှင်းအကျဉ်းချုံး၍သာ
တင်ပြလိုက်ရပါကြောင်း အနူးအညွတ်တောင်းပန်အပ်ပါသည်။

(အသေးစိတ်ရေးပြရင် ကိုရီးယားဇာတ်လမ်း တစ်တွဲစာ
ရနိုင်ပါကြောင်း)

စာရေးသူ

အောင်မြင်စွာ

ပွင့်လင်းမြင်သာမှု
ပွင့်လင်းမြင်သာမှု...တဲ့၊

ပွင့်လင်းမြင်သာမှု
ကမ္ဘာ့အဆင့်မီမယ်...တဲ့၊

ကမ္ဘာ့မော်ဒယ်တွေ...
ကမ္ဘာ့ကျော်တွေကို...

မြန်မာ့မော်ဒယ်တွေ
ကျော်တက်သွား...

SKY NET မှာရှုပါစေရာ၊ ၊

www.burmeseclassic.com

အသုံးပြုသူ

“ဟဲ့

...ရွှေမိ နင်ကလည်းဟယ် မနက်ငါးနာရီက တည်းက ပြင်နေတာ.. ခု ရှစ်နာရီတောင် ထိုးတော့မယ်ဟဲ့ မပြီး သေးဘူးလား.. ကိုးနာရီဆို သတို့သားအိမ်က ကားရောက်လာမှာ နော်”

“ဂိန့်!” “ဂိန့်!”

လက်ကိုဟပ်၍ ခွေးပိန်က တဂိန့်ဂိန့်အော်ပြီး ဆင်းပြေး သွားခြင်းဖြစ်ပါသည်။

“ဟဲ့. . ဟဲ့. . လှေခါးကလူတွေ ဖမ်းစမ်း. . ဖမ်းစမ်း. . ညစ်ပြီး အရမ်းလည်းမလုပ်နဲ့. . ချေးဘယ်နား ပန်းမှန်းမသိ ဖြစ်ကုန်မယ်. . . ကဲ. . ရွှေမိ မြန်မြန်လုပ်နော်”

“အန်တီ စိန်မြမြရယ်၊ တစ်သက်တစ်ခါ အလှဆုံး ပြင်ရတဲ့ မိန်းမသားတွေရဲ့ တစ်ခုတည်းသော မင်္ဂလာလေ၊ ဘယ်သူမှ လာဝင်မရှုပ်စေနဲ့ တံခါးပိတ်ခဲ့ပေးပါ”

“အေး. . နင်သာမြန်မြန်လုပ်”

“ဟုတ်”

“ဂျိတ်”

“သော့ချလိုက်တော့ ရွှေမိ. . . တို့ငိုချင်နေလို့. . ”

အပေါ်ပိုင်းအဝတ်အစားပင် လဲပြီးနေပြီ လုံချည်ကနောက် ဆုံးမှ ဝတ်ရမည်မို့ စကပ်အဖြူအရှည်ကြီးနှင့်ပင် အလှပြင်ခဲ့မှ သူမ ထရပ်သည်။ ချစ်သူ၏ အမှတ်တရ လက်ဆောင်သေတ္တာလေးကို ယူ၍ စာအိတ်တွေဖောက်ပြီး ခုတင်ပေါ်တစ်ခုချင်းတင်သည်။ တိုင်ပင်ထား၍ ရွှေမိကလည်း သိပါသည်။

♥ ပထမဆုံး ပို့လိုက်သည်က ကလေးငယ်နှစ်ဦး ပါးလေးမွှေးနေသော ပို့စကတ်လေးသာဖြစ်ပါသည်။

“သတိရမှ ထုတ်ကြည့်ပါ”. . . တဲ့။

♥ နောက်တစ်နှစ်က အကောင်းစား ဒိုင်ယာရီစာအုပ်၊ လည်သာဖုံး၊ ပို့စကတ်ထက် တန်ဖိုးကြီးလာသည်။

“စိတ်ထဲက ပြောနေမိတာတွေ ရှိတတ်တယ် မှတ်မိအောင် ချရေးထားဖို့ ရေးချင်မှပါလေ”. . . တဲ့။

♥ နောက်တစ်ခုက စင်ကာပူမှ ပေးပို့သော ချောစာထုပ် အိတ်လီလုပ် ဒေါက်ဖိနပ်တစ်ရန် ဖြစ်သည်။

“ရဲရဲချစ်ပါ ကိုယ်အိပ်မက်တွေနဲ့ ဖန်တီးထားတယ်”. . . တဲ့။

♥ နောက်တစ်ခု. . . ကတ္တီပါဘူးလေးနှင့် လက်ရာကောင်းလှသော ရွှေဆွဲကြိုးမျှင်လေးနှင့် အသည်းပုံလော့ကက်သီးလေး။ ဖွင့်ကြည့်လိုက်တော့. . .

အို. . . သူမ၏ ပတ်စပို့ပုံသေးသေးလေး အသည်းတစ်ခြမ်းနှင့် ရင်ထိုးဂီတာသေးသေးလေး တစ်ခြမ်း၌ ကပ်ထားသည်။

“ကိုယ့်အသည်းနှလုံးတော့ အပေါင်မဆုံးလောက်ဘူး ထင်ရဲ့”. . . တဲ့။

ဈေးဖိုးတောင်ကြပ်နေခဲ့ဖူးတယ်၊ ဝတ်မှုန် နားကပ်ပဲ ချွတ်ခဲ့ပါတယ်မောင်. . . ။

♥ နောက်တစ်နှစ်. . .

(ဥရောပဝတ်စုံနဲ့ ခပ်ထည်ထည် မွေးနေ့လာတတ်သော ကိုအောင်ဒင်ကြီး ကပ်ပေးသွားခြင်းဖြစ်သည်။)

အရည်အသွေးကောင်းလှသော ချယ်နားကပ်တစ်ရန် ဘူးသေးလေးထဲမှာ . . .

“သူ့အဲ့လောက်ချမ်းသာနေပလား အစ်ကိုအောင်ဒင် သူဘယ်မှာလဲ”

“ငါလည်းမသိဘူးဒီဝတ်စုံလည်း သူပဲပို့တာ ‘ဝင်း’ ကားလှိုင်းနဲ့. . . ”

စာတိုလေးက.. “ကိုယ်တိုင် ပန်ပေးချင်လိုက်တာ”.. တဲ့။
ရွှေအိုးထမ်းလာဖို့ မလိုပါဘူးမောင် ဆီပုံးထမ်းပြီးပြန်လာ
လှည့်ပါတော့.. . .။

နောက်တစ်ခုက.. . .

ပလက်တီနမ် LEG CHAIN လေး၊ ရွှေထက်ဈေးကြီးသည်။
“ခရီးကြမ်းတွေ ဖြတ်သန်းခဲ့ပြီ.. . ချစ်သူလမ်းကြား
မရောက်သေး.. .” တဲ့။

အတူတူဆိုရင် အဲဒီလမ်းကြမ်းကိုပဲ လျှောက်စမ်းချင်ပါ
တယ်။

နောက်ဆုံးတစ်ခုက.. . .

သူမဘာမှန်းမသိသော သံမဏိခွက်တစ်ခုဖြစ်မည်။ ဒါမှ
မဟုတ် တစ်ခုခုထည့်သည့် လင်ဗန်းလည်း ဖြစ်နိုင်သည်။
တစ်ပေပတ်လည်ခန့်ကျယ်၍ တစ်လက်မခွဲ အထူရှိသည်။
အောက်မှာ ပြောင်းပြန် ဖောင်းကြွစာလုံးတွေ ဖုနေသည်။

TOGETHER တဲ့ ဗမာလို့ အတူတူဟု အဓိပ္ပါယ်ရသည်။
အတူတူတဲ့.. . ဟိုလူလက်ထဲ ရောက်တော့မယ် မောင်ရဲ့။

ပန်းလေး တသိမ့်သိမ့် လှုပ်ခါအောင် ခေါင်းငုံ့ငိုကြွေးနေမိ
သည်။ သေတ္တာထဲက သူမကိုယ်တိုင် ထည့်ထားသော ပုလင်းလေး
ကို ရွှေမိမမြင်အောင်ယူ၍ စကပ်အဖြူ ထက်ဆင်ကြား လိပ်ညှပ်
လိုက်သည်။

“ဆရာမ ထိုင်မသိမ်းလုံချည်ဝတ်ဖို့ပဲ ကျန်တော့တယ်လေ
အန်တီလာပူနေဦးမယ်.. . လာ၊ ဟယ်.. . မမရယ် ငိုပြန်ပြီ လိုင်နာ

တွေ ပျက်ကုန်ပြီ”

ရွှေမိက မျက်နှာကိုပြန်သနေသည်။ သရင်း.. . အတင်းအုပ်
လေ့ရှိသည့် ဝသီအတိုင်း.. .

“ရွှေမိ မောင်လေးက အကောင်းဆုံး ဓါတ်ပုံထွက်အောင်
ရိုက်ပေးမှာ မမရဲ့၊ သူက အစ်မမိတ်ကပ်မကောင်းရင် ပုံမကောင်း
ဘူးတဲ့၊ မောင်လေးက လိပ်ပြာတွေငှက်တွေ လိုက်ရိုက်ရင်း ဓါတ်ပုံ
ဆုရထားတော့ မာန်တက်နေတာလေ၊ အဲ.. . ခုမှသတိရတယ် ဟို
သူဌေးအရူးကြီး ဦးပေါ်လာဆိုလား သူ့ခြံခေါင်းရင်းမှာ လိပ်ပြာတွေ
လိုက်ရိုက်ရင်း.. . အဲဒီ ရာဘာတောထဲက ရှားပါးသတင်းဓါတ်ပုံတွေ
ရလာတယ်၊ တစ်ပုံမှာ ဆရာမရဲ့ သတို့သားပါတယ်တဲ့ သူ ခိုးရိုက်လာ
တာတဲ့”

“ဒေါက်!.. . ဒေါက်!.. . ဒေါက်!.. .”

“ဟဲ့.. . မပြီးကြသေးဘူးလား ကားရောက်နေပြီ၊ သတို့သား
ကိုယ်တိုင် လာကြိုနေတာ”

“ပြီးတော့မယ် အန်တီ.. . ခဏပဲ”

ထိုစဉ် မှန်ရိပ်ထဲက တစ်စုံတစ်ရာ ရိပ်ခနဲ မြင်လိုက်သည်။
သူမ ဇော်ခနဲ လှည့်၍ ပြတင်းပေါက်ကိုဖြတ်၍ အိမ်ဘေးလမ်းကြား
ကို လှမ်းကြည့်ဖြစ်သွားသည်။

“ဟယ်!.. . မောင်”

သေချာသည် မြင်းလှည်းပေါ်က စစ်အင်္ကျီအနွမ်းနှင့် နှင်တံ
ထောင်ပြနေတာ မောင်မှမောင်အစစ်။ ခပ်ငိုက်ငိုက် ဆောင်းထား
သော ဦးထုပ်အောက်မှာ မောင့်မျက်လုံး မောင့်မျက်နှာ သေချာ

သည်။ သူမ ထိတ်ပျာသွားသည်။ တံခါးဖွင့်၍ နောက်ဖေးလှေခါးက ဆင်းပြေးရန် ကြံသည်။ မဖြစ်နိုင် တံခါးဖွင့်သည်နှင့် မိတော့မည်။

ဖျတ်ခနဲ သတိရသည်။ မမတုတ်စကား. . .

“ရော့. . . ဝတ်မှုန် တစ်ခုခုအရေးကြီးလာရင်၊ အဲဒီ ဖုန်းကို နှိပ် ငါးမိနစ်အတွင်း ဉာဏ်ကျယ်နဲ့မမ ရောက်အောင်လာမယ်. . . ဦးပေါ်လာက အဲဒီ မဲတက်မနှိုက်တဲ့ ကလေးမကို လိုအပ်သမျှ ကူညီ လိုက်ပါတဲ့”

ပြီးတော့. . . ဦးစံထီးပြောခဲ့သောစကား. . .

“ဆယ်တင်မမြေပုံ အဲသမ္မာ ဘယ်ရှိတော့မလဲကွဲ့၊ သမီးရဲ့ သူဌေးတစ်ယောက်က အုတ်ဂူရှယ်လာအပ်သွားတယ် မောင်လူမော် နဲ့သူ အဆက်အသွယ်ရှိတယ် ပြောတာပဲ”

သူမချက်ချင်းပင် ခေါင်းအုံးအောက်က ဖုန်းကိုကောက်နှိပ် သည်။ မမတုတ် တန်းမိသည်။

“မမတုတ် ကျွန်မကို ကူညီပါ၊ အရေးကြီးပြီ ကျွန်မချစ်သူ မြင်းလှည်းနဲ့ လာခေါ်ပြီ၊ အောက်မှာက ကားရှိတယ်. . . သူတို့ကားနဲ့ လိုက်ရင် ပြဿနာတက်မယ် ပြန်မိသွားမယ် လုပ်ပါဦး”

“ညီမလေး အဲဒီမြင်းလှည်းပေါ်ရောက်အောင် တက်လိုက်ခဲ့ ဉာဏ်ကျယ်ကားနဲ့ လာခေါ်လိမ့်မယ် စိတ်အေးအေးထား”

“ဟုတ်ကဲ့. . . ကျွန်မရအောင် ထွက်ခဲ့မယ်”

အိပ်ရာခင်းနှင့် လျှောစောင်ကို ဆက်ချည်လိုက်သည်။ ရွှေမိ ကပါ ဝိုင်းကူညီသည်။ ခုတင်တိုင်တွင်. . . ခိုင်အောင် တစ်စချီသည်။ တစ်စကို ပြတင်းပေါက်ကျော်၍ ချလိုက်သည်။ စွန့်မည်. . . ချစ်သူကို

လက်ထောင်ပြလိုက်သည်။

“ရွှေမိ အဲဒီခုတင်ပေါ်ကပစ္စည်းတွေ ဟိုသေတ္တာထဲ ပြန် ထည့် ခုတင်အောက်သိမ်းလိုက်”

“ရွှေမိကို တစ်ခုခုနဲ့ရိုက်ခဲ့ဦးလေ ယုတ္တိရှိအောင်”

နီးစပ်ရာကောက်ဆွဲလိုက်သော အခုနက အတူတူဆိုသော သံမဏိလင်ဗန်းသာ ပါလာသည်။

“ရိုက်. . . ရိုက်. . . လုပ်ပါ”

“ဝမ်း!”

“ဒေါက်!. . . ဒေါက်!. . . ”

“ဟဲ့. . . အထဲက ဘာဖြစ်တာလဲ ဖွင့်စမ်း. . . တံခါးဖွင့်စမ်း”

သူမလင်ဗန်းကြီးကိုင်၍ ပြတင်းပေါက်အပြင်ကို ကျော် လိုက်သည်။ လက်တစ်ဖက်က လင်ဗန်းကြီး ရှိနေသည်။ အတူတူတဲ့ ဒါပါယူသွားမယ် အောက်လွှတ်ချလိုက်သည်။ ဝမ်းခနဲအသံ အရင် ထွက်သွားသည်။

မြင်းလှည်းပေါ်ကသူ. . . တဒိတ်ဒိတ် ရင်ခုန်နေသည်။ ဒီ လောက်အကြာကြီးခွဲနေပြီး တန်ဖိုးသင့်တင့်စွာရှိသော လက်ဆောင် တွေ ပို့ခဲ့ပြီး နောက်ဆုံးကျတော့ မြင်းလှည်းနှင့် ပေစုတ်စုတ်လာခဲ့ သော သူ့နောက် ချစ်သူလိုက်ပါမလားဟု တွေးနေမိသေး။

တော်သေးရဲ့ စောင်ကြိုး ပြတင်းကကျလာသည်။ လက်ပြ သည်။ ပျော်သွားသည်။ သို့သော်. . . တော်သေးရဲ့ဆိုတာ မတော် သေးရဲ့ ဖြစ်ပြန်သည်။ နှစ်ထပ်အိမ် ချစ်သူတွယ်ဆင်းမှ အောက် ရောက်မည်။

မြေပြုကိုင်နေကျ လက်နုနုလေးတွေ သူတစ်ကိုယ်လုံးကို မြအောင် ဆုပ်ကိုင်နိုင်ပါ့မလား။ ချစ်သူကို စိတ်စမ်းမိတာ ငါမှားသွား ပလား။

“ဟာ! . . .”

လက်ခနဲ လင်ဗန်းတစ်ခု ပြုတ်ကျလာသည်။

ချစ်သူများ အဲ့လိုမြုတ်ကျမှဖြင့် . . .

ဟော . . . လျောဆင်းလာပေါ့ . . . ကပေါ်ကနေ အောက် ရောက်သည်အထိ သူ ဘုရားတနေမိသည်။ လင်ဗန်းကောက်၍ သူ့ဆီ တလွှားလွှားပြေးလာနေသည်ကို ပုဏ္ဏားရိပ်ခြံစည်းရိုးကြားက မြင်နေရသည်။

လင်ဗန်းသံကြား၍ လာကြည့်ရင်း မြင်သွားသူက လှမ်း အော်သည်။ ချစ်သူကို သူ့အပြေးဆင်းကြိုသည်။ ပုဏ္ဏားရိပ်ပင် အကြို အကြားက တိုးထွက်လာသော လက်ကို အရင်ဖမ်းမိသည်။ နောက် ဆုံး သတို့သမီး ပုံပျက်ပန်းပျက် တစ်ကိုယ်လုံး ထွက်လာသည်။

“မောင်လာတယ်နော် ပျော်လိုက်တာ”

လင်ဗန်းတန်းလန်းနှင့် စက္ကန့်ပိုင်းမျှ ဖက်ယမ်းလိုက်မိကြ သေး။ မြင်းလှည်းပေါ်အတက် အိမ်နောက်ဘက်ခြံပေါက်မှ လူအုပ် ကြီး တုတ်တွေခါးတွေနှင့် ပြေးထွက်လာသည်။ ထွန်းထက်အောင်၏ လက်သတ်မွေး လူမိုက်များဖြစ်ပါသည်။

“မောင်း. မောင်း. မောင်း. . မြန်မြန်မောင်း”

“မောင်း. မောင်း. ကြားမှာ. . မောင်လို့များ ခေါ်လိုက်သ လားလို့”

“အို! . . အရေးထဲ မောင်းပါဆို၊ ဟိုမယ် တုတ်တွေခါးတွေနဲ့ နီးလာပြီ”

“မောင်လို့ထပ်ခေါ်ပါဦး. . ပျော်လို့”

“မောင်. . မောင်. . မောင်. . ကဲ! . . မောင်း”

မြင်းလှည်း ဘီးသုံးလေးပတ်သာ လိမ့်ရသေးသည်။ ရှေ့က ပိတ်ဝင်လာသော ထွန်းတက်အောင်တို့အုပ်စု။ သူရပ်လိုက်သည်။

“ဝတ်မှုန် ဘာမှစိတ်မပူနဲ့ ကိုယ်ပြေလည်အောင် ရှင်းမယ်”

သူခပ်အေးအေးပင် မြင်းလှည်းပေါ်က ဆင်းလိုက်သည်။

“ဪ. . . လက်စသတ်တော့ ငါ့မိန်းမကို နေ့ခင်းကြောင် တောင် လာခိုးတာ စားပွဲထိုးလေး ဖြစ်နေသကဲ့၊ ဟိတ်ကောင်တွေ လက်လွန်မယ် ငါအချက်ပြမှလုပ်”

ဝတ်မှုန်က ဆင်းလာ၍ သူ့ရှေ့ကကာရပ်ပြီး လက်တစ်ဖက် သူ့ကို နောက်ပြန်ဖက်ထားသည်။ လက်တစ်ဖက်က ခါးထဲက အဆိပ် ပုလင်းကို ထုတ်ပြ၍ . . .

“ဒီမှာ ထွန်းထက်အောင်၊ နင် ငါချစ်သူကို ထိရဲထိကြည့်. . ဟောဒီမှာအဆိပ်ပုလင်း ငါသောက်ချပစ်မှာနော် မသောက်ရဲဘူး မထင်နဲ့”

“သ. . . သမီး. . ဘယ်လို လုပ်ချလိုက်တာလဲ သမီးရယ်”
ခွေးတစ်ဖက် လက်ကပွေ့၍ လူအုပ်ကြားတိုးဝင်လာသော ဒေါ်စိန်မြမြ။

“မေမေလည်း ရှေ့မတက်နဲ့ အဲ့ဒီမှာပဲရပ်နေပေးပါ၊ ဟောဒီ မှာ အာဆင်းနစ်အဆိပ် တစ်စက်ဝင်တာနဲ့ သေတယ်”

၁၂ နတ်ရွာစိုး

အဖုံးကိုဖွင့်လိုက်ရင်း မျက်နှာထားတင်းတင်းနှင့် ပြောခြင်း ဖြစ်သည်။

“မလုပ်ပါနဲ့. . မလုပ်လိုက်ပါနဲ့သမီးရယ်. . မေမေ မလှုပ်ပါဘူး ရပ်နေပါတယ်”

“ဝုတ်!. . ဝုတ်!. . ”

“ကဲ. . မေမေစိန်မြမြ စားပွဲထိုးကနေ တိုးတက်လာတဲ့ မြင်းလှည်းသမားကို သားမက်တော်မလား. . ကျွန်တော်လို လော်ပန်ကို သားမက်တော်မလား ဆုံးဖြတ်ပါ”

ထိုစဉ် အကြင်တို့လင်မယားကလည်း ခွေးတစ်ကောင် ပလပ်စတစ် ချေးခွက်တစ်လုံးနှင့် ဖြုန်းခနဲ ဝင်လာသည်။

“ဘာတွေဖြစ်နေတာလဲ မမစိန်၊ အဲ့ဒါက ဘယ်က ကလေးကဝလဲ!”

“ဒါ ကျွန်မချစ်သူ ကျွန်မနဲ့ညားပြီးသား ကျွန်မယောက်ျား၊ တစ်ယောက်မှ လက်ဖျားနဲ့တောင်မထိနဲ့”

“ဪ. . နင်က မြင်းလှည်းသမား ယူပြီး ဘာလုပ်စားမှာလဲ!”

“ကျွန်မမြင်းစာစင်းတတ်တယ် စိတ်ချမ်းချမ်းသာသာ ဒိုးတူပေါင်ဖက်လုပ်စားမယ်. . လမ်းဖယ်ကြ”

“ဟေ့ကောင်တွေ မဖယ်နဲ့ ငါအချက်ပြမှဆော် ဟိုကောင် ဘိုဘို ရဲစခန်းဖုန်းဆက်စမ်း၊ ဒီမှာ မယားခိုးတဲ့သူခိုး လာဖမ်းပါလို့”

ထွန်းထက်အောင်တပည့် ဘိုဘိုဆိုသူက ဖုန်းလှမ်းဆက်သည်။ အကြင်လက်ပေါ်က ခွေးက ရုတ်တရက် ချေးပါချလိုက်သ

အမည်မဖော်လိုသူ တီပေါ် ၁၃

ဖြင့် ထဘီပေါ်ပေပွကုန်သည်။

“ကိုထွန်း. . ကိုထွန်း. . ခွက်ခံ. . ခွက်ခံလေ ထဘီပေါ်လည်း ဖြူရှာဦး. . အဲ့ဒီအတုံးကို ဖျစ်ကြည့်”

“နံတယ်ဟ မရှိဘူး”

ဝတ်မှုန်က မြင်းလှည်းပေါ် ပြန်တက်ရန် လူမော်ကို ဆွဲရင်း. .

“ရှင်တို့ လမ်းဖယ်နော် မဖယ်ရင် သောက်ပစ်လိုက်မှာ. . . မေမေ အာလုံးဖယ်ခိုင်းပါ”

“မ. . မသောက်ပါနဲ့၊ ဖယ်. . ဖယ်ပေးလိုက်ကြပါရှင်. . . ကျွန်မ သမီးစိတ် ကျွန်မသိတယ်. . တကယ်လုပ်မှာ ဖယ်ကြပါရှင်၊ မောင်ထွန်းထက်အောင် မင်းလူတွေကို ဖယ်ခိုင်းပေးပါ”

“ဖယ်ရင် ပါသွားမှာပေါ့ဗျ. . ခင်ဗျားကြီး အိမ်နဲ့ခြံလည်း အပေါင်ဆုံးသွားမှာပေါ့. . မင်္ဂလာကုန်ကျစရိတ်တွေကော နည်းလား ခင်ဗျားဘယ်လို ပြန်လျော်မလဲ!”

ခွေးချေးနဲ့တွေ့ဟောင်နေသော အကြင်ကလည်း လင်က ထဘီဆွဲထား၍ ထဘီကျွတ်စပြုနေသော်လည်း ထက်ဆင်စ ဆွဲကာ ရှေ့တိုးလာပြီး. . .

“ဒီမယ် မိစိန်မြ. . နင်က ငါသားကို အရှက်ခွဲမလို့လား၊ ငါနာမည် ကြင်တင့်တဲ့ဟေ့ ထဘီပါ အလံလွှင့်ပစ်လိုက်မယ်. . ဘာမှတ်နေသလဲ!”

“ပွမ်!. . ပွမ်!. . ပွမ်!. . ဝူး!. . ဝေါ!. . ”

အပြင်းမောင်းဝင်လာနေသည်။

“ဟေးဟေး.. ဘေးဖယ်.. ဘေးဖယ်.. သူဌေးကြီး ဦးပေါ်လာကားဟ ဘာအရေးကြီးလဲမသိဘူး”

ဦးထွန်း၊ ဒေါ်ကြင်တင့်၊ ဒေါ်စိန်မြမြနှင့် သတို့သားလောင်းပါ ရိရိကျိုးကျိုး ဖယ်လိုက်ကြသည်။ ကားမှန်အမည်းတွေ ပိတ်ထားသောကားကြီး မြင်းလှည်းနား ငြိမ့်ခနဲလာရပ်သည်။ အကြင်က..

“သူဌေးကြီးက အမှန်တရားကို မြတ်နိုးမှာပဲ၊ သူဌေးကြီးကို တိုင်မယ် ဘယ်နှယ်မြင်းလှည်းသမားက မင်္ဂလာယူနေတဲ့ လူတွေ ကြား ဆားလာညပ်ပြီး ဇာတ်လာရှုပ်နေရတယ်လို့”

ကားပေါ်က ရှေ့ခန်းမှ ဆင်းလာသူက ဉာဏ်ကျယ်နှင့် ဗလကြီး၊ ဒေါ်စိန်မြမြက ဦးအောင်ချဉ်းကပ်၍..

“ဘာလာလုပ်ကြတာလဲ၊ သူဌေးမင်းကော မောင်ဉာဏ်ကျယ်”

“ဝတ်မှုန်တို့အတွဲကို ဘေးမသိရန်မခအောင် ကာကွယ်ရင်း လာသယ်တာပါ”

ထွန်းထက်အောင်က ဉာဏ်ကျယ်နှင့် ဗလကြီးဝင်လာသည်ကို..

“ဟေ့ကောင်တွေ မင်းတို့နဲ့ဘာမှ မဆိုင်ဘူး ဝိုင်းထဲ ဝင်ရဲဝင်ကြည့်”

“ဆိုင်လို့ဝင်တာကွာ ဘာလုပ်မလဲ!”

ဗလကြီးက အသံသြကြီးနှင့် ပြောရင်း ဆက်တိုးလာသည်။ ထွန်းတက်အောင်က ဝါးလုံးကိုင်ထားသော သူကောင်ကို အချက်ပြလိုက်သည်။ နောက်က လှစ်ခနဲ ဝင်လာသည်။ ဗလကြီးက ဝင်ရိုက်

လာသောလက်ကို နောက်ပြန်ပင် လှည့်မကြည့်ဘဲ ဖတ်ခနဲ ဖမ်းဆုပ်လိုက်သည်။ တုတ်ကို လုယူလိုက်သည်။ ရိုက်လာသူ၏ လက်ကောက်ဝတ်ကို ဖျောင်းခနဲမြည်အောင် သစ်ကိုင်းဆတ်ဆတ်ကို ချိုးသလို ချိုးလိုက်သည်။

“အား!. . အား!. . အား!. . ကျိုးပါပြီဗျ”

ဒူးထောက်၍ လက်အုပ်အော်နေသည်။

“လာလေကွာ ဘယ်သူဝင်မလဲ ဘာလဲတုတ်ရှိနေလို့ မဝင်တာလား!”

“ဖျောင်း!!”

ဖျောင်းခနဲ သူခေါင်းသူ ရိုက်ပြလိုက်သည်။ ဝါးလုံး တစ်စီကျောထွက် လွင့်စဉ်ကုန်သည်။ ဗလခေါင်းက အနည်းငယ် နီကွက်ရုံသာ၊ အာလူးတောင်မထွက်။

“လာလေ.. အဲ့ဒီအတွဲကို ဘယ်သူထိရဲသေးလဲ၊ ဘာလဲ.. ငါလာရမလား!”

သူရှေ့တိုးဟန်ပြရုံနှင့် လူအုပ် ရှဲခနဲ ရှဲခနဲ ကျဲကျဲသွားသည်။

“ဟေ့ကောင် ဘိုဘို၊ ရဲစခန်းကို ဖုန်းဆက်ထားတာ မရသေးဘူးလား၊ ဒီမှာ မယားခိုးနဲ့မူးယစ်ရမ်းကား အများသက်သေ ရှိတယ်လို့ပြော”

“ဆက်ထားပါတယ် လော်ပန်၊ လာနေပါပြီတဲ့.. ချက်ချင်း လာမလို့ပါပဲတဲ့.. ဟောဟိုမှာ ပြောရင်းဆိုရင်း ရဲကားဝင်လာပြီ”

ဦးပေါ်လာကားနောက်နား လာရပ်သည်။ ဒုရဲအုပ်နှင့် နယ်ထိန်းရဲသားသုံးယောက် ဆင်းလာသည်။

ထွန်းထက်အောင်က ဦးအောင်ဝင်ပြောသည်။

“ဝမ်းသာလိုက်တာ ဆရာတို့ရာ အချိန်မီရောက်လာတာ
ဟိုကောင်က မယားခိုး၊ ဒီထွားကောင်က မူးပြီးရမ်းကားနေတယ်၊
ဟိုကားနားက ငချွတ်က ကြံရာပါဖင်တွန်း၊ ပရိသတ်က သက်သေ
တာဝန်ကျေတယ်ဗျာ လေးစားပါတယ်”

ထွန်းထက်အောင်သွားပြီး၍ အလေးပြုဆလွတ်အရိုက်..

“ဂျွတ်!.. ဂလပ်!.. ဂျပ်!..”

သူ့ဆလွတ်ရိုက်သော လက်ကို သံမဏိကွင်းက မိတ်လာ
ဆက်သည်။

“မနောက်ပါနဲ့ နယ်ထိန်းကြီးရာ ဘာလုပ်တာလဲဗျ”

“ခင်ဗျားကို မူးယစ်ဆေးဝါးရောင်းဝယ်ဖောက်ကားမှုနဲ့ ဖမ်း
တာလေ”

“ဘာသက်သေရှိလို့လဲ!”

“ဟိုဓါတ်ပုံဆရာလေးမှာ ဓါတ်ပုံတွေ သက်သေရှိတယ်
လာ.. တက်.. စခန်းရောက်မှရှင်း”

ဓါတ်ပုံဆရာဘေးက ငလီ(ခေါ်)ပွေလီ(ခေါ်)ပန်းလွင်ကို..

“ဟေ့ကောင် ငလီ၊ မင်း.. မင်းသစ္စာဖောက် လောက်
ကောင်”

“ခင်ဗျားကြောင့် လောက်ကောင်ဖြစ်ခဲ့တာဗျ၊ ဆရာမလေး
ဆုံးမစကားတစ်ခွန်းနဲ့ လိပ်ပြာပြန်ဖြစ်လာတဲ့ ပန်းလွင်ဗျ၊ ဟောဒါက
ကျုပ်ရဲ့ ပန်းကလေး သူပြုံးနိုင်ရယ်နိုင်ပြီ”

အကြင်တို့လင်မယားပါ မျက်ရည်တွေတွေ ခွေးချေး တပေ

ပေနှင့် ပါသွားလေသည်။

ဝတ်မှုန်က ပခုံးဖက်ထားသော အတွဲကိုကြည့်၍...

“ဟယ်!.. တင်ပြုံးရီ နင်နဲ့ငလီ.. အဲ.. ပန်းလွင်က”

“ဟုတ်တယ် ငယ်ချစ်တွေ.. မူးယစ်ဆေးစွဲနေလို့ ငါပစ်
ထားတာ နင့်စကားတစ်ခွန်းနဲ့ သူ ဟုတ်ထိပြီး လူအသိဝင်လာတာ
လေ”

“ငါ ဘာပြောမိခဲ့ပါလိမ့်”

“နင် လူမော်ဆီပုံးကြီးနောက် လိုက်တုန်းကလေဟယ်၊ နင်
ပြောထည့်လိုက်တာလေ ဒေါနဲ့မာန်နဲ့တဲ့..

ဒီမယ်ရှင် ယောက်ျားကောင်းတစ်ယောက်က လူမှုဝန်ထမ်း
စိတ် လူစိတ်အပြည့်နဲ့ သက်ကြီးရွယ်အိုတစ်ယောက်ကို စွန့်စွန့်စား
စား ကယ်တင်ကူညီနေတဲ့အချိန်မှာ တခြားယောက်ျားတစ်ယောက်
က အဲ့ဒီလူရဲ့ပစ္စည်းကို အလစ်သုတ်တယ်၊ ဒီအထိထွက်ပြေးလာ
တယ် အဲ့ဒါမျိုးဟာဖြစ်သင့်သလားတဲ့.. အဲ့လို နင်ပြောခဲ့တယ်ဆို”

“အေး.. ငါ အားပါသွားတယ် ဆောရီးနော်”

“သိပ်ထိတဲ့စကားပါ ဆရာမ၊ ကျွန်တော့်ကို လမ်းမှန်ပေါ်
ပြန်တင်ပေးလိုက်တဲ့ စကားပါ”

“အို.. လက်အုပ်မချီပါနဲ့၊ ကျွန်မက ငယ်မှာပါ”

“ဆရာမဆိုတာ အနန္တောအနန္တဂိုဏ်းဝင်တဲ့အပြင်.. ကျွန်
တော် ချစ်သူပြန်ရအောင် သွန်သင်ခဲ့လို့ ကန်တော့တာပါဗျာ”

ရယ်မောနိုင်ကြပါပြီ။ ကိုအောင်ဒင် ပြန်ယူလာပြီး မပြောခဲ့
သော ဆီပုံးဇာတ်ရည်လည်း လည်ပါပြီ။ တစ်ချိန်လုံး ကြောင်ငေး၍

လေးနက်စွာတွေးနေပုံရသော ဒေါ်စိန်မြမြကို. . သူတို့ နှစ်ဦးသား လှမ်းကြည့်မိကြစဉ်. . .

“အမေ. . ချိုးနဲ့ရက် မှားတော့မလို့ သိသိလေးပါလား ကွယ်. . . အိမ်နဲ့ခြံလည်း ဆုံးပါစေတော့၊ သမီးလေး စိတ်ချမ်းချမ်း သာသာ ချစ်သူနဲ့ပေါင်းဖက်ပြီး ပျော်ရွှင်ပါစေ၊ လူကလေးကြည့်ရတာ လည်း ယောက်ျားပီသတယ်၊ ရိုးမြေကျ အမေ့သမီးကို ပေါင်းမယ်ဆို တာ အမေယုံတယ်၊ အမေလည်း ရာသက်ပန် တရားစခန်းဝင်တော့ မယ်၊ မောင်ဉာဏ်ကျယ် ဒီခွေးလည်း မင်းပဲ ဆက်မွေးပါတော့. . ဦးပေါ်လာကိုလည်း နှုတ်ဆက်ကြောင်း ပြောပေးပါကွယ်”

“ဝတ်မှုန်ကလည်း ကျေးဇူးတင်ကြောင်း နှုတ်ဆက်ကြောင်း ပြောပေးပါ ကိုဉာဏ်ကျယ်၊ မမတုတ်ကိုလည်း စုံတွဲ လာကန်တော့ပါ ဦးမယ်လို့”

“သူဌေးကြီးကားနောက်ခန်းမှာ ပါလာပါတယ်ဗျ၊ လာကြပါ နှုတ်ဆက်လိုက်ကြပါဦး”

ပြောရင်း ဉာဏ်ကျယ်က ကားတံခါး ဆွဲဖွင့်ပြီး ခါးကိုင်၍ လက်ဝါးခင်းပြသည်။

လက်ကျန်စပ်စုပရိသတ်လည်း ကားထဲကြောင်ငေးသွားကြ သည်။ ဗိုက်ပူပူ နှုတ်ခမ်းမွေး မုတ်ဆိတ်မွေးနှင့် ထိုင်နေသူ ခန့်ခန့် ကြီးက သွားပြီးပြနေသည်။

“အဟီး. . .”

ရယ်လိုက်၍ နှုတ်ခမ်းမွေး ပြုတ်ကျသွား၏။

“ဟယ်. . မမတုတ်တုတ် ဘာလုပ်နေတာလဲ!”

“ငုပ်ကောင် ကိုပေါ်(ခေါ်)ပေါ်လာ အတုလုပ်နေတာလေ ဟိဟိ”

“အဲဒီ ကိုပေါ်အစစ်က ဘယ်မှာလဲ!”

“ညီမလေးဝတ်မှုန် ကိုပေါ်အစစ်လား၊ ညီမလေး တုန်နေ အောင် ချစ်လို့ သူ့လက်မောင်းကို အခုပဲ ဆွဲထားလေရဲ့ကွယ်. . .

ခပ်အူအူကြီးလို့ လူပြောများလှတဲ့ ငုပ်ကောင်ကြီးကလည်း TOGETHER အတူတူဆိုတဲ့ ပုံစံခွက်ကြီး ကိုင်ပြီး ညီမလေးဘေးမှာ ငူငူကြီး ရပ်နေလေရဲ့”

“ဟင်!. . သူ. . . သူ. . .”

“ဟယ်!. . ဟာ!. . အို!. . .”

“အဲဒီ နောက်ဆုံးပိုတဲ့ခွက်ကြီးက ဘာလုပ်မလို့လဲ!”

“ဘာလုပ်မလို့လဲဆိုတာ ပြမယ်၊ လာ အိမ်ပြန်မယ်. . .

အမေ. . အမေလည်းတက်၊ တုတ်တုတ်ဘေးမှာ ဝင်ထိုင်”

“ကျွန်တော်နဲ့ ဗလကြီးကကော ဘာနဲ့လိုက်ရမလဲ ဘော့စ်”

“ဟိုမယ် မြင်းလည်းမောင်းလာခဲ့၊ ခွေးလေးကျန်ခဲ့မယ်နော် အိမ်မှာ ကိုချစ်ဖော်တို့ ဦးစံထီတို့ မင်းတို့ကို ဝိုင်းပြင်ပြီး အသင့်စောင့် နေတယ်”

“ဂျိတ်!. . ဂူး!. . .”

ခပ်ဖြည်းဖြည်း မောင်းထွက်လာသော ကားနောက်သို့ ပျော် ရွှင်စွာ တဟေးဟေး ပြေးလိုက်လာကြသော ကလေးလူကြီးများထံသို့ ကားထဲကထွက်လာသော လက်ဝါးသုံးချောင်းဆီမှ ဆင်ဖြူတော်တွေ ဝဲခနဲ ပျံတက်လာသည်။

တဟေးဟေး သံတွေ မိုးယံထိ ပျံတက်လာသည်။ သစ်ပင် ထိပ်ဖျားကျော်ရုံ ဖြတ်သန်းနေသော တောကျီးကန်းက ထိုအသံတွေ ကြောင့် အောက်ကိုငုံ့ကြည့်သည်။ ဓါတ်တိုင်ထိပ်ဖျား၌ နားသည်။ ငုံ့ကြည့်ရင်း...

လူတွေဟာ ဘယ်လို သတ္တဝါတွေပါလိမ့်...

မြေကြီးပေါ်က အဖြူရောင်ဆင်ကို ဖမ်းပြီး အချုပ်ထဲထည့် တယ်၊ ပျော်တယ်။ လေပေါ်က အဖြူရောင်ဆင်ကို ဖမ်းပြီး အိပ်ထဲ ထည့်တယ်၊ ပျော်တယ်။

စာရွက်ပေါ်က အဖြူရောင်ဆင် လက်ထဲဆင်းလာရင် ဟေး ခနဲ အော်တယ်။ ဒီဓါတ်တိုင်ပေါ်က ဟိုအဖြူရောင် အချောင်းလေး လင်းလာရင်လည်း ဟေးခနဲ အော်တယ်။

အင်း... အဖြူရောင်ဆင်တွေ အမြဲတန်းဆင်းနေရင်... အဖြူရောင်အချောင်းလေး အမြဲတန်းလင်းနေရင်... သူတို့ပျော်လို့ အော်တာနဲ့တင် ကောင်းကင်ကြီး ကွဲသွားမှာ မြင်သေးဟူ၍ တွေးနေ လေသတတ်။

မေမေက အိမ်ခဏဝင်စရာရှိသည် ဆို၍ ချပေးခဲ့သည်။ ရှောင်ပေးခြင်းဖြစ်မည်။ ခြံထဲ မောင်းဝင်လာသည်။ ကားဂိုဒေါင်ထဲ က အုပ်စုက လက်မတွေ အပျော်နှင့် ဝိုင်း၍ထောင်ပြသည်။ ကားကို ပေါ်တီကိုရှေ့ ရပ်လိုက်သည်။

တုတ်တုတ်က ကားနောက်ခန်းက ဘူးတစ်ဘူး သွားယူ လာသည်။ အဝင်အဝ တံခါးမကြီး သော့ဖွင့်လိုက်သည်။ လေအေး ငွေ့နှင့် မွှေးကြိုင်သင်းယုံသည့် လာဗင်ဒါပန်းနံ့က လျှံထွက်လာသည်။

တံခါးဝတွင် သူက TOGETHER ဟူသော ဗျတ်ဗန်းလေး ကို ဝတ်မှုန်ဘယ်လက် သူ့ညာလက်ဖြင့် အတူတူကိုင်၍ ချသည်။ တုတ်တုတ်လက်က ဘူးကိုယူ၍ ရွှေရောင်ပလာစတာ ပျစ်ပျစ်တွေကို အပြည့်ညစ်ချသည်။ ကိုယ်တိုင်ပင် အနားက ပေါ်လစ်သံလက်နှင့် ညီအောင် မျက်နှာပြင်ညှိသည်။

သူ့ဘာလုပ်နေပါလိမ့်ဟု ဝတ်မှုန်ကကြည့်နေသည်။

တုတ်တုတ်ကလည်း ဘယ်ရောက်သွားသည်မသိ။

ပလာစတာမျက်နှာပြင် ညီညက်နေပြီဖြစ်သည်။

“သူ ဘာလုပ်မလို့လဲဟင်!”

“ဟင်!.. ဘာသူလဲ၊ မောင်လို့ခေါ်ပြီးပြီလေ ခေါ်ပြီးစလစ် ပဲ မရဘူး”

“ကဲပါ ဘာလုပ်မလို့လဲမောင်”

“ခဏလေးစောင့်”

နံရံမှ နာရီကို လှမ်းကြည့်သည်။ ရွှေရောင် ပလာစတာကို လက်ညှိုးနှင့် အပျော့အမာစမ်းကြည့်သည်။ အသင့်ချထားသော တံခါးအတွင်းဘက်က ဘလောက်တုံးလေးကို သေချာအောင်ကြည့် သည်။

“ရပြီ”

ဘလောက်တုံးလေးကို အရင်စမ်းနှိပ်၍ ပြန်မယူလိုက် သည်။ TOGETHER ဆိုသော စာလုံးနှင့် ယနေ့နေ့စွဲလေး ချိုင့် ခွက်၍ ကျန်ခဲ့သည်။ ညာကသူပေါ့... တံခါးဝ၌ ပြင်တူရပ်လိုက်ကြ သည်။ တစ်ယောက်မျက်နှာကိုတစ်ယောက် ကြည့်နူးမှုအပြည့်နှင့်

ပြင်တူကြည့်၍ ပြုံးလိုက်ကြသည်။

ချစ်သူဘယ်လက်ကို သူမ၏ ညာလက်ဖဝါးနုနှင့် အလိုလို လှမ်းဆုပ်မိသည်။ ဘာလုပ်မည်ကို ရိပ်တော့ရိပ်မိနေပြီ။ မောင် ဘယ်လိုလုပ်မည်သာ မသိသေး၊ လက်ဆုပ်ကိုင်မှု ခိုင်သထက် ခိုင်မြဲ လာကြောင်း သိနေသည်။ မောင်က ညာဘက်ခြေဖဝါး ကြွအောင် မြှောက်သည်။ သူမသိပါပြီ။ သူမလည်း ဘယ်ဘက်ခြေဖဝါး ဒူး ကွေး၍ မြှောက်တင်လိုက်သည်။ မောင်၏ ညာဖဝါးနှင့် သူမ၏ ဘယ်ဖဝါး ယှဉ်ပူးချင်း၍ သက်ဆုံးတိုင် အတူတူဆိုသော ပူးတွဲ ခြေရာယူရန် ဖြစ်သည်။

“ဟီးဟီး.. နေဦး မောင်၊ နင်းမချရက်ဘူး ကျွန်မဆင်းချလာ တာ ဖိနပ်မပါဘူးလေ ခြေဖဝါးမှာ ဖုန်တွေသဲတွေချည်းပဲ ရွှေရောင် ပလာစတာတွေ ညစ်ပတ်ကုန်မှာပေါ့”

“မောင့်ခြေထောက်ကိုလည်း ကြည့်ဦးလေ အိမ်ကထွက် မြင်းလှည်းပေါ်တက်ကတည်းက ထမ်းပြေးသင့်ပြေးရအောင် ဖိနပ် စီးမသွားဘူး...”

အပ်. တူ. တူ. ပဲ. ကဲ. . ဒါမှ ပိုအမှတ်တရဖြစ်တာ၊ မြေး မြစ်တွေကို ပြရမှာလေ”

ကြည်ကြည်နူးနူး ရယ်မောအူမြူးနေစဉ် TOGETHER ဟူ သော အနောက်တိုင်းတေးသွား လွင့်ပျံလာသည်။ ညာဖဝါးနှင့် ဘယ် ဖဝါးတစ်စုံ လေထဲတူတူ ကြွတက်လာသည်။ ခြေတစ်ဖက်စီသာ နင်းထား၍ နှစ်ဦးလုံး ဟိုသည်ယိုင်နေသည်။ ဆိပ်ကိုင်ထားသော လက်တွေကို ပိုခိုင်အောင် ဆုပ်ကိုင်ထိန်းရင်း ခြေဖဝါးညီအောင်

နင်းဖို့ ရီနေကြသည်နှင့် ချက်ချင်းမချနိုင်ကြပြန်။

တစ်သက်တာ ထင်ကျန်မည့် ခြေရာ။ တစ်ခါမှလည်း မလုပ် ဖူးကြ၍ ရင်လည်းခန့်နေကြ ညီညီလေးလည်း ဖြစ်ချင်ကြသည်လေ။

“ကဲ. . အချစ် နင်းမယ်ကွာ၊ တစ်. . နှစ်. . သုံး. . နင်း. . ဝင်မယ်. . ဟေး. . ရပြီး. . . ဟေး!.. ”

ဖျတ်ခနဲ ဖလက်ချက်နင်းမီးလင်းလက်ပြီး တစ်အိမ်လုံး တစ် ခန်းလုံး မီးတွေလင်းလက်လာသည်။ တုတ်တုတ်က မှတ်တမ်းဓါတ်ပုံ ရိုက်ယူပြီး နောက်ဖေးပေါက်က ဝင်လာသော အဖွဲ့ဝင်အားလုံးက ဟေးခနဲ မီးဖွင့်ရင်း ထအော်လိုက်ခြင်းဖြစ်သည်။

မှတ်တမ်းတင် ပိုလာရိုက်ဓါတ်ပုံက ချက်ချင်းထွက်လာ၏။ ပိုင်းကြည့်ပြီး အူလိုက်သည်းလိုက် ရယ်သံက အိမ်ထဲ အတောမသတ် နိုင်တော့ပြီ။

စုတ်ပြတ်ပေရေနေသော စစ်အင်္ကျီအပြဲ စစ်ဦးထုပ် အ ဟောင်းနှင့် မြင်းလှည်းသမားဘေးက. . . ဆံပင်တွေ ဖရိုဖရဲ မျက် ကွင်းလိုင်နာအမည်း အမှိုက်သရိုက်တွေ ပလဲနေသော အပေါ်ပိုင်း ထိုင်မသိမ်းအင်္ကျီ အတည်ပေါက်နှင့် အောက်က စကပ်ဖြူ ရှစ်စိတ်ကွဲ နှင့် သတို့သမီးတို့ ဓါတ်ပုံထဲက ထွက်လာသည်လေ။

မိတ်ဆွေ သင်လည်း မြင်ကြည့်လိုက်ပါ မရယ်ဘဲနေနိုင်ရင် တောင် မပြုံးမိရင်. . သင်သွားသင့်သော နေရာမှာ စိတ်ကျရောဂါ အထူးကုဆရာဝန်ဆီသာ ဖြစ်ပါကြောင်း။

P.S

မြို့ကလေးက ဝတ်မှုန်ပြည့်စုံဆိုသော ဆရာမလှလှလေးကို
မြင်ဖူးဝေးဖူးသော လုပ်သားပြည်သူတို့ခင်ဗျား၊ ကျစ်ဆံမြီး အရှည်
တုတ်တုတ်ကြီး ပန်းပေါ်ကျော်ချလို့ ရင်ဖူးအင်္ကျီအဖြူ လက်ရှည်လေး
နဲ့ ကျောင်းစိမ်းထဘီလေး သပ်သပ်ရပ်ရပ် ဝတ်ပြီး ဆင်မယဉ်သာ
လမ်းလျှောက်တတ်လေ့ရှိတဲ့ . . . ကလေးတွေချစ်တဲ့ . . . ခင်ဗျားတို့
မပြစ်မှားရက်တဲ့ . . . ဆရာမလေးရဲ့ အဲဒီပုံကြီး . . . အဲဒီ “လူဝတ်မှုန်”
ဆိုတဲ့ အိမ်ကြီးထဲမှာရှိပါတယ်။

TOGETHER ဆိုတဲ့ ခြေရာစုံဘေးနားမှာပါ။ ဆရာမလေး
အစစ်ဖြစ်ကြောင်း ယုံပါ။ ဪ . . . ရွှေသော့လေးလား! . . . ။

ကားဂိုဒေါင် ချောင်ထဲက ချေးခွက်ထဲမှာ ဒီဝတ္ထုပြီးချိန်ထိ
တုတ်တုတ် မတွေ့သေးဘူး။ ချေးတောင်ခြောက်နေပြီ။

လှိုင်းရေခြင်းကင်းဒါစေ

